

Pasiuni Trecătoare

Un roman de: Cărare Alexandru

Mulțumesc familiei care a crezut și a fost întotdeauna alături de mine.

Mulțumesc surorii mele pentru că este cea mai bună prietenă pe care o am.

Mulțumesc Roxanei pe care o consider o prietenă foarte apropiată chiar dacă în adâncul sufletului meu aș fi vrut să fie mai mult de atât pentru simplul motiv că este prin preajmă.

Mulțumesc Cornel, ce îmi este ca un frate, pentru că o face pe Paula fericită.

Și nu în ultimul rând Mulțumesc personajelor care de acum fac parte din viața mea

Fiind primele mele personaje vor avea întotdeauna un loc special în inima mea.

Partea I

„William-Nume de prinț căzător”.

Ușa se închide, iar ea stă jos întinsă la marginea patului dându-și părul lung și negru de peste față, mușcându-și buzele. Încearcă de nenumărate ori să se oprească din plâns însă mirosul lui nu o lasă; Plângea; Se uită la fereastră printre picăturile de ploaie; Îl vede; Îl vede cum el se întoarce se uită către fereastră.

Se urcă grăbit și ud într-un taxi... Taxiul e plecat de mult ea însă sta lipită de geamul ferestrei; acum stropi de ploaie îi acopereau lacrimile care curg neconținut.

— Taxi!!

Un taxi se oprește în fața lui. Deschide ușa, dar nu intră, se întoarce și privește la fereastră; Stropii mari de ploaie îi inunda fața; Te iubesc, i se citește pe buzele lui umede

— Omule. Mergi sau stai să te ude ploaia?

— Mă scuzați. Urcă în taxi având fața plină de picăturile de ploaie.

— Spune-mi. Încotro?

— La colț, La Rainbow Street lângă cafeneaua „Hot Coffee”.

El își pune capul umed lângă geamul taxiului și privește; Privește cum picăturile cad dens pe stradă, Privește oamenii grăbiți car vor să ajungă acasă unde este cald și bine; Privește lumina de la

farurile mașinilor care tot vin din față fără oprire. Nu era atent, Se gândea; Se gândea numai la ea. Îi avea în minte fața plină de durere și lacrimi

Șoferul de taxi îl întreabă: Tinere? S-a întâmplat ceva? observându-i fața tristă prin oglindă

— Ceva probleme. Nimic interesant

— Oi fi eu bătrân, dar nu sunt prost, tinere. Vezi tu, am învățat să citesc oamenii numai din priviri... Probleme în dragoste?

— Da. Probleme.

— Ascultă la mine cu atenție ce îți spun acum. Vă iubiți prea mult și despărțirea e prea dureroasă pentru a o suporta. Întoarce-te din drum. Cere-ți iertare. Nu e prea târziu niciodată.

— Nu pot, chiar e prea târziu să mai fac ceva.

A mai așteptat un pic. Spera că se va întoarce...

«Ai plecat... acum ce mă fac? zi-mi ce fac... ce fac cu toate astea pe care le simt în mine... atâtea amintiri „atâtea vise aveam noi doi... s-au scurs... Plânge; se uită la o poză cu ei doi când se îmbrățișau.) aveam atâtea locuri ale noastre... parcul... nu ți-am cerut niciodată să fii altfel „mereu te-am vrut așa... **AI PLECAT** Aștept în zadar, căci vântul te împinge departe Cât timp va trece ca tu să-ți aduci aminte de toate câte au fost? Orgoliul te poartă pe căi greșite Dar tu de mine nu o să-ți mai aduci aminte și stau la geam visând că ție îți va fi bine așteptând să te întorci la mine...»

A cugetat „se făcuse deja prea târziu „afară încă ploua... luminile se stinseseră și ea tot aștepta... a avut o zvâcnire... a ieșit afară... în ploaia rece și a început să-l strige... era udă... era îndurerată... voia să-l cheme înapoi, îl iubea prea mult ca să-l lase să plece așa ușor, dar el „el nu se întorcea și fiecare secundă o durea mai mult „o făcea să se simtă și mai vinovată, deși nu se știa a cui a fost vină „se despatriseră și asta o durea... avea vise „îi promisese multe și acum „acum nu mai avea nimic decât amintiri „goluri și viață parcă nu mai putea continua fără el...

În casă îi sună telefonul... era Laura, voia să vorbească „aflase de la el că se despărțiseră, iar Laura știa că asta o va durea, dar ea era afară și plângea.

Stă afară... *Ai plecat fără să te gândești că eu am rămas în urma așteptându-te, nu te-ai uitat în urma ta... Iar eu sunt aici iubindu-te mai mult ca ieri, dorindu-te mai mult decât viața mea. Iar fiecare lacrimă*

strigă întoarcerea ta, dar degeaba, tu nu o vei auzi niciodată. Oare te vei întoarce înapoi? Știi asta, dar nimic nu va mai fi la fel, pentru că eu te voi iubi mai mult decât azi, iar tu vei dori să mă scoți din viața ta..."

ar fi continuat, dar era prea udă și parcă nici numai putea „îi era frig „vedea în ceață „ochii îi erau prea roșii. A intrat în casa s-a întins pe pat și a adormit...

Dimineață a avut un mesaj pe telefon de la el, însă ea nu l-a mai citit. Era prea târziu „nu a apucat să-l citească, căci era la spital... avea pneumonie... trebuia să lupte pt viața ei „dar fără el „ea nu putea „nu voia... credea că viața ei se va sfârși și nu voia să împiedice asta.

Părinții ei au încercat să facă orice să o scoată din starea ei de depresie „nici muzica nu o mai făcea să trăiască și totuși amintirile cu el o făceau să trăiască „să viseze că el se va întoarce „că o iubește... prietenii nu o abandonaseră „erau acolo să o sprijine iar de el... numai știa nimic.

Șoferul de Taxi: Am ajuns.

— Vă mulțumesc, cât am să vă dau?

— Lasă, tinere, a fost din partea mea. Ai grijă de tine și sper să se rezolve problema ta. Numai bine.

— O să am, seară bună. (începe ușa taxiului și se grăbește să ajungă înăuntrul cafenelei)

Era târziu., Maine avea avion de dimineață, Avea turneu de promovare prin Europa cu trupa, știa că nu are ce să caute la ora asta aici.

„Numai puțin, numai un pahar și mă duc, mai rău decât acum nu are cum să-mi fie, Am părăsit-o, am fost fraier, cred că mă urăște pentru ce i-am făcut în seara asta, nu o să mă ierte niciodată; Sunt un dobitoc. Am pierdut singura femeie din viață care m-a făcut să fiu un adevărat bărbat, singura femeie în care vedeam tot universul în ochii ei negri, singura femeie cu care eram cum sunt cu adevărat și nu mi-era teamă; singura femeie care m-a făcut să fiu nebun, să iubesc; Să fiu nebun după părul ei negru, Să fiu nebun după buzele ei, Să fiu nebun după acel zâmbet care mi-a rupt inima în mii de bucăți. M-a învățat să iubesc cu adevărat, să simt căldura unei mâini calde atunci când am cea mai mare nevoie... Și eu? Ce i-am făcut? I-am rănit sentimentele pe care le avea față de mine, I-am sfărâmat inima, aceea inima care bătea în același ritm cu a mea. Am distrus-o... Nu credeam că sunt în stare de așa ceva.

Cum am putut să îmi rănesc persoana cea mai dragă și la care țineam cel mai mult. Este clar am pierdut-o definitiv „dar nu pot să mă obișnuiesc cu acest gând...”

— Un scooch dublu vă rog (spune el barmanului care ștergea un pahar; la sticla de scooch o desface și îi pune într-un pahar)

Barmanul: Cu gheață?

— Da, mulțumesc.

Nu sta mult. Înghite fiecare picătură. Pune jos paharul alături de cei 4 dolari pe masă și se ridică de pe scaun uitându-se la cei din jur

„Cred că e timpul să plec. Dacă află managerul că am petrecut noaptea aici cine știe ce îmi face”.

(Afară încă ploua și nu dădea semne da a sta în loc. Observă un taxi în apropiere așteptând. Deschide ușa)

El: Cât mai repede până la Wall Street.

Șoferul de Taxi: Știam eu că nu o să stai prea mult aici. Ți-am spus că îi știu pe oameni.

— Tot tu?

— Păi, tot eu. Tot ai de când să nu îți ceri iertare?

— V-am mai spus e prea târziu. Măine am avion de dimineață. O să fiu plecat în turneu, Nu o să mai fiu prin preajmă.

— Ai face o mare greșală dacă nici măcar un telefon nu îi dai în care să îți ceri iertare. Cu atât mai mult că nu ai să o mai vezi așa curând.

— Poate aveți dreptate. Măcar atât să mai pot să fac dacă tot ce am făcut până acum a fost să o rănesc.

(Se uită pe fereastră)

— Uite ce este. Poftim numărul meu. Dacă ai nevoie de ajutor, de o vorbă bună, de un sfat. (Îi întinde mâna cu o foicică în care era scris numărul lui de telefon.

— Bine. Însă acum singurul lucru pe care vreau să îl fac este acela de a ajunge acasă cât mai repede.

— Bine.

Îi păreau secunde lungi, șoseaua i se părea că un drum către infinit, Era din nou înecat în gânduri, în gânduri ce nu îi dădeau pace, în gânduri pe care știa că nu o să le poate scoate vreodată din minte.

— Gata. Am ajuns. Îl anunța șoferul de taxi pe William.

— Vă mulțumesc încă odată și o să vă mai sun dacă e cazul.

— Mă îndoiesc, însă îți urez multă baftă.

Taxiul se pierduse în ceata densă care persistă; De mult nu a mai fost prin această zonă. De când se mutase cu ea în acel apartament. Deschide cu cheia ușa apartamentului. Lasă cheia pe masă în bucătărie; Nu mai putea de oboseală și de usturimea ochilor. Se întinde în pat și ia în brațe poză care se afla lângă pat... *Ce multe amintiri deține această poză!*" spune el; Era făcută după prima noapte de dragoste între cei doi. Cu acest gând el adormi instantaneu.

Alarma telefonului este cea care îl trezește pe el la ora 5 am. Se pare că ploaia într-un final a încetat, iar ceață a dispărut. Nu mai avea mult și părăsea țară pentru câteva luni sau poate pentru câțiva ani... Se duce la baie alene. Deschide robinetul și se spala pe fata cu stropii reci de apă. Se uită în oglindă și își amintește că mai are un singur lucru de făcut înainte de a porni la drum. Să o sune pe ea... *E târziu, nu o să îmi răspundă. Nu contează, măcar să o fac să fiu împăcat cu mine pentru acest lucru dacă pentru celelalte nu o să mă iert.* „Fuge și își ia telefonul care era pus lângă pat. Apelează numărul și așteaptă să sune. Sună, Mai sună odată, încă odată. Răspunde robotul: «Momentan nu sunt acasă, dacă aveți ceva important lăsați-mi un mesaj» Se aude sunetul acela; „Bună... Știu că nu e momentul, însă vreau să știi că te iubesc și că îmi pare rău pentru tot ce am făcut. Și îți mulțumesc pentru clipele de neuitat alături de tine. Trebuie să plec la aeroport. Încă odată iartă-mă și te iubesc „Închide telefonul Fără să mai stea nicio clipă în loc își ia geanta și o ia la fugă închizând ușa. Coboară pe scări. Strigă ca un disperat „Taxi, taxi până ce un taxi se oprește în fața blocului.

— La aeroportul John F Kennedy. Cât mai repede.

(Taxiul o ia la goanna imediat, făcând slalom prințe celelalte mașini.

— Am zis cât mai repede, dar nu să mă omori.

— Stai calm. Relaxează-te, lasă-mă pe mine să îmi fac meseria. Răspunde puțin iritat șoferul.

— Mulțumesc. Poftim (Îi întinde 10 dolari) Păstrează restul.

Și iese în fugă din taxi alergând ca un descreierat până la intrarea aeroportului. Ajunge în imensul aeroport și se uită peste tot. Își caută prietenii din trupa și managerul. Într-o primă fază nu îi zări, însă după căutări mai atente îi găsi.

— Ba bucur că vă revăd.

Ei: Salut, și noi la fel (Se îmbrățișează cu fiecare în parte bătându-i pe umăr)

Unul din ei: Omule bine că ai venit că altfel era vai și amar de noi.

El: Scuzați-mă, băieți. Am avut probleme neașteptate. Era cu gândul în altă parte, era departe. Traficul a fost greu începuse el să mintă.

— Lasă că nu se întâmplă nimic. Bine că ești aici.

— Unde e Shawn?

— Uite-l! Un tip impracat la 4 ace și cu ochelari pe vârful nasului le făcea un semn să se grăbească.

Shawn: Haideți gască, haideți, că nu am dat bani degeaba să închiriez avionul ăsta. Trebuie să decolați în 7 minute.

— Shawn, îmi pare rău că am întârziat.

— William, taci din gură, păstrează scuzele pentru mai târziu. Nu am timp. Trage din țigară, chiar dacă nu avea voie să fumeze în incinta aeroportului. Eu mai am niște treburi de rezolvat în țară. Măine o să ne întâlnim în Viena. Până la ora 5 pm aveți voie să vă plimbați, să faceți ce vreți voi, numai să vă simțiți bine. Hai că v-am lăsat. Va mai sun când ajungeți pe pista de aterizare.

Avionul decolează lin ca o pasăre, încet începe să ia în înălțime, în timp ce membrii trupei erau cu capul într-o parte, rezamându-se de geam. Erau obosiți și îi așteptau niște zile istovitoare. William nu poate să adoarmă. Vede chipul ei «*De ce mă urmărești? Lasă-mă în pace. Ce vrei de la mine? Se pare că se certa cu cineva. Lasă-mă să îmi continui viața, Lasă-mă să merg mai departe, veze-ți de drumul tău!! Uită de mine! O altă voce: «Ce a fost asta? Ce se întâmplă cu mine, Nu pot să gândesc așa ceva. O vreau înapoi, O iubesc prea mult ca să o pierd.»*

Acum era clar, se certa cu el însuși din cauza Elisei.

«*Nu poți! Ai pierdut-o deja, Te-a uitat.»*

«*Nu nu e adevărat. Știi că încă mă mai iubește.»*

«*Nu te mai răni singur, prostule. Revino.*

— Hei, trezește-te! Are fruntea umedă.

— Te rog, nu spune nimănui ce îți voi zice acum.

— Știi că nu o să afle nimeni. Îi permite Erik, toboșarul trupei.

— Am mari probleme. M-am despărțit de Elisa. Am pierdut-o cred definitiv. Nu pot să cred cum am fost în stare să o rănesc așa de mut. Să o fi văzut cum se uită la mine plângând și dându-și părul peste spate. Nu pot să o uit, îi văd chipul ei în fiecare moment în care ochii mei se odihnesc. Chiar când clipest Am impresia că e în fața mea.

— Nu îți mai face rău, Știu că ți-e greu însă trebuie să înțelegi că odată și odată trebuie să nu te mai gândești la ea. Dacă află Shawn de chestia asta, Adio trupă. Sper să nu ne afecteze prestațiile noastre în concert.

— Stai liniștit. Nu o să ne afecteze cu nimic. (Știa că nu va fi adevărat.)

— Mi-e foame (rupe tăcerea Ryan; cel care cânta la chitara electrică) Vouă nu?

(Lumea zâmbește) – Ba da, și nouă ne e foame.

— Dar unde e mâncarea?

(Toți dau din umeri) Păi să îl întrebăm pe pilot. Se duce și ciocănește la ușa cabinei și o deschide intrând în cabina piloților. Nu vă supărați, ne puteți spune și nouă unde este pusă mâncarea? Că habar nu avem unde este.

(Unul din piloți zâmbind): Sigur că putem să vă spunem. Vedeți că frigiderul e lângă colț.

— Și noi cum nu l-am văzut?

— Ba cred că l-ați văzut. Ia trage un ochi în spatele tău. Ce vezi?

— Voi!!! (Spune cu zâmbetul pe buze)

(Băieții din trupa deja dăduseră navală pe frigider lunadu-și câte ceva de „ros”)

— He, He. Ai luat țeapă... (râdea Erik)

— Da. Se scărpină la ceafă William gândindu-se că a zâmbit și pentru câteva momente uitase de Elisa și tot acea noapte plină de durere pentru amândoi.

Au urmat apoi chinuri mari, parcă era la dezintoxicare, căci orice gând al ei se îndrepta spre el și orice vis era pt ea un coșmar, în care el pleca spre alta.

Nu mânca nimic, nu simțea nevoie de nimic decât de el, îl voia acolo și îl știa departe.

Au fost zile în care îl vedea, îl strigă, în mintea ei bolnavă de iubire, îl mângâia, îl sărută, alte dăți îl vedea cu alta, mintea îi juca feste, nu făcea decât să plângă până numai putea respira sau până leșina și stătea în starea asta zile întregi.

Prietenii nu știau cum să o mai ajute, veneau la ea în vizită și stăteau cu orele privind-o, căci ea nu schiță nimic, privirea ei părea pierdută, căci privea în gol, privea taxiul, câteodată mai și vorbea, dar

doar să întrebe de taxi, în mintea ei era încă ploaia deasă din noaptea despărțirii și inima ei nu era decât un nume: *WILLIAM*, pe el îl strigă, pe el îl iubea și fără el nu făcea nimic.

Doctorii erau surprinși de gravitatea problemei ei și nu știau cum să o mai readucă la normal, era pierdută practic... *Nu știm ce are, parcă ar trăi în lumea ei, s-a interiorizat și nu știm dacă își va mai reveni vreodată* „asta era un diagnostic, era cel final, părinții, rudele, prietenii nu credeau asta, refuzau să creadă că Elisa, fata cea veselă și plină de viață se lasa înfrântă așa: „*ea să nu lupte, ea să se lase înfrântă... refuz să cred asta*”.

Elisa se trezește. Este puțin amețită. Se ține de marginea patului ca să nu cadă... *Trebuie să fac asta*”. Își zice ea... *Trebuie să îmi revin. Nu pot să rămân așa* „Merge către baie, care era la câțiva pași. Se uită în oglindă, în timp ce stropii de apă îi curgeau pe față. Pentru prima dată se vedea în oglindă. Nu se mai recunoștea, nu mai vedea nimic din acea Elisa veselă și plină de viață. Nu își amintește mai nimic. Nu știa nici măcar de ce se află aici, în acest spital. Doar un singur lucru era în capul ei, și acel lucru era William. Își închide ochii, și mai spala încă odată față și se uită încă odată în oglindă. (O umbră misterioasă se îndrepta către ea. Imaginea pare mai clară după ce aceasta aștepta să vadă ce se va întâmpla. Era William care îi zâmbea și o ținea de mână. Un bărbat puternic, însă care nu arăta acest lucru decât când era cazul, în schimb era un bărbat foarte chipeș și cu un zâmbet cuceritor căruia îi era frică să nu rănească pe cei din jur, să nu le rănească sentimentele.) Elisa pentru câteva clipe se schimbă. Are o încercare de a reveni așa cum era ea înainte de tragedie. Expresia fetei se schimbă enorm.

— William!!! Te-ai întors?

— Desigur că m-am întors. Nu puteam să te las. Nu puteam să te pierd.

— William, salvează-mă! Ia-mă de aici! Nu vreau să mai stau nici măcar un minut aici.

— Te-aș lua, draga mea Elisa, dar nu pot. Uită-te la tine... nu vezi cum arăți? Te-ai schimbat, nu te mai recunosc... Unde e acel zâmbet, unde este acea privire... Regret. Nu pot să fac nimic.

— Trebuie. Trebuie să faci ceva. Te rog, nu pleca, nu mai părăsi din nou, nu mă lăsa singură împotriva tuturor! Nu mai suport să aud lumea vorbind că am înnebunit. Nu am nimic, doar că te iubesc.

— Regret nespus, Elisa, dar îți sugerez să te trezești și să mă uiți, așa cum m-ai rugat tu pe mine să îți spun că nu te iubesc. Este doar vina ta „pentru cum ești acum.

— Vina mea? Cum poți să spui așa ceva? Tu ai fost cel care a plecat, tu ai fost cel care m-ai părăsit, tu ai fost cel care nu a plâns în fiecare seară înainte de a te culca. Cum îndrăznești să îmi zici asemenea prostii? (Se ține de păr cu mainele ei. Nu suportă să audă mai multe... *Pleacă! Pleacă acum!* „Strigă, în timp ce dintr-un instinct animalic sparge oglindă. Se uită la mâna ei dreaptă. Este plină de sânge în urma impactului cu sticlă. Începe să plângă și să țipe într-una „Nu, William, nu tu. De ce ai fost tu?” Două asistente veniră în grabă auzind zgomotul făcut de sticlă care a căzut pe gresie. «Gata, domnișoară, gata. Totul e în regulă. Este luată pe brațe de asistente și dusă imediat la sala de urgențe.» o dezinfectează și îi pune un bandaj pe brațul drept.

Doamne Dumnezeule!!! exclamă părinții Elisei. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Am găsit-o plină de sânge zăcând în genunchi strigându-l din nou pe William. Este deja a 3 oară săptămâna asta când se întâmplă. Din nou a pierdut foarte mult sânge. De data asta o să rămână aici în caz că vor apărea alte probleme. I-am dat ceva de calmare și acum totul este în regulă.

— Doamne!!! Cum se poate așa ceva? Ce credeți că se va întâmpla cu ea mai departe?

— Sfatul meu spune domnul doctor este ca să o transferăm la spitalul de boli nervoase. Va urma câteva săptămâni de refacere și apoi de ce nu câteva ședințe la psiholog. Îi va face bine. Credeți-mă că știu ce spun.

— Sugerați că are probleme pe sistem nervos?

— Da. Așa este. Se gândește numai la un, lucru la acea seară în care William o părăsit-o și acesta **l** îi aduce mai multe stări în același moment, melancolie, tristețe, dragoste, ură și așa mai departe. Pot să spun că este un miracol că până în acest moment nu a încercat suicidul. Este un lucru de admirat.

— Mulțumim, domnule doctor, pentru tot ceea ce faceți pentru fiica noastră.

— Nu trebuie să îmi mulțumiți. Doar încerc să îmi fac meseria. Acum mă scuzați, trebuie să mă duc în birou.

După lungi zile în care a adormit, Elisa se trezește. Îi observă pe

părinți cum se ridicară imediat după ce a clipit. Nu voia să îi vadă prin preajmă dar nu avea cum să îi împiedice.

— Ce s-a întâmplat?

— Totul este bine, draga mea. Totul este bine.

— Credeți că nu știu ce s-a întâmplat? Nu vedeți ce am pe mână?

— Nu este nimic, scumpo. Măine vei fi externată și mutată la spitalul de boli nervoase. Așa spune doctorul. Știau că nu o să primească vestea bine. Se certaseră înainte de a se trezi Elisa pe această temă, însă după multe deliberări au hotărât că așa este cel mai bine.

— Cum? Și voi? Nu se poate!

— Elisa!!! Este cel mai bine pentru tine ca să îți revii.

— Din ce să îmi revin? Sunt absolut normală.

— Nu mai suferi atât, Elisa. Oricum vei merge acolo chiar fără voia ta. Te vom lua cu forța și te vom duce. Ești fiica noastră și îți vrem numai binele.

— Bine pentru voi!! Nu pentru mine. Nu sunt nebună, nu am nimic, lăsați-mă în pace! Ieșiți afară! Lăsați-mă singură!

Părinții Elisei nu aveau de ales. Îi durea sufletul să o vadă așa. Sperau doar să se facă bine de curând. Trebuia doar să aștepte însă pentru acum era destul. Elisa rămâne singură. Se uită în jur și nu îi plăcea ce vede. Nu voia să se mai ducă nicăieri. Își strofoca mintea. Voia să găsească o alternativă în care se va simți bine. La marginea patului găsește un pix și un caiet vechi. Însă nu conta, știa că trebuie să facă ceva. Voia să părăsească această lume idioată și împotriva ei. Voia să fie singură, alături de singură persoană pe care o iubește; William. Începuse să mâzgălească o primă foaie din caietul cel vechi. Pe prima pagină scria ceva la care ea ținea foarte mult:

„Jurnalul unui suflet pierdut”.

...» Am crezut că odată cu trecerea timpului mă voi obișnui cu absența ta, dar nu a fost așa ci din contră „azi îmi e și mai dor de tine iar mâine știu că îmi vei lipsi mai mult ca azi... dar ce pot face? Nimic, pentru că tu nu vrei să fac nimic. Așa că stau așteptând clipa în care te voi putea strânge din nou în brațe, îți voi putea spune din nou cât de mult te iubesc și cât mi-ai lipsit.

Stau depanând pe o foaie albă amintirile cu tine, încercând să aștern pe foaie iubirea mea pt tine, dar e în zadar, căci ea este enormă și nu o pot așterne pe nimic, ea poate fi așezată doar pe inima ta... dar va

rămâne pe foaie pt moment, căci tu nu o vrei în inima ta...

Lumea spune că am început să o iau razna. De ce? Nu fac decât să te iubesc, încă să te mai simt, încă să îmi amintesc de râsul tău zgomotos, de sărutul tău cel duce, de urmele de vopsea de pe blugii tăi, de cămașa ta, de vorbele frumoase pe care mi le spuneai.

Te-am întrebat în unele din primele noastre întâlniri ce aștepti de la o relație. Mi-ai răspuns", în mod normal pe cineva care să mă suporte și să mă placă așa cum sunt. Tu»

Am fost sinceră „ți-am spus tot ce aveam pe suflet«Aș vrea să știu dacă vom mai fi împreună în cazul în care îmi vor cădea membrele. Aș vrea să îmi rostească numele și să sune altfel atunci când îmi spune el să știi că ești în siguranță, sau eu să mă dau cu parfum, el cu colonie și când ieșim în oraș să ne putem simți unul pe celălalt. Să mă facă să zâmbesc chiar și atunci când sunt obosită. (asta e cea mai importantă.) și să îmi spui ceva care îți e frică să-i spui pentru că îți e frică că nu o să te mai iubească, dar când îi vei spune, să rămâi surprins că de fapt te iubește și mai mult. Să le spui că îți place cămașa lor, iar ei să ajungă să o poarte în fiecare zi.

Cel mai bun exemplu, cum sunt bunicii mei. Bunica mea are artrita și nu poate să se aplece să-și lege papucii așa că bunicul meu face acest lucru tot timpul.»

Nu ai știut ce să îmi zici și m-ai întrebat dacă îmi place locul. Eu ți-am zis «Îmi placii tu» De atunci nu te-am uitat.

Nu uit nici ce mi-ai zis. După mulți ani în care am crezut că nu te-a interesat aceste vorbe. Atunci când ai plecat în concert și am rămas singură. La aeroport, când ai plecat, mi-ai dat răspunsul pe care l-am așteptat să îl aud.

«Vreau doar să știi asta; Chiar dacă ți-ai pierde toate membrele, tot am fi împreună pentru totdeauna și când ți-aș rosti numele tot ar suna minunat. O să încerc ca și până acum să te fac să zâmbești, chiar dacă ești obosită. Probabil crezi că este un lucru greu de făcut, însă cred că pot face asta. Nu trebuie să îți fie frică să îmi spui ceva și dacă îți place cămașa asta nu o să o dau de pe mine luni întregi și aș fi mai mult decât fericit să-i leg șireturile bunicii tale pentru că bunicul tău să nu mai fie nevoit să facă asta... Numai așteaptă-mă și voi face tot ce am spus.»Cum puteam să nu te aștept când atâtea luni am așteptat să îmi spui aceste vorbe care m-au făcut să te iubesc din ce în ce mai mult în fiecare secundă.

— Și cum rămâne cu Elisa? își amintește Erik Vrei să zici că nu mai e în trupă?

— Din păcate, da. Așa este Cei 3 din formație care dormeau dădeau semne de trezire. Unul câte unul începeau cu greu să își revină din ațipeala Toți și-au dat seama că lipsește cineva.

— Băi, unde e Elisa? Ce s-a întâmplat cu ea?

William se bâlbâie gândindu-se la o scuză.: – Regret să vă spun, băieți, dar ea a decis să se retire. A avut și are niște probleme personale și a hotărât că e timpul să renunțe. *«Cum pot să zic așa ceva »* (Se întrebă în gândul lui?)

— Nu se poate. (strigară în cor). Shawn știe?

— Știe cel mai bine chiar *«Să-l ia dracu'»* El a fost primul care știa.

— Și asta nu o să vă afecteze? relația întreabă Jessie, cel care cânta la chitara bas alături de William.

William sta pe gânduri gândindu-se la cum poate să formuleze ce avea de zis, încât ei să nu bănuiască nimic; Îi face semn lui Erik să își țină gura și să îl lase pe el să vorbească.)

Nu. Nu o să ne afecteze deloc. Mi-a spus că totul e în regulă și că mă va aștepta *«Dumnezeule, ce s-a întâmplat cu mine? O să îi rănesc și pe ei. Dacă vor afla adevărul? (Vorbea din nou singur)*

«Stai liniștit. Nu o să afle atâta timp cât tu, prostule, o să îți ții gura și o să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic.» (Spune eul lui)

Așa este dar nu vreau să rănesc din nou pe nimeni altcineva.

«Atunci f a ce am spus eu mai devreme! Joacă rolul vieții tale! Revino așa cum ești cu adevărat!»

Băieții se uită la el cum își freacă ochii: – Ai pățit ceva?

— Nu Răspunde William. Sunt doar terminat de oboseală. Nu pot să dorm deloc.

Un moment lung de pauză se așează. Nimeni nu știa ce să spună sau ce să facă. Se simțea tensiunea fiecaruia adunându-se într-un singur loc. Privirile lor aveau multe întrebări adresate lui William, voiau să afle ceva mai mult, însă știau că mai bine să uite totul și să pornească din nou la drum, chiar și fără Elisa.

Au stat după ce au mâncat. Și-au povestit, și-au împărtășit speranțele pe care le aveau în acest turneu și după el. Doreau să mențină acest succes pe care l-au avut atâția ani, chiar dacă o mare

parte din acest succes a fost datorită Elisei, care aducea trupa la un anume nivel, datorită frumuseții ei și a talentului ei. Erau de acord că pierderea ei era una importantă, dar nu trebuia să fie un impediment în continuarea drumului. Și-au povestit fiecare ce au făcut toți în tot acest timp de pauză îndelungată. Erik fusese în Moscova, unde și-a văzut rudele îndepărtate. Și-a vizitat familia într-un cuvânt, spune el, și-a vizitat familia într-o perioadă grea din viața lor și a lui. A asistat la înmormântarea tatălui lui; Alexander. Erik știa că are cancer, însă Alexander i-a sugerat să nu spună familiei. Știa exact cât mai are de trăit, spune Erik, atunci când l-a văzut ultima oară... *Mi-a spus să îmi văd de viața mea atunci când va veni momentul acela*", „*Mi-a spus să nu îl uit niciodată*”, „*Mi-a spus să nu plâng atunci când el se va duce, să nu dau semne de slăbiciune*”., *Mi-a spus că oriunde se va afla va fi aproape de mine*”, „*Că mă va susține și de acolo sus pentru a-mi atinge scopul, Mi-a cerut să îmi continui drumul către muzica, să nu fiu afectat de pierderea lui*”. Am trecut peste, le spune băieților care voiau să îl întrerupă. Apoi Erik a povestit că și-a luat o mică vacanță și a mers pe o insulă departe unde putea fie singur și să își limpezească gândurile și să vină cu forțe proaspete. A urmat Jessie la rând. Le povestea cu bucurie că soția lui a născut o fetiță. <, Sarah o cheamă» spune cu mândrie. «O iubesc, o ador să veдеți cât de scumpă este.» arata o poză cu un mic copilăș zâmbind. «Spuneți că nu e minunată»; Aceștia dând din cap în semn de aprobare, Când au ieșit din spital a plimbat-o prin părculețul de lângă blocul lui, o ținea în brațe și o pupa în continuu la fel ca și pe mama acesteia. «În primele 2 luni aproape că nu i-am dat drumul din brațe, eram 24 de ore, 7 zile din 7 cu ochii pe ea.» Le povestea cum a mâncat prima dată de la sân, (aici tot începuseră să râdă și el nu înțelegea de ce) primul sunet pe care îl scosese, prima dată când a mers de-a bușilea, prima dată când a stat în picioare, prima dată când a zis mama și tata. «Poate aceste lucruri vi se par plictisitoare și nesemnificative, însă dacă ne-ați fi văzut ce fericiți eram și ce importante au fost și sunt aceste lucruri!»

Din contră, William nu se gândea că sunt nesemnificative, se gândea la zilele în care vorbea cu Elisa despre viitor, despre dorințele lor de a se căsători, de a avea o familie, de-avea bucurie vieții: un copil. Își amintise când el a întrebat-o dacă se gândește la căsătorie. Ea a răspuns: «Că fiecare femeie mă gândesc la acel moment, însă momentan cred că e prea devreme» Întotdeauna zicea așa când acesta deschidea

acest subiect. Se gândea cât de aproape a fost să aibă același destin ca al lui Jessie. Păcat însă că acum toate aceste lucruri nu se mai pot realiza decât separat. «*O iubesc*» își mai spune el încă odată «*Însă nu am ce să mai fac. Trebuie să încerc pe zi ce trece să o uit încet încet, bucățică cu bucățică*» Vorba unei colege de breaslă care cânta folk „*plece by plece is how I'll let go of you*”, Așa o să facă și el; Bucățică cu bucată, așa va uita William de Elisa. După această pauză care a avut loc numai în mintea lui, Jessie continua să mai povestească despre extraordinară nunta între el și Sarah.

Elisa a acceptat să fie mutată la spitalul de boli nervoase după lungi certuri cu părinții ei, însă și-a dat seama că este singura modalitate de a reveni la cea care a fost. A avut o perioadă dificilă. Multe săptămâni de recuperare cu multe pastile înghițite, cu tratamente, injecții pentru calmare. A fost închisă zile bune din cauză că doctorii erau depășiți de situație și nu știau cum să o mai controleze. O injectau să adoarmă. Trece prin chinuri groaznice și se simțea obosită numai când se gândea la tot ce ținea de William...

Se trezise, simțea că se sufocă, în acei 4 pereți care i se păreau că se micșorează în fiecare zi. Își pusese ceva pe ea și a ieșit în parcul spitalului. Era foarte frumos afară, însă pe ea nu o impresiona acest lucru, era fără vlagă. Se așeză pe o bancă uitându-se în gol, uitându-se îndelung la firul ierbii. Stătea și încercă să-și țină în frâu lacrimile, însă o lacrimă i-a scăpat din acea încăpere. Un stagiar, un tânăr ce stătea de gardă la spital se apropie de ea și încercă să o calmeze. Frumusețea ei îl făcu să se apropie, căci deși plângea, Elisa era într-adevăr foarte frumoasă.

— De ce plângi? o întreabă cu teamă stagiarul.

— De slăbiciune.

— Nu mai plânge. De ce o femeie așa frumoasă ca tine se afla într-un asemenea loc înfiorător? (ezită)

— Dragostea e de vină. Sunt absolută normală. Doar iubesc și pentru acest lucru ajung să îmi petrec zilele în acest loc. Lumea nu mă înțelege, crede că sunt nebună, însă eu doar sufăr datorită dragostei prea mari pe care o port în mine față de o persoană care m-a iubit la rândul lui și din senin a decis să mă părăsească fără să îmi spună nici măcar motivul.

— Îmi pare rău să aud asta. Cred că îl iubești foarte mult.

- Așa este.
- Scuză-mă. Am uitat să mă prezint. Sunt Daniel.
- Elisa. Îmi pare bine.
- Spune-mi, Elisa. Cum te simți?

— Îngrozitor. Nu pot să nu mă gândesc la el chiar dacă aș vrea să îl scot din minte. Simt că nici măcar să respir nu mai pot, mă simt ca o pradă cuprinsă de un șarpe boa, mă simt strivată și fără nicio vlagă. Acum totul îmi pare lipsit de importanță, nici muzica nu îmi mai da satisfacția pe care mi-a dat-o nu de mult în urmă. Nici aerul pe care îl respir nu îmi inspira siguranță că voi mai trăi câteva secunde. Tot ce a contat și din păcate contează este acela că William era centrul universului pentru mine, persoana care îmi oferă protecție, iubire și înțelegere. Însă toate acestea și-au luat zborul într-o furtună care m-a luat pe neașteptate „lăsându-mă pe o insulă imensă singură împotriva tuturor.

— Nu știu ce să îți spun, Elisa. Indiferent ce piedici avem în viață, trebuie să trecem peste ele, nu putem să stăm în loc, trebuie să ne continuăm drumul.

— Regret, Daniel. Aș mai sta de vorbă cu tine. Ești o persoană de treabă și bună la suflet, dar sunt prea obosită și lipsită de puteri.

— Te înțeleg. Ia-mă de mână. Te conduc până în cameră.

Aceasta nu ezită o clipă și își prinde degetele de-ale lui. Daniel simțea căldura mâinii ei până în vârful piciorului. Se simțea foarte atras de ochii și părul ei negru. În drum către cameră, el o mai privește de câteva ori fugărui uitându-se la chipul ei de înger.

— Am ajuns spune Elisa

— Se pare că da. Dacă vrei să mai vorbești cu cineva sunt liber. Mă găsești jos la gardă.

— Îți mulțumesc. Daniel vrea să o sărute, ezită. Până la urma buzele îi ating fruntea Elisei.

— Ai grijă de tine și nu uita că lumea are nevoie de tine și de veselie ta...

— O să încerc. La revedere, Daniel.

— Ne auzim. Elisa închide ușa și se așează la geamul din cameră.

Băieții așteptau în spatele scenei. Venise momentul așteptat de ei. Nu aveau stare și se foiau dintr-o parte și de alta a cabinei în care se aflau. Erau nerăbdători și se comportau ca niște copii când văd naveta

de înghețată și aleargând cu bănuții după aceasta. Erau emoționați și cu puțină frică de eșec. Știau că va fi o revenire în fața publicului fără frumoasă Elisa în prim plan, dar erau conștienți că totul depinde numai de ei pentru a atinge un mai mare succes decât precedentul. Se îmbărbătară pe rând fiecare cu fiecare dându-și mâna și spunând că totul va fi bine. Își sărutau cruciulițele de la gât și își continuau același mers de nerăbdare. Acesta era ritualul lor înainte de a se urca pe scenă. Până acum totul a mers perfect în acest turneu prin toată Europa, fanii au fost în delir și succesul era mai mare ca niciodată. Albumul se vindea foarte bine și single-ul „WHAT I'VE DONE „era numărul 1 în topul Billboard. Au fost invitați la nenumărate showuri de televiziune care au făcut audiențe record. Lumea îi iubea pe acești băieții talentați, carismatici... PAINFULL „cucerea tot ce se putea cuceri pe plan musical.

Însă în seara asta au emoții mai mari ca niciodată. Vor cânta din nou la New York Garden. Acolo unde s-au lansat prima dată și unde s-au urcat prima dată pe scenă. Pe vremea când erau încă niște adolescenți care tocmai ce terminaseră colegiul. Nu știau cum va fi atmosfera atunci când se vor urca pe scenă. Auzeau uralele publicului care era în picioare așteptându-l acasă pe vedetele orașului. Era o vreme frumoasă. O seară liniștită cu un cer plin de stele ce anunțau o noapte de vis. Un tip mestecând guma și cu niște căști pe urechi îi anunța că în 3 minute se vor urca pe scenă.

Un domn îmbrăcat elegant tine un microfon în mâna așteptând ca publicul să se liniștească.

— Doamnelor și Domnilor și în special domnișoarelor, am o mare onoare de a vă prezenta în fața voastră niște băieți minunați ajunși la un mare succes, realizat prin foarte multă muncă și cu sudoare. Am avut plăcerea ca să le fiu diriginte atunci când erau la liceu și pot spune cu mâna pe inimă că sunt foarte mândru că i-am avut elevi. Acum să nu mai lungim mult acest discurs plictisitor. Sunteți gata pentru o seară magnifică? Publicul izbucni în urale.

— Vă rog întâmpina-tii cu aplauze pe William Erik, Jessie și Rick. Împreună fiind „PAINFULL”.

Spectatorii făceau un zgomot intens aplaudându-i minute bune pe cei 4. William ia microfonul în mână și un zâmbet îi cuprinsese chipul, surprins de felul în care au fost întâmpinați)

— Vă mulțumim. (nu știe ce să zică). Am rămas fără cuvinte și

cred că vorbesc în numele întregii formații (uitându-se în spate). Știam atunci când am pornit pe acest drum, nu vom putea reuși fără sprijinul vostru și țin să vă mulțumesc încă odată că ați fost și sunteți alături de noi. Mă bucur nespus de mult ca acest turneu se încheie aici; acasă... Acum să înceapă spectacolul!

Când nimeni din jurul ei nu mai credea că își va reveni, Elisa a reușit să reînvie datorită jurnalului ei și a unui tratament excelent recomandat de medici. Însă era sigură că jurnalul este cea ce a făcut-o bine, și nu câteva pastile. A ajuns acasă după multe săptămâni în care și-a petrecut veacul, singură într-o cameră pustie. Daniel nu a uitat-o și cum a promis a vizitat-o în ultimele zile când ea se afla în spital. Elisa i-a dat cartea ei de vizită și l-a invitat dacă vrea să stea de vorbă și dacă îi face plăcere să o viziteze. Casa I se părea goală și asta îi făcea să simtă lipsa lui William. Știa că nu trebuie să vorbească despre el. Nu-l uitase; nici nu avea cum. Aerul se auzea vâjâind prin cameră. Geamul era deschis... Nu mai știe dacă era deschis atunci... Nici nu își amintește ce s-a întâmplat; cum a ajuns la spital. Se uită pe fereastră cum făcea că de fiecare dată... Era deja un ritual... Ar fi vrut să iasă din casa să ia aer, însă credea că dacă va ieși se va întâmpla ceva rău... îi era frică... frică de ochii lumii, de clădirile mari, de mașinile ce claxonau... îi era rușine de ce făcuse și mai ales îi era rușine de ea... de durerea ei și mai ales de singurătatea prin care trecea.

Cu un succes enorm și cu un public în picioare. Așa se încheiase încă o perioadă din viața trupei „Painfull „care se afla în plină glorie. Cu un foc de artificii impresionant asediind cerul cu un joc de culori ce îl făceau să arate ca o auroră boreală; chiar aici în Central Park... Lumea dansând ținându-se de mână alături de cei dragi. Era o atmosferă de sfârșit de an însă anul era departe de a se fi terminat.

Petrecerea a continuat mult după miezul nopții și a ținut cu mult după răsăritul soarelui. Nu pe scenă ci într-un club ce se afla într-un colț al Central Park-ului. Un club renumit pentru „Abbey”. Un cocktail cu gin, suc de portocale și câteva picături de Orange Bitter servindu-se de preferință într-un pahar „Old Fashioned „... Doors Club „aici a fost făcut și încercat pentru prima dată, de un tânăr barman acum ajuns patronul acestui club.

Când cei 4 ajunseră era deja aglomerație mare. Petrecerea era în plină desfășurare, lumea dansa și se simte bine. La apariția lor aceștia au început să cânte în cor hitul formației ca semn de bun venit.

ridicând în sus paharele pline de băutură în cinstea lor.

Cu greu își făcuseră loc printre imbalmaseala luând loc pe un fotoliu roșu foarte comod oftând.

— Greu a mai fost.

— Da. Dar uită-te și tu în jur și spune-mi dacă nu a meritat!

— Într-adevăr, cred că tot acest effort a meritat. Fiecare strop de transpirație.

— Să ciocnim în cinstea noastră și a prieteniei noastre!

(Ridică paharele iar toate cele 4 făcuseră un zgomot.)

— Pentru noi și pentru succesul nostru. (Strigară în cor)

Discuția este întreruptă peste câteva minute de un scârțâit al uși. De fapt, toți și totul au înghețat în timp în acele clipe când „ea „a intrat pe ușă. Un picior timid calcă pragul ușii. După el și un al doilea. Un pantof cu un frumos diamant îi „îmbraca „talpa piciorului. O tânără necunoscută tocmai ce intrase în „Doors Club”. Avea o frumusețe ce îi era greu de descoperit. Se roșise puțin la fata când observă că multe priviri îi sunt ațintite. O cuprinsese puțină teamă însă ochii ei albastrii nu lăsau să se vadă acest lucru. Pășea încet cu pași nesiguri, conștientă că este observată către bar. Se așază și se liniștește atunci când observă că privirile nu mai sunt ațintite către ea.

— Un „Abbey”, vă rog frumos. (Îi ceruse barmanului cu un accent ciudat.)

— Desigur.

Un pahar old fashioned este scos dintr-o dulap și pus pe suprafața barului. O sticlă de gin este desfăcută. Acesta continuă cu un suc de portocale și cu un Orange Bitter amestecându-le în shaker împreună cu gheață cristalizată filtrându-l într-o cupă mică pentru cocktail decorând apoi paharul cu o umbreluță și cu o vișină care o așază la marginea paharului.

— Pofțiți.

— Mulțumesc mult scoatând dintr-o geantă 20 euro; Pe atât de gustos pe atât și de scup era Abbey-ul.

Își aprinse o foarte subțire țigara cu o brichetă. Părea că e obosită după un drum greu sau o zi dificilă. Trăgea din țigara făcând apoi mici cercuri ce se ridicau în aer. Stătea cu un picior peste altul ținând țigara între 2 degete ale mâinii drepte. Stătea. Se uită la cei din jur, observându-i cu atenție. Privirea îi este ațintită asupra unui individ. care se învârte dintr-o parte și în altă neavând stare. Se tot

plimba ducându-se adeseori înapoi la masa lor și tot atât de des se întorcea.

— Du-te mă. Ce tot te învârti.

— Am uitat cum se face.

— Vorbești prostii. Nu vezi că te place? Uită-te și tu puțin cum te soarbe din priviri.

Trage o privire rapidă când aceasta își bea „Abbey-ul”.

— Nu știu ce să îi zic.

— Du-te odată. Știu că încă o ai în cap pe Elisa dar cea mai bună modalitate de a trece peste ea este de a fi alături de o altă femeie.

— Cred că ai dreptate.

— Atunci? Ce tot stai și te învârti ca un câine căutându-și coadă.

— Gata. Nu mai mă presa. Mă duc. Mai trage o înghitatura din pahar și pornește. Se așază lângă necunoscută care tocmai ce își terminase țigară. Scaunul rotund și negru îl incomoda îngrozitor pe William. Își plimbă mâna stângă prin păr.

— Bună Seara.

— Bonsoair.

— Scuză-mă. Te-am văzut că ești singură. Te superi dacă m-am așezat lângă tine.

— Nu deloc. Chiar mă bucur întinzându-l mâna.

— Plăcerea este de partea mea. (sărutând-o).

— Frumos inel.

— Mulțumesc.

— Cred că înseamnă mult pentru tine.

— Ai fost pe aproape. A însemnat. Acum este doar un banal inel fără importanță ce se afla pe degetul meu.

— Înțeleg. L-ai iubit mult presupun.

— Îndeajuns încât să mă facă să sufăr.

— Ai un accent fermecător.

— Văd că ești o persoană atentă.

— Încerc și eu. Ce să fac schițându-l un zâmbet.

— Da știu ce vrei să întrebi. (Întrerupându-l). Sunt din Paris. Tocmai ce m-am mutat în New York.

— De ce tocmai aici dacă îmi permiți să te întreb?

— Păi am obținut un post ca medic la renumitul „New York Prezbiterian Hospital”.

— Woau. Asta este impresionant. Felicitări.

— Îți mulțumesc. Cu toate că e cea ce mi-am dorit, acest lucru mi-a dat și o problemă.

— Iubitul nu a fost de acord cu mutarea în New York o continua William.

— Da. Mi-a spus că nu poate să vină cu mine în New York și că trebuie să aleg între el și cariera mea.

— Ai ales cariera, după cum văd.

— Am crezut că o să mă înțeleagă. Însă nu a fost așa. Îndeajuns despre mine spune-mi ceva și despre tine că nu știu absolut nimic.

— William. New Yorkez care i-a plăcut să cânte de mic. Și a avut un vis de a cânta și de a împărtăși lumii muzica lui.

— Și acest „tânăr William „a reușit până la urmă „să urce pe tron”.

— Da. Însă nu singur. A fost ajutat de „ostașii lui” care totodată sunt și prietenii lui care în acest moment sunt acolo și râd de mine în timp ce încerc să vorbesc cu tine.

Femeia se întoarce și le zâmbește celor 3 care au rămas pe fotoliu râzând de William

— Altceva?

— Nu cred că ai vrea să știi.

— De ce?

— O să mă consideri un bărbat fără suflet.

— Promit că nu o să spun a asemenea prostie. Indiferent de ce ai vrea să îmi spui.

— Am trecut peste o perioadă dificilă. De fapt încerc să trec peste.

— O femeie?

— O femeie. Peste o femeie vreau să trec peste.

— De ce? Te-a rănit?

— Mai bine spus eu am rănit-o. Am petrecut alături de ea 6 ani minunați în care dragostea ne-a făcut de nedespărțit, Până atunci nu am știut adevărata iubire și nu am înțeles ce este cu adevărat o durere până când am pierdut-o. A fost ușor la început dar îngrozitor de greu atunci când am plecat și doar o privire am lăsat în urma mea ca o simplă amintire.

Franțuzoaică se uită o clipă la ceas.

— Îmi pare rău. Aș mai fi stat de vorbă cu tine însă nu pot să mai stau. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Poate ne vom întâlni și mâine și

vom continua discuția.

— Dar nu mi-ai spus care e numele tău.

Întrebarea nu a fost urmată de un răspuns. Femeia plecase deja atunci când William se uită la ușa care se închise. Era puțin supărat și extrem de obosit. Le face un semn de plecare băieților care încă se simțeau bine, însă aceștia nu sunt atenți. Nu își făcea nicio speranță că ceva mai târziu se va reîntâlni cu această ființă. Era atras de aceasta însă de ce să se mai amăgească atât știind că probabil nu o s-o mai aibe în fața lui. Probabilitatea de a o mai întâlni erau aproape nule cum erau și cu Elisa.

William se întoarce la „The Doors Club”. Nu știa ce mai caută de data asta aici însă simțea cum în camera lui își pierde mințile. Și știa că le-a mai pierdut o dată și nu voia ca acest lucru să se mai repete. Cel puțin nu acum. Poate câteodată este bine să-ți pierzi mințile important este să nu le pierzi de tot. Știa că în viața lui este departe de a fi perfectă însă nu putea să repare acest lucru. Nu mai era zarva de acum câteva zile. Era mult mai liniște. Poate chiar prea liniște. Însă dansatoarele erau acolo. Încercând să încingă atmosfera care era departe de a fi încălzită. Privirile lui urmăreau o anume dansatoare care se mișcă cum numai o dansatoare la bară știe. Stătea pe aceeași canapea roșie încercând să se relaxeze. Asta dacă era posibil pentru el. Dansatoarea pe care o urmărea își luă ultimii bani puși de un individ în interiorul slipului. Aceasta își pune un sutien mov acolo unde îi este locul acoperindu-i sânii. William este surprins atunci când lângă el, pe canapea se așază dansatoarea. În timp ce dansa dansatoarea a luat contact cu privirile lui. Niciunul nu suflă o vorbă. William se întrebă ce cauta aici. Răspunsul îi venise aproape imediat. Se îmbrăcase în hainele obișnuite. trăgându-și răsuflarea... *Să-i vorbesc? sau să o las să plece?*

— Bună.

— Îhî

— S-a întâmplat ceva? Aș putea să te ajut cu ceva?

— Nu s-a întâmplat nimic. Doar că sunt obosită și trebuie să merg acasă.

— William mă numesc.

— Night Wish.

— Numele de scenă?

- Numele de scenă.
- Pot să te întreb ceva?
- Ia încerca, poți?
- Cum o fată ca tine face așa ceva?
- Nu înțeleg ce vrei să spui prin asta.
- Vreau să spun... Cred că ești în stare să faci mult mai mult de

atât.

— Nu crezi că știu? Însă trebuie să aduc cumva bani în casă. Vezi tu nu am o situație financiară extraordinară, mama nu muncește în plus mai am și un frate de care trebuie să am grijă. Însă nu cred că ai simțit o asemenea frustrare. Nu tu.

— Nu recunosc că nu am avut-o. Însă am simțit altele la fel de dureroase.

— Rămâi la mine în noapte asta. să nu ajungi târziu acasă.

— Nu prea cred. Însă mulțumesc.

— Voi dormi pe canapeaua din sufragerie și tu pe pat. Te rog. Măine dimineață poți să pleci.

Night Wish stătea pe gânduri și se gândea dacă va fi un lucru bun să accepte invitația lui. Nu voia să gafeze. Însă cum putea să spună nu când ochii lui William erau atât de sinceri.

— Bine.

— Mă bucur. Nu ai de ce să îți fie frică.

— Nu îmi este frică. Sunt foarte obosită și cu cât voi sta întinsă cu cât va fi mai bine.

— Perfect. Vino cu mine.

— Îmi pare rău că ești nefericită și că viața ta nu este așa cum ți-ai dorit.

— Nu ai de ce să îți pară rău. Nimeni nu se poate cu destinul și nimeni nu îl poate schimba.

— Acolo stai. Night Wish arată cu degetul către un geam.

— Da.

Cum de este lumina aprinsă.

— Presupun că m-am grăbit și am uitat-o când am plecat.

— Asta este. Umila mea locuință.

— Sigur asta e a ta? O vedetă ca tine să locuiască aici.

— De ce nu? Sunt un om normal într-un apartament care îl țin cât se poate de normal.

— Înseamnă că banii nu te-au schimbat deloc.

- Vreau să cred că da.
- Aș putea să folosesc baia?
- Desigur. Ușa din stânga.
- Mulțumesc.

Night Whish părăsise dormitorul lăsându-l pe William neștiind de ce este ea aici... *Ce a fost în mintea mea?* „Băuse ceva însă nu îndeajuns ca femeia să îl simtă. Îi trecea un gând fulger prin minte; Nu cumva începe să fie atrasă de ea? „Nu nu nu. Oare este posibil? Totuși simt că este diferită. Poate de asta am nevoie de o persoană care nu este înțeleasă de nimeni. așa cum sunt și eu. Nu mă voi grăbi. Voi lăsa totul în voia destinului său în mâinile ei. Trebuie să fac ceva cu inima mea. Prea repede se îndrăgostește și prea mult suferă după ce totul se năruie. „Nu vrea însă aude cum stropii de apă cad pe corpul ei. Face duș. Și nu se grăbește deloc să parareasca baia. Să o întrebe dacă are nevoie de ceva sau să continue să stea așa fără să facă nimic. Pune pe clanța ușii un tricou de-al lui de noapte în caz că aceasta nu are cu ce să se îmbrace. Își ia o pernă și o pătură și le trăneste pe canapea... Aude zgomotul clanței și fără să mai piardă timpul îi strigă:

- Ți-am lăsat un tricou.
- Mulțumesc. Chiar nu aveam cu ce să dorm.
- Te simți mai bine.
- Mult mai bine acum. Aveam nevoie de dușul ăsta. Scuze că am stat atât de mult.
- Nu ai de ce să te scuzi.
- Îl privește direct în ochi. și apoi pe parchet.
- Ariană. Ariana Petterson este numele meu.
- William Bade. Păi cred că e timpul să te las să te odihnești.
- Cred că ai dreptate.
- Dacă ai nevoie de mine sunt în camera cealaltă.
- Bine. Noapte bună.
- Noapte bună.

Ariana deschide ușa casei. Lumină încă era deschisă chiar dacă era târziu. Nu știa cât e ceasul dar știa că este târziu. Se îndreaptă către bucătărie și îi privește pe fratele ei și mama acestuia. Cei doi se uitau cu atenție la ea.

- Bună seara mamă, Bună, Peter.
- Bună și ție, Ariana.

— De ce nu v-ați culcat? Nu trebuia să stați până la ora asta. Mai ales Peter.

— Voi avea ceva de discutat cu tine. Ceva important. Dar întâi să mâncăm. I-a loc te rog la masă.

Nu rostiră vreun cuvânt niciunul din ei în timpul mesei. Nici măcar o șoaptă. Era o liniște mortuara ce nu îi făcea plăcere Arianei care nu se simțea în largul ei deloc. Peter termină de mâncat însă nu se ridică de la masa așteptând parcă să îi de-a cineva acest ordin care vine din partea mamei.

— Dacă ai terminat de mâncat, te roagă mama să duci farfuria și să te duci în camera ta. Am ceva de discutat cu Ariană. Ceva ce nu trebuia tu să auzi. Băiatul nu îi schița nimic. Avea o față lipsită de vreo orice expresie. Iese din bucătărie fără să vorbească un cuvânt acceptând cererea mamei. Aceasta înconjură odată cu privirea să se asigure că doar ele două se afla în bucătărie. Ariana termina și ea de mâncat punându-și furculița pe marginea farfuriei.

— Ce ai să îmi spui mama.

— Te rog să nu îți pierzi mințile. Am făcut ceva ce s-ar putea să nu mă ierți.

— Te ascult.

— A venit proprietarul azi dimineață și ne-a anunțat că ne va da afară. Ariana se uită îndelung la mama ei încercând cu greu însă să proceseze cuvintele.

— Nu se poate, mama. Doar am plătit chirie în fiecare lună.

— Vezi tu... nu am...

— Nu ai plătit chiria? Se ridică de la masa spărgând din greșeală farfuria din care mâncase ceva mai devreme. Mama ei nu răspunse. Avea ochii în pământ știind că dacă se va uita în ochii Arianei va găsi numai stupoare. Spune-mi și nu mă minți ce ai făcut cu toți bani de chirie.

— I-am băut.

— Nu se poate, mama așa, ceva. Ai zis că ai să termini. Mi-ai spus de nenumărate ori că nu vei mai pune gura. Ce să mai fac cu tine. Nu mai pot să stau și să privesc cum ne ruini viața. De ce îți bați joc de noi, de viața noastră. Nu te gândești la Peter? Ce crezi că va crede atunci când va afla că mama lui este alcoolică și că nu dă doi bani pe el.

— Tu vorbești? Ești o curvă. Crezi că nu știu că îți vinzi trupul pentru a duce bani în casă? Sunt mulți bani, dragă. Făcuți repede, mult

prea mulți.

— Să nu îndrăznești să îmi spui curvă niciodată. Sau...

— Ce o să mă plesnești. Nu ești în stare de așa ceva. Am crescut o târfă în casă și mi-e scârbă.

Palma Arianei îi zdrobește obrazul stâng al mamei care nu îi vine să credea că a fost pălmuita de fiica ei.

— Consideră că nu mai facem parte din prezentul și din viitorul tău mama.

— Iartă-mă, Ariană. Te rog.

— Ne-ai rugat de prea multe ori și e timpul să nu îți mai acordăm nicio șansă.

— Stai, Ariană! Numai pe voi vă mai am. Nu mă părăsiți așa cum m-a părăsit tatăl tău.

— Trebuia să te gândești înainte. Și încă ceva: Nu ești singură. Ai avut sticlă de băutură alături de tine care după cum văd contează mai mult decât noi și decât tată care s-a săturat înaintea noastră și pe care acum îl înțeleg de ce a plecat.

— Ariana nu este adevărat.

— Atunci de ce nu ne-ai dovedit-o. Îl voi lua pe William mâine. Am plecat să muncesc. Cineva trebuia să facă asta în locul tău.

Ariana se descărcase pe mama ei. Nu știa că are în ea atâta ură care tot voia să iasă afară. Din inima ei au ieșit cuvinte grele. A avut o furie ce nu a putut fi ținută în frâu. Nu știa ce se va întâmpla mai departe. Ce se va întâmpla cu Peter. Unde vor sta. Cert era că vor pleca de aici. Va lăsa în urmă tot trecutul zbeiumat ce le-au năruit copilăria. Era obosită și știa că nu are de ce să mai stea prea mult prin preajmă. Dorea să se întoarcă în club. Să profite de cineva. Să se lege de un bărbat slab de ănger care să îi poată cădea în plasa cu ușurință. Un bărbat alături de care să își petreacă o nouă viață. Avea ceva de discutat însă cu Peter. Cu cât va afla mai repede ce s-a întâmplat cu atât va fi mai bine pentru amândoi. Face un popas în fața unei uși de culoarea castanului în centru uși o plăcuță inscripționată cu niște litere aurii „Peter Room”. Deschide ușa Ariană însă cu mare grijă încercând să facă cât mai puțin zgomot. Pășește ușor în cameră dar parchetul reacționează la tălpile ei. Nu vrea să îl trezească însă brusc teoria ei este dată peste cap Peter este treaz. Este și în picioare aprinzând lampa de la marginea patului. Se așază și el alături de Ariana așteptând să vadă de ce a venit sora lui aici.

— Nu ai putut să dormi?
— Să dorm după ce am auzit. Tu ai putea să dormi.
— Așa este. Ai auzit absolut tot.
— În mare majoritate. Știam că mama încă nu s-a lăsat de băut.
— Și de ce nu mi-ai spus. De ce ai ascuns asta de mine.
— Și mă rog dă-mi un motiv. Nu vorbești prea mult cu mine. De fapt rareori mă și bagi în seama atunci când vi acasă. Și în plus mi-a spus să nu îți zic nimic. Mi-a promis că va înceta.

— Nu vezi că tot ce poate să facă este să ne promită și să nu se țină de cuvânt?

— Acum am sesizat și eu asta. De unde vrei să știu că o va face din nou... Ce vom face mai departe Ann.

— Mă voi gândi eu la ceva. Promit că totul o să fie bine. Trebuie doar să ai încredere în mine. Vom pleca de aici. Și ne vom muta în altă parte.

— Și cum poți face asta.
— Peter, sunt dansatoare într-un club. Voi face rost de bani.
— Știam și asta. De fapt bănuiam.
— Trebuia să îți spun mai devreme. Iartă-mă
— Înțeleg. Nu este nimic. Voi merge cu tine. O vom lăsa pe mama aici.

— Mă bucur că ești de partea mea.
— Dar... Trebuie să îmi promiți că nun e vom evita așa cum ne-am ivitat în toți acești ani.

— Peter nici măcar o secundă nu am vrut să te evit. Așa a fost să fie. Promit.

— Bine atunci. Du-te și fă-ți treaba. Încă ceva
— Da?
— Dacă nu știi. Fratele tău te iubești.
— Și eu Peter. Îl ia în brațe și simțise ceva de care nu a mai avut parte decât o singură dată în viață. Atunci când ea l-a ținut pe Peter în brațe pt prima oară când acesta a venit pe lume. Acum pt prima dată de atunci se simțea ca o adevărată soră. O soră care are grijă de fratele ei și pe care îl iubește cel mai mult pe lumea asta. Se simțea vinovată. că până acum nu a fost aproape de acesta. Că nu a fost atunci când a făcut primi pași, când i-a rostit pentru prima oară numele. Toate acestea le-a pierdut. Nu a avut nimeni să le audă. Realiză că a greșit. Că Peter acum este un băiat ce ascunde multe în el și pe care nimeni nici

măcar ea nu le poate vedea. De abia acum Ariana reușea să ajungă în inima lui cu adevărat. Într-o inimă la care se ajunge greu majoritatea timpului fiind închisă. Îi părea rău și i-a promis că asta nu se va mai repeta niciodată dându-l o fotografie ca adăugire la promisiunea ei. Prima poză a lui Peter... *Eu și fratele meu Peter... prima zi sora și frate*". Asta scrie pe spatele fotografiei primite de Peter.

— Îți mulțumesc, Ann. Nici nu știi cât de mult înseamnă asta pentru mine după atâția ani.

— Trebuie să plec acum. Noapte Bună.

— Ai grijă, Ann. Ne vedem mâine.

Regretul persistă și în taxiul ce o duce pe Ariana la „The Doors Club. De ce a irosit atâția ani fără niciun motiv. Își amintea ce frumoase erau zilele atunci când încă era copilă alături de Peter. Își petrecea tot impui având grijă de el fiindu-l aproape. Însă ceva s-a rupt. Firul acesta de evenimente fericite a fost tăiat într-un final. Tatăl Arianei și a lui Peter a dispărut într-o noapte fără să își ia rămas bun de la ei și fără să le explice motivul. Tot ce știau atunci e doar că v-a pleca pentru ceva timp și că nu va fi prin preajmă o perioadă de timp. Doamna Petterson în acea seară puse gura pe băutura nemailăsând-o din mâna nici până în ziua de azi. Lăsându-l pe tinerii membrii ai familiei să se descurce. Lăsându-o pe Ariana la o vârstă fragedă sa se descurce singură într-o lume ce părea luată parcă dintr-un film de coșmar. A plecat pentru a-și căuta un loc de muncă stabil și l-a găsit însă nu locul acela pe care îl dorea. A acceptat însă ofertă pe care patronul clubului i-a oferit-o atunci când a întâlnit-o întâmplător pe strada spunându-l că este foarte frumoasă și că ar fi păcat să se irosească această frumusețe. Bani au curs și curg însă pentru toate astea a trebuit să renunțe la momentele cu Peter. Știe că asta a fost o greșeală și tot o repetă. Peter în acest timp nu și-a scos fața prea des în lume, nelăsând aproape pe nimeni să îi fisureze inima, să îl cunoască cu adevărat. Când se plimba afară lua o aliura de om cufundat în gânduri profunde mult prea profunde pentru vârsta lui. Capul îl ținea în pământ nevrând parcă să fie privit de „ciudați” așa cum le spunea el dar din contră trăgea mai multe priviri decât ar fi stat normal. Stătea cu orele în camera lui și medita asupra vieți în care trăia. De fapt nimeni nu știa ce face acesta atâtea ore. Când era întrebat ce face acesta spunea că nu are timp și că nu vrea să fie deranjat. Peter ascundea mistere nedecluzite de nimeni. Avea o vârstă în care totul în mod normal ar fi trebuit să fie perfect să

aibă o viață colorată însă nu era așa. Viața lui era în alb negru și lui îi plăcea așa cum era. Doar o singură persoană a stat de vorbă cu el, de fapt la înțeles și la plăcut așa cum este însă el nu dorea să creadă asta cel puțin la început. Față însă a sfârșit tragic lăsându-l pe Peter să zacă în lacrimi gândindu-se la ea visând-o în fiecare noapte transmițându-l parcă ceva. Era prea tânăr să suporte așa ceva. După plecarea Arianei acesta continuă să stea singur în întuneric neputând dormi din cauza aceluiași motiv care îl bântuia de o lungă perioadă.

Trebuia să profite în această noapte de cineva. Trebuia să fie vreun bărbat în club care este năruit pe plan sentimental de tot vine aici în fiecare seară. Ariana dansa mai bine ca niciodată, dând ce avea ea mai bun. Bani veneau și ei mai mulți ca în orice altă seară. Nu era multă lume însă erau foarte deschiși la buzunar aruncadu-l banii Arianei. În timp ce dansa Ariana cauta din priviri o verigă slabă. După priviri îndelungi aceasta găsi animalul rănit stând pe o canapea lingându-și rănila privând-o la treabă. Era și drăguț după opinia Arianei. Era un star rock sau cel puțin așa arată. Ariana terminase dansul punându-și sutienul la locul lui. Gândindu-se la cum va proceda mai departe. Se îndreaptă către el cu hainele de schimb în mână așezându-se pe canapea chiar lângă el. Foarte încet își pune fusta de blugi ridicându-se în picioare chiar în fața lui care nu părea deloc în apele lui. Apoi luă de pe canapea un tricou alb fără mâneci acoperindu-l trupul până atunci dezgolit. Era sigură că asta este de ajuns pentru a-l face pe bărbat să vorbească și nu se înșelase. Bărbatul intră în discuție cu ea nesigur însă pe el.

Îl privește direct în ochi. și apoi pe parchet.

— Ariană. Ariana Petterson este numele meu.

— William Bade. Păi cred că e timpul să te las să te odihnești.

— Cred că ai dreptate.

— Dacă ai nevoie de mine sunt în camera cealaltă.

— Bine. Noapte bună.

— Noapte bună.

— Ar mai fi ceva, dacă nu te superi.

— Ascult. Se apropia de ea și nu avea cum să nu observe că era foarte sexy însă nu putea să facă asta, ar fi inapropriat acum să profite de o femeie care a avut încredere în el. Ariana îl sărută însă el se retrage puțin în spate. Stai puțin. Ai febră nu pot să fac asta.

— Nu am nimic, doar sunt obosită.

— Nu te simți bine deloc. Arzi toată. Ai avut o zi grea cred.

— Nici nu știi. Ariana era transpirată toată și nu era din vina dușului. Chiar nu se simțea bine. Trebuia să cedeze la un moment după ziua mizerabilă pe care a avut-o astăzi. Leșină, însă este prinsă de William care rămâne câteva clipe ținându-l trupul rezamându-se pe pieptul lui. privindu-l față de copilă totuși. Nu știa câți ani are, dar credea că este doar o femeie la început de drum. Ar fi putut să fie la facultate poate. Un ultimul an sau în al treilea. E gata să o scape însă o prinde din nou punând-o pe pat cu mare grijă. O învelește asigurându-se că nu îi va fi frig. Rămâne în dormitor nedorind să plece în sufragerie. Stând pe fotoliul ce era la câțiva pași de pat mai exact lângă fereastră. Era și el obosit însă se ținea treaz având grijă de tânără femeie care își revenise din leșin însă care continua să aibă febră. William se întreba oare ce s-a întâmplat în viața ei astăzi încât să o facă să leșine. Ce a fost așa de important încât să se dezechilibreze și să se prăbușească chiar la finalul ei. Ce o fi fost William nu și-ar fi dorit să li se întâmple sau să li se mai întâmple Arianei. Ore petrecute privind-o cum doarme l-au făcut pe William să viseze departe în timp ce somnul îl învăluisse și pe el.

— Grăbește-te An (O îndeamnă William) Trebuie să mergem.

— Imediat, Will. Tocmai ce terminasem de vorbit cu mama mea. Punându-și telefonul înapoi în geantă.

— Și eu am urcat bagajale.

— Ce mă enervezi când ești ironic.

— Ce te iubesc eu atunci când te enervezi.

Se urcaseră într-un autocar mare și foarte confortabil. Aveau locurile 9 și 10. În partea stângă a autocarului, pe partea șoferului. Se așezaseră așteptând ca ușile autocarului să se închidă și să audă motorul.

— Auzi.

— Da. Aud. Ce este?

— Tot nu mi-ai spus unde mă duci?

— Undeva unde o să-ți placă.

— Mă faci să fiu nerăbdătoare și nu îmi place.

— Nu ai de ce să-ți faci griji. Îi zâmbește și îi dă un fir de păr din ochi ca să o vadă mai bine. Uite pornește.

Ușile se închid iar autocarul își face loc prin autogara plină ochi

de mulțime înaintând printre ceilalți participanți la trafic. Ceasul arata 6: 30 pm exact la ora la care autocarul trebuia să pornească. Geamul le oferea celor doi imagini cu locuitorii New York-ului conținându-și ziua în același ritm fie el alert sau nu. Un boschetar încercând să-și mențină picioarele drepte astfel încât nasul să nu se trezească lovit de trotuar. Ținea în mână o sticlă pe jumătate goală și îi salută pe cei din autocar arătându-și dinții aceia pe care îi mai avea. Două tipe mergând ținându-se de mână una cerându-i celeilalte un foc. William le consideră lesbiene însă Ariana nu era de acord cu el spunându-l că sunt doar prietene. Un copil dolofan mâncând cu poftă dintr-un hot dog cumpărat de maică sa de la mașina de făcut hot-dog. Se murdărise pe bot ca un porc însă aceasta nu îi făcuse nimic ci doar îl laudă că mănâncă bine. Un domn îmbrăcat în costum negru ținând în mână o servietă care părea să conțină ceva foarte important pt acest om de afaceri. Se grăbea să ajungă la un taxi ce îl aștepta la câțiva metri distanță.

Însă brusc peisajul se schimbă. Lumea se evaporă parcă dintr-un tablou însă locul lor este luat de un imens câmp de pustietate; de un loc care este parcă prea departe de a exista în New York. Un loc în care te simți cum nu te-ai mai simțit niciodată adică liber.

William pare însă dus cu totul în altă parte. La mii de kilometri distanța față de autocar. Ca și cum sufletul i-ar fi părăsit trupul lăsându-l nemișcat. Ar fi vrut să evadeze din această stare însă nu știe cum sau ce ar putea face sufletul să nu se îndepărteze.

Se afla într-o cameră care o învăluie întunericul. Stă cu mâinile pe față. Dacă nu l-ai cunoaște ai putea spune că plânge. Însă din contră avea un râs malefic. Nu își recunoașterea voce... *Nu este posibil să fiu eu* „Râde însă este un râs de un om nebun ce are nevoie de ajutor. *Vreau să ies de aici. Nu îmi place. Vreau să scap*”. Nu știa de ce se comportă așa până la vederea unei fotografii. Cu o anume ființă.

Era un prizonier închis, fără scăpare cerând ajutor însă care nu vine. Boala îl cuprinsese pe William, nu era o boală oarecare și obișnuită. Era o boală de puțini simțită. Bolnav din cauza dragostei.

Se manifesta prin lungi nopți de singurătate în care îți reproșezi greșelile care le-ai făcut, care au făcut-o să te urască mai mult decât te-a iubit vreodată, care a făcut-o să fugă din brațele tale, să fie dezgustată de tine vrând să dispari din fața ei. Nopți în care tu te-neci în propriile tale lacrimi care neconținesc să curgă formând în jurul

trupului tăi lipsit de vlagă un ocean în care ești o simplă bucată de carne care așteaptă să fie mușcata și înghițită de un rechin fioros ce patrulează neîncetat. Nopti în care te simți singur ca un naufragiat pe o insulă în care doar niște copaci tropicali și o întindere albastră domina orizontul fără margini, vrând să-ți încheie sejurul mult mai repede decât ți l-ai programat, dorind să scapi din această pustietate care te transformă într-un nebun, un nebun ce nu mai poate fi adus la normalitate. Multe ore nedormite din cauza acelei greșeli pe care nu o poți să o repair însă gândindu-te zeci și sute de ore ce șanse mai ai acum.

William era unul dintre acei pacienți care au avut toate aceste sentimente care toate adunate formau un puternic virus ce nu putea fi oprit de organismul uman. Nu era nimic ce putea să doboare acest virus decât propria conștiința. Elisa continua să trăiască în mintea lui ca și cum nici nu ar fi plecat vreodată din viața acestuia. Chiar și acum când lângă el se afla o femeie cu adevărat minunată care îl iubește și pe care și el o iubește la fel de mult. Acesta se chinuia să îndepărteze imaginea Elisei departe. Cel puțin pentru o perioadă măcar. De ce nu putea să trăiască normal cu Ariană. Se rugă ca ea să îl trezească, să îi aducă sufletul înapoi. Să părăsească aceea camera ce îi dădea fiori și ce îl făceau să arate ca un om cu probleme grave. Această durere se micșorează când el deschide ochii și realizează că lângă el este Ariană.

— Te simți bine?

— Poftim?

— Te-am întrebat dacă totul este în regulă.

— Da. Nu am pățit nimic?

— Ești sigur ai fruntea umedă. El se șterge cu un șervețel ce îl avea în buzunar.

— Sunt sigur. Îmi este doar cald. Atât.

— Dar aerul condiționat este pornit

— Nici nu l-am simțit.

— Ciudat. Mai avem mult până ce ajungem?

— Unde să ajungem?

— William mă faci să cred că îmi ascunzi ceva. Cum unde?

— Gata mi-am amintit. Îmi cer scuze. Sunt un amețit.

— Și încă unul mare de tot.

— Mulțumesc pentru compliment.

— Păstrează-ți mulțumirile pentru mai târziu.

Se abțin din râs pentru a nu deranja oamenii din autocar care păreau atât de serioși încât cei doi păreau că sunt de la circ în comparație cu ei. Ariana sesiza acest lucru.

— Putem fi serioși pentru câteva clipe? Așa că ei.

— Oare putem? Nu știu. Hai să încercăm.

— Vezi că se poate așa e mai bine. Părem un cuplu foarte strâns.

— Și serios. Prea serios.

— Acum. Să mai încercăm încă o dată. Și poate îmi răspunzi de data asta.

— Aștept.

— Mai avem mult până unde mă duci.

— Nu.

— Și nu îmi spui?

— Cred că nu. Vreau să fie o surpriză.

Cum spunea și William, nu mai era mult. În tot acest timp William îi ținea degetele ei în mâna lui care le oferea siguranță. Le proteja și Ariana se simți foarte bine. Nu mai șulfa nicio vorbă. Doar se uită la William. Era multimita și cu atât. Nu conta unde o va duce. Conta că este cu el și cu nimeni altcineva. Se înțelegeau fără să rostească un cuvânt, fără a deranja pe cei din jur. Era de ajuns să se privească unul în ochii celuilalt.

— Puteți opri aici vă rog frumos. Arătându-i o potecă ce se îndrepta spre apus. Șoferul nu răspunse însă opri unde William dorise mai devreme.

— Mulțumim.

Autocarul dispăru din ce în ce mai mult până ce se făcu nevăzut lăsând stradă pustie. Ariana era puțin îngrijorată. Nu știa ce să spună sau ce să credea despre ideea lui William. William îi zâmbi când o observă cum se agită.

— Calmează-te.

— Ești sigur de asta?

— Nu se va întâmpla nimic. Doar relaxează-te și simte aerul proaspăt.

— Știu și eu.

— Să mergem atunci.

Porniră. Unul ținându-l pe celălalt de mână. Nu aveau niciun bagaj care să îi deranjeze și pe care William să îl care. Nici măcar telefonul care era lăsat pe masă la câțiva kilometrii depărtare de acest

pustiu care te făcea să uiți aproape de toate. William fredona un cântec ce se potrivea perfect momentului: Pierdut cu tine. În mijlocul câmpului stătea impunătoare o casă ce parcă îi aștepta pe cei doi să se odihnească. O casă de vacanță. Ariana habar nu avea că se îndreaptă către casa de vacanță și nu îi dădea mare importanță. Însă acest lucru se schimba când William se opri chiar în fața casei.

— Așa. Am ajuns. Ce zici?

— Nu pot să cred.

— De ce plângi?

— Nu plâng. Doar ca vântul ăsta e prea puternic pt mine. Este foarte frumoasă. Este a ta?

— Da. De fapt a fost a bunicilor mei care au vândut-o și eu am cumpărat-o.

— Cum așa?

— Nu au știut. Au crezut că o să dea casă al cuiva. În niciun caz mie. Intrăm că văd că dărdâi de frig.

— Chiar te rog.

William scoate o cheie veche din buzunarul de la spate încercând broasca. Răsuci cheia așteptând acel sunet care să vestească că ușa este deschisă. Ariana pași invitată de William care deschise larg ușa. Nu vedea nimic decât un întuneric pătrunzător.

— Ar fi excelent dacă ai aprinde lumina Will.

— Da. Scuze. Un click și se făcu lumină. Sursa? Un candelabru bătrân cât casa însă care reușea să reziste chiar și când era acoperit de praful ce se adunase de-a lungul vremii în care nu a fost folosit.

— Urcăm sus? Vei avea timp destul mâine pentru a cunoaște mai bine locul.

— Bine. Să mergem sus.

Pășiră cu atenție niște trepte bătrâne și prăfuite a scării. Pe ici pe colo mai era câte-un loc liber care îi obliga pe cei doi să sară câte 2 odată pe deliciul lui William. Acesta deschide ușa cu piciorul mâinile susținând corpul plămând a Arianei.

— Hei Mai...

— Ușor? Mușcându-l buza de jos oprind-o.

— Da.

— Nu vreau?

— Bine dar e un aer...

— Închis? o întrerupe din nou. Se rezolvă imediat. O pune pe

patul cel poate. Deschise apoi fereastra prin care își făcea loc un aer rece.

— Se pare că asta e, nu?

— Se pare că da. Noaptea asta va fi una cu totul specială.

— Da specială. Sărutul era inevitabil urmat de altul și încă unul și încă unul. Ariană

Acum Ariana îi simte gustul buzelor lui amestecându-se cu buzele ei. Adânc în piept aerul rece parcă îi zdrobea plămânii. Respira greu însă nu știa care ar fi motivul. În tot acest timp William simte cum pieptul lui se ciocnește involuntar de sânii ei. Știa că noaptea asta va fi acea noapte. Totuși credea că nu este pregătit pentru a face acest pas. Prima dată era sub influența băuturii când era pe cale să o aibe în pat pe Ariană. Însă renunțase atunci știind că va fi totul greșit. Gândurile păreau că vor ieși din mintea lui nemaiaivând loc.

— Hei. Nu te mai gândi. Este timpul să o facem.

O sărută pentru a nu știu câta oară în timp ce tricoul său luase zborul într-un colț al camerei. Acum Ariana semăna izbitor cu Elisa sau cel puțin așa îi părea lui William... *Cu cine sunt acum? Cu Elisa sau cu Ariană. Cu cine fac dragoste. Cu Ariana sau cu amândouă. O fi bine ce fac eu acum? Dacă în acest timp Elisa încă suferă după mine? „Nu pot nici să renunț la Ariană. Am început să o iubesc la fel de mult cum o iubeam pe Elisa”*. Știa că dacă se va despărți de Ariana ar face-o să se scufunde din nou în sărăcia de acasă și că nu ar mai fi în stare să iasă la lumina să se confrunte cu lumea crudă din jur.

William este trezit de bâzâitul unei gaze care intrase în încăpera datorită geamului lăsat deschis peste noapte. Încearcă să nu fie atent la sunet însă nu poate. Sunetul îi irită urechile. Își pune perna încercând să astupe zhomotul. Pentru un moment are impresia că încetează lăsând perna deoparte. Nu era așa. Mușcă se juca cu William încercând parcă să-l facă să-și piardă răbdarea. Perna lovește patul. Gata spune el. A zdrobit-o și râde.

— La naiba. Mii de draci. Nu are rost să mă lupt cu o muscă. Așa trebuie să mă scol. Ann?

Se Ridică în picioare și observă că lângă el nu este Ariana că patul este gol. Părăsete camera obosit și puțin îngrijorat de dispariția neașteptată a Arianei. Coboară scările pe care le-a urcat și aseară ajungând din nou în același hol principal. Uita ceva pentru o fracțiune de secundă; Că sunt scâr ice lipsesc. Încă puțin și era să își prindă un

picioar însă scapa numai cu sperietură. O strigă însă glasul ei nu  i răspunde.   i aude doar ecoul. Nici urmă de Ariana  i îngrijorarea începe să crească. Însă se potoleasta la fel de repede cum a început. O siluetă în ceata îl atrage pe William aproape de fereastră. Se uită. Nu sta mult în fa a ferestrei. Deschide u a dar uita să o închidă alerg nd către aceasta. Aude v j itul ierbii în spatele lui. Ariana stătea  i culegea flori. Niște frumoase lalele albe.

— Hei  ne a somnoro ule.

— Bună  i  ie. Credeam că ai plecat.

— Unde să plec? Nici măcar nu  tiu unde sunt.

— Ce cau i aici? Nu vezi că plouă? De-abia acum vedeau amândoi că plouă  i că erau uzi.

— Totuși, Will de ce m-ai adus aici.

— Să vedem.  n afară că te iubesc. Nimic mai mult.

— Puteai să îmi spui  i în New York.

— Adevărat. Însă am căutat un loc special care să nu fie întrecut de nimic altceva. Am vrut să te sim i iubită, să realizezi că indiferent unde te vei afla, într-un punct sau în altul al lumi, să știi că va fi cineva care se g nde te la tine. C nd vei crede că e ti singură împotriva unei lumi rele să   i aminte ti că este cineva care te va căuta  i te va găsi  i va fi acolo să te ridice în picioare atunci când e ti la pământ. Te va ține lângă pieptul lui ca să  i sim i căldura atunci când ploaia cade  i  i-e frig. Te va  terge atunci c nd dintr-un motiv sau altul lacrimile vor curge. Te va face să z mbe ti chiar  i atunci c nd lumea va plânge.  i va încheia a a cum voi încheia eu.

Ariana se trezește cu o durere de cap c nd se scoală din pat. Nu  tie unde se afla. Nici nu  tie cum a ajuns aici  i cine este bărbatul acela care doarme pe fotoliu.   i aminte te ceva însă nu clar.   i aminte te că a le inat în brațele lui  i acum se afla în apartamentul său.   i revine după câteva minute la normal trec ndu-l acea durere. Se gândea dacă să plece sau să mai r m n . P r se te dormitorul ducându-se la bucătărie. Deschide frigiderul c ut nd ceva de m ncare pentru micul dejun. Măcar atât putea să facă. Pune pe o farfurie 2 sandiwichuri alături de un pahar de suc cu fructe natural. Nu avea de ce să r m n . L-ar fi deranjat prea mult. A a a fost de ajuns c t a facut un necunoscut pentru ea. Venise aici cu un scop. Să profite de el dar   i dă seama că nu e o asemenea persoană chiar dacă a avut un trecut ce o

îndeamnă să facă acest lucru. Inima nu o lasa lăsându-o să înțeleagă că ea nu e făcută pentru așa ceva. Se dezbraca de tricoul dăruit aseară de William îmbrăcându-se înapoi cu hainele ei. Se apleacă punându-și pantofii pregătită să părăsească apartamentul. Ceva nu știe ce o îndeamnă să se întoarcă. Descuie ușa punând mâna pe clanță. Nu termină mișcarea fiind întreruptă de o voce venită din spatele ei.

— Deja pleci fără să îți iei rămas bun?

— Bună William.

— Pleci?

— Nu mai vreau să te deranjez.

— Nu a fost niciun deranj.

— A fost. Îți mulțumesc pentru bunătatea pe care mi-ai oferit-o dar acum e timpul să nu mai profit de ea. E timpul să plec. Fratele meu mă așteaptă.

— Nu pleca. De ce nu rămâi?

— Pentru că nu pot. La revedere. Poate ne vom mai vedea cândva.

— Poate.

Ariana dispăru din fața lui lăsându-l în fața ușii. Rămase singur așa cum se obișnuise în ultima vreme. Trăia cu un lup singuratic care își plânge nopțile lătrând când era luna plină. Închide ușa lăsată deschisă de plecarea Arianei și se îndreaptă către bucătărie ducându-se în fața mesei. Pe masă, micul dejun pregătit de Ariana îl întâmpină. Nu se aștepta să găsească asta... *Oare de ce a făcut-o? Se simte vinovată pentru ceva? Oricum pare că e o femeie minunată însă care este răătăcită în acest univers neștiind pe ce cale să se îndrepte. Să profite de mine? De fapt eu am profitat de ea. Eu trebuie să îmi fi cerut scuze nu ea. Ne vom mai vedea sunt sigur de lucru acesta și mai sunt sigur de un lucru că șansa să o mai văd pe Elisa sunt zero și că și ea știe asta și chiar acum își continua viața de altcineva lăsându-mă în urmă ca o perioadă frumoasă de vară ce este urmată de o toamnă melancolică".*

Elisa își revenise folosind jurnalul ei ca și cum ar fi ingtitit niște pastile pentru asta. Doctorii au examinat-o și au spus că este spre drumul cel bun și că acum totul este în regulă. Însă nu doctorii au vindecat-o ci jurnalul pe care îl ținea atunci când se gândea la William. Era singura într-un apartament prea mare pentru ea. Scoate din dulap un caiet ce era ascuns printre hainele ei scutarându-l de praf. Era

timpul să scrie din nou ceva în el. Nu mai era așa afectată. Ar fi zis că ar scrie o carte fictivă despre o dragoste pierdută. Ar fi zis că nu sunt sentimentele ei ci sunt sentimentele tuturor femeilor care au fost părăsite, care au fost lăsate în ceata de persoană care au iubit-o. O carte despre cum o viață frumoasă se poate spulbera în câteva clipe. Uită că în caiet nu a scris decât o pagină. Lăsându-l închis în acel dulap. Își deschide laptopul așteptând să îi apară desktopul. Își deschide documentul numit „Jurnalul unui suflet pierdut „și începe să continue de unde rămăsese.

„Am crezut că odată cu trecerea timpului mă voi obișnui cu absența ta dar nu a fost așa ci din contră „azi îmi e și mai dor de tine iar mâine știu că îmi vei lipsi mai mult ca azi... dar ce pot face? Nimic pentru că tu nu vrei să fac nimic. Așa că stau așteptând clipa în care te voi putea strânge din nou în brațe, îți voi putea spune din nou cât de mult te iubesc și cât mi-ai lipsit.

Stau depanând pe o foaie albă amintirile cu tine, încercând să aștern pe foaie iubirea mea pt tine dar e în zadar căci ea este enormă și nu o pot așterne pe nimic, ea poate fi așezată doar pe inima ta... dar va rămâne pe foaie pt moment căci tu nu o vrei în inima ta.

Pentru moment până va sosi clipa când te voi revedea (dacă te voi mai revedea), asta depinde doar de tine când va fi nu îți pot dori decât multă fericire deși nu ți-o pot oferi eu. Aș vrea să știu cine îți poate oferi fericirea și iubirea de care ai nevoie pentru că așa poate nu voi mai ieși în calea ta dar nu te gânde că te voi putea uita căci asta nu se va putea întâmpla deși aș vrea. Dar nu regret nimic din toate amintirile cu tine pentru că: eu am vrut să se întâmple așa ceva și... pentru că am vrut ca acele amintiri să fie cu cineva important în viața mea, cu persoana care poate ține loc de soare când acesta nu este pe cer. Și acea persoană vei rămâne mereu tu.

Pentru că TE IUBESC Deși poate într-o zi voi înceta să te mai iubesc așa de mult, tu vei rămâne mereu una din cele mai importante persoane din viața mea, una din acele persoane care poate lăsa doar „iubire în urma deși nu vede acest lucru, care îți poate schimba forma de a gândi pentru moment doar cu o privire, doar cu un zâmbet... Până când te voi revedea îmi voi vedea de viață alături de o persoană care mă iubește. Te voi închide acum și nu știu când te voi mai deschide”.

Terminase. După atâtea luni în care a umplut sute de pagini ce l-a început erau goale durerea Elisei era pe terminate. Nu mai simți

aceea înjughiere a inimii. Inima ce a fost rănită se vindecă acum. Oftează de ușurare. Se simțea ca și cum ar fi dat o piatră de pe inimă, piatra ce nu o lasa să simtă aerul proaspăt, căldura celor din jur... Se uită la ceasul de pe un perete. Mai avea timp să ajungă la școală. Voia acum să o reia de la capăt. Tot ce avea înaintea voia să aibă din nou. Voia să predea din nou muzica și în special pianul copiilor. Bucuria ei cea mai mare era când din mâinile copiilor ieșeau sunete minunate.

Era nerăbdătoare în drumul către Liceu. Era același liceu în care ea a terminat și a predat înainte de a intra în formație. Intră în clădire și se îndreaptă către o ușă ce scrie, Biroul Directorului „Trage aer în piept și bate la ușă. Nu intra așteptând să audă vocea directorului care vine. Deschide ușa și pășește timid într-un birou ce îl cunoaște foarte bine de pe vremea liceului când nu era lună în care să nu se prezinte în fața dansului cu situație clasei fiind șefa de promoție. Se așază în fața biroului. Nu se așază ci continuă să stea în picioare.

— Bună ziua cu ce vă pot ajuta. Întreabă directorul ce nu își ridică ochii de pe niște documente care trebuiau semnate.

— Bună ziua. Elisa Johnson sunt.

Bătrânul director se opri din citit acel document. Îi cad și ochelari la auzul numelui. Își pune pixul la marginea biroului și își ridică privirea către schimbată Elisa.

— Elisa tu ești? Ce mă bucur să te văd. Se ridică de pe scaun și o îmbrățișează pe aceasta Te rog i-a un loc.

— Vă mulțumesc.

— Spune-mi ce motiv te aduce aici.

— Aș avea o rugămintă mare la dumneavoastră și vă înțeleg dacă îmi veți spune nu.

— Dacă pot să ajut cu cea mai mare plăcere.

— Aș dori să mă întorc să predau aici.

— Nu mă așteptam la asta. Dar ce s-a întâmplat cu trupă?

— Să zicem că bine însă nu mă simțeam în largul meu. Se poate face ceva?

— Cum să nu? Doar știi atunci când ți-ai dat demisia ți-am spus că oricând ușa îți este deschisă.

— Minunat. De când aș putea începe.

— Luni? Aș putea și mai devreme.

— Luni este foarte bine. Vă mulțumesc foarte mult domnule director.

— Acești adolescenți aveau nevoie de cineva că dumneavoastră. Mă bucur să vă avem încă o dată la dispozie.

— Mă îndoiesc că au nevoie de cineva ca mine însă și eu mă bucur să revin aici.

— Ce mai stai? Bucură-te de ultimele zile de libertate.

— Vă mulțumesc încă o dată. O zi bună vă doresc.

— Și ție Elisa și ție.

„Se pare că viitorul sună bine”. Își zicea în gând Elisa când părăsise clădirea îndreptându-se către casă. O va lua de la început încercând să păstreze ce va obține. Nu va mai lăsa nimic să perforzeze inima... Voi închide tot cu un lacăt și nu va mai putea nimeni să mă rănească. Inima mea va fi păzită bine și nu va lăsa nimic și pe nimeni să intre în ea. Mă voi închide în mine. Persoana care am fost, a fost și nu se va mai întoarce. Voi căuta în interiorul meu aceea persoană care în tot acest timp a stat ascunsă. Va ieși cândva la suprafață și nu se va bucura însă de lumina soarelui însă se va simți în siguranță atunci când luna se va ridica pe cer. Va fi aceea jumătate ce mă completează. Dacă prima jumătate mi s-a stins odată cu plecarea lui William e timpul că cealaltă jumătate să îi ia locul. O jumătate ce nu se va distruge așa de ușor cum s-a distrus cealaltă. Acum aceea jumătate va trebui să plece să facă loc acestei jumătăți. Lumea mă va vedea cu aceiași ochi însă nu vor ști că de fapt persoană care cred că o cunosc a dispărut.

Mai avea doar câteva ore și se întorcea la ce îi plăcea cel mai mult. Știa că sentimentul nu mai era același când în inima ei s-a schimbat într-o inimă neagră. Continuă să se plimbe prin parc văzând postere cu trupă. În prim planul lor era liderul trupei. De fiecare dată a fost vorba de propria lui persoană. Niciodată nu s-a gândit la ceilalți. Celebritatea la schimbat în rău credea Elisa. Era o seară de toamnă destul de racaroasă însă acest lucru nu o împiedica pe Elisa. Se plimba prin parc lăsându-se dusă de vânt. Câte amintiri avea acest parc pentru ea care acum nu mai înseamnă nimic. Se plimbă și nu mai simțea acele emoții care le avea de fiecare dată ce trecea pe aici. Găsește o bancă goală și se așază pe ea obosită fiind. În fața ei pe marginea cealaltă un adolescent cânta la chitară. Elisa nu îi vedea ochii datorită părului ce îi acoperea. Di chitara lui ieșeau sunete ce păreau ascunde multă durere la fel și versurile:

”

Am înnebunit stau pe marginea apei

Pregătit să mă sting

Am inima un foc ce vrea să iasă și nu știu cum să-l scot la suprafață

Mă arde mă doare tot ce vrea de la tine e o chemare

Poate dacă în apă mă voi arunca nu o să te mai vrea.

Sufletul meu a părăsit trupul meu dezgolit

Se îndreaptă către al tău ce se afla aproape de al meu

Zac și sufăr nimeni nu mă aude doar câine vine și mă plânge

Latra să audă lumea suferința pe care o am o port cu mine în gând.

Lângă mine se așază și simte și el durerea

Ar vrea să mă salveze însă știe că nu are rost să încerce

Însă sta și spera așteaptă un ajutor dar de unde să vină când tu ai fost singur.

Te-ai stins ai plecat din această lume te îndrepti către alta

Una poate mai bună sau una plină de necaz

Vei încerca să rezisti să nu fii pt a doua oară doborât.

Vei avea ochii închiși de ei nu mai ai nevoie

Vei merge călăuzit de un înger ce de pe pământ a venit

Să tea jute să ajungi la asfințit

Parcă o cunoști e cineva ce mereu te-a ajutat

A fost acolo când în genunchi tu te-ai aflat

Cum de ajuns aici de ce a avut aceeași soarta

A venit să-ți arata calea către dreptate

Ai vrut să termini cu viață și chiar ai terminat-o

Însă nut c-ai gândit la ce vei lăsa im urmă

Durere lacrimi ce vor zace pe pământul umed

Și din vina ta pentru mulți

Se vor simți ca și cum pământul se va prăbuși

Ai vrea să te întorci dacă ai putea

Însă cum dracu' când tu nu poți

Sufletul tău plânge însă nu e singurul

Un altul stă lângă el și îl însoțește

E sufletul ei și o ști prea bine

Nu ai vrut aici să fii singur și ai luat-o cu tine

Tot spui că nu este vina ta că ce s-a întâmplat

Destinului I se dă vina".

Cuvintele păreau istovitoare pentru băiat. Scrisese versurile nu

cu mintea ci cu sufletul. Elisa rămâne ațintită pe bancă. Nu vreau să plece voia să îl asculte pe acest necunoscut. Se întrebă de ce oare un așa talent cânta pe străzi când trebuia acum să fie deja pe scenă transmițând sentimentele și emoțiile lui altor suflete. Regretă atunci când acesta lua drumul spre casă lăsând-o să privească locul în care cântase. Ajunge acasă fredonând câteva din versurile melodiei cantate de acel tânăr. Avea în el ceva special care o face pe Elisa să îl mai vadă odată... *Poate îl voi mai întâlni cândva. Mi-ar face plăcere să discut cu o persoană ce este ca și mine*". Totuși oboseala își spune cuvântul iar Elisa se întinde pe pat știind că mâine va fi prima zi al unui nou început.

Era timpul pentru prima oră de curs. Curios nu era emotinată deloc doar era surprinsă că nu se aștepta că copii pentru care va preda sunt de fapt niște adolescenți cu doar câțiva ani mai mici decât ea. Intră în clasa așezându-se pe scaunul din fața clasei punându-și cărțile într-un colț al mesei. Nu se simțea încolțită de privirile curioase ale clasei.

— Bună ziua. Mă numesc Elisa Johnson și de astăzi sunt noua voastră profesoara de muzică.

— Bună ziua doamna Johnson.

— Ca să nu fiu ca ceilalți profesori ora aceasta ne vom cunoaște mai bine. Voi începe eu. Am studiat pianul încă de când eram mică. Am absolvit liceul chiar în acest loc unde stați și voi acum. Dacă nu greșesc e chiar exact clasă în care am fost elevă. Predau muzica nu de foarte mult timp. Vreau să vă învăț altceva. Nu vreau să vă stresez că alți profesori. Știu cum este așa că la ora mea vom încerca să facem cu totul altceva. Acum să începem de aici. Prezentați-vă.

Rând pe rând copii îi urmau îndemnul și se prezentau de parcă erau la grădiniță. Angellina, Alessia, Brandy, Carmelo, Dean, Ethan, Francesca, Giny, Marisse erau doar câțiva din noi elevei ai Elisei.

— Mă numesc Peter.

— Și un nume de familie?

— Peter și atât. Numele meu de familie e o rușine pentru mine.

— Ești un ciudat Peter. Strigă un băiat din fundul clasei. Clasă era invadată de un râs zgomotos.

— Terminați. Am spus să terminați. Hei tu ăla cu gura mare. I-a spune-mi ce știi despre istoria pianului? Râsul se potoli iar clasă nu mai suflă nicio vorbă.

— Nu știu și nici nu mă interesează.

— Povestea pianului începe la jumătatea secolului al XII-lea cu primul său strămoș – monocordul cu clape – căruia ulterior i-au fost adăugate mai multe coarde, transformându-se în mult mai cunoscutul clavicord, care funcționa printr-un mecanism de atingere a coardelor în momentul apăsării clapelor. Asta e începutul. Continuă tu mai departe. Liniștea continua să persiste. Nu vă place pot să întorc foaia imediat... Cum te cheamă?

— Jeremy Brown.

— Deci Jeremy. Vineri detenție după ore.

— Nu se poate.

— Ai spus ceva? Joi și vineri detenție atunci. Și dacă nu îți convine te invit să părăsești sala de curs.

Băiatul nervos își ia ghiozdanul și părăsește sala trântind ușa după el.

— Dacă cineva nu e în stare să se comporte adecvat la ora mea poate să plece acum. Nimeni nu se ridică. Bun acum să revenim la normal și să continuăm de unde am rămas. Soneria însă se aude și îi dă planurile Elisei peste cap. Sunteți liberi. Se grăbește să părăsească clasa nervoasă fiind de reacția lui Jeremy.

Pe unul din numeroasele holuri ale școli Peter mergea să își pună cărțile în dulap. Astăzi nu făcea excepție. Se comportă în continuare la fel cum o făcea de obicei. Cu capul în pământ și cu mintea în altă parte. Dintr-odată simte o strângere puternică. Este întors fără voia lui de această forță. Era Jeremy care îl strângea de haine. Îl împinge cu toată forța în dulap. Spatele lui Peter resimte din plin șocul. Acesta nu spunea nimic doar scrâșnea din dinți de durerea produsă.

— Din cauza ta ciudatule am detenție.

— Ești mai prost decât credeam dacă tu chiar crezi asta. Un surâs ironic îi apare pe fața acestuia. Părul ce îi acoperă fața și zâmbetul aproape diabolic îl făcea să îi contureze trăsăturile negre. Cred că ciudatul dintre noi doi este cel care stă în fața mea și încearcă să mă sperie.

— Nu îndrăzni să faci mișto de mine. Îl lovește în fața întorcându-l fata. Nasul sângerează în urma impactului însă Peter continua să râdă. Crezi că asta mă va durea. Am primit lovituri mult mai puternice decât asta. Își ținea mâinile la spate căutându-și briceagul ce îl purta oriunde. Îl purta cu el ca un simbol. Era primul lui

briceag oferit de tatăl său. Degetele caută cu disperare briceacul. Atât poți? Numai gură este de tine. Peter mai privește încă o lovitură.

— De ce râzi ciudatule?

— Ia-ți mâna de pe mâine sau voi băga cuțitul în tine. Scoțându-l din buzunarul de la spate. Jeremy îl lasa imediat speriat de ce se afla în fața ochilor lui. Peter ținea strâns cuțitul uitându-se la el și la lumea ce se adunase în jur. Pleacă din fața mea dacă ți la viața ta. Nu glumesc. Jeremy o luă la goană alături de prietenii lui care erau în urma lui. Ce vreți? Vedeți-vă de treaba voastră și lăsați-mă odată în pace. Peter își baga la loc briceagul și își continuă drumul către una din sălile de curs cu același cap băgat în pământ... *De ce nu mă lasa în pace. Nu înțeleg că nu am nevoie de nimeni. Mă descurc și singur nu am nevoie de niciun ajutor. Am crezut că aici va fi altfel însă m-am înșelat. Ei nu înțeleg prin ce am trecut eu până acum. Mi s-au întâmplat lucruri ce lor probabil nu li se vor întâmpla toată viața. Am văzut scene care par desprinse dintr-o poveste de coșmar. Nu înțeleg că eu sunt ce sunt acum datorită acelei întâmplări ce nu poate fi uitată niciodată. Este prea dureroasă să fie lăsată în urmă. Atunci când am făcut-o mi-am asumat acest risc și acum trebuie să suport tot acest chin ce mi l-a oferit. Nu îi condamn pe cei din jur că nu înțeleg dar să mă lase în pace să își vadă de-ale lor. Sunt diferit față de ei știu asta. Nu voi mai putea niciodată să revin la ce am fost. Am avut prea multe clipe negre ce au făcut din mine un om singur neajutorat. În fiecare zi durerea parcă e din ce în ce mai puternică și simt că nu voi mai avea mult până ce mă voi prăbuși și nimeni nu mă va ridica. Am suportat destul jignirile celor din jur însă acum am scăpat și a trebuit să contraatac și eu. Nu pot fi doborât și de ei.*

Copii îi făceau loc când acesta traversă holul. Se lipeau de dulapuri de frică. Nu voiau să fie în preajma lui atunci când acesta va plesni din nou. Nu voiau să fie răniți, să fie puși în pericol de un singuratic. Peter se comportă ca un lup singuratic ce mușcă atunci când era luna plină. În același timp ce Peter traversă holul Elisa ieșise din camera profesorilor. Îl recunoscuse imediat pe Peter după mersul atipic. Ar fi vrut să îl strige să discute cu el, să afle prin ce a trecut acest băiat de se comportă așa ciudat însă nu face acest lucru temându-se să nu cumva să îi adâncească rănila acestuia. Trece doar pe lângă el privindu-l cu atenție, observându-l. Ar fi vrut să facă ceva însă știe însă că nu e treaba ei și își continuă drumul exact cum și-l continuă și Peter însă în direcții opuse.

La restaurantul „Le Passion” o celebritate își făcu loc cu greu printre mulțimea care voiau un autograf și o poză de la idolul lor. Cât ar fi vrut să nu distragă atenție aceasta vine fără voia lui. Știa asta atunci când s-a făcut ce s-a făcut. Că viața lui va fi diferită față de ceilalți. Oriunde va merge va fi cineva care îl va urmări și îl va critica. Când va claca va fi cineva care să prindă acel moment și să îi distrugă tot ce a adunat în viața lui. Slavă domnului că până acum nimeni nu a prins nimic ce putea termina definitiv cariera lui. Despărțirea dintre el și Elisa nici nu se făcuse publică. Reporterii și paparazzi nu puneau nicio întrebare despre aceasta. Era curios totuși de ce nimeni nu a deschis subiectul la început. Ar fi zis că cineva ar fi vorbit cu presa și le-a sugerat să își vadă de alte treburi și să îi lase în pace pe William și pe Elisa.

— Te rog un autograf. Sunt un mare fân de al tău.

— Cum te cheamă puștiule?

— Randy.

— Pentru Randy din partea mea William cu drag. Poftim puștiule.

— Îți mulțumesc mult.

— Vă mulțumesc însă vreau și eu să ajung la masa mea. Nu de altă dar trebuie să mă întâlnesc cu cineva. Cu greu reușește să scape de mulțimea înnebunită și de personalul restaurantului. Numai apariția paznicilor îi calmă pe fani lăsându-l pe William și pe ceilalți meseni într-o deplină liniștită. William aștepta pe cineva și se vedea pe fața lui crispată că nu este sigur dacă aceasta va veni. Se gândea că dacă nu va veni totul va fi în regulă. Spera că aceasta să intre în acest restaurant și să i se alăture la cină. O sunase însă îi răspunse robotul... *Înseamnă că nu este acasă. Probabil este pe drum și va veni curând. Trebuie doar să am răbdare și să aștept câteva minute*”. Așteptarea este răsplătită atunci când se aștepta cel mai puțin. Chiar când credea că va trebui să părăsească masa și să se îndrepte spre casă o tânără îl opri chiar în fața uși întorcându-l înapoi.

— Scuză-mă că am întârziat. Am avut o problemă.

— Nu este nimic mă bucur că ai putut să vi acum.

— Mai bine târziu decât niciodată nu-l așa? schtându-l un zâmbet care cu greu însă își face loc.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic. Totul este bine.

— Ești sigură? Acea vânătaie pare să spună cu totul altă poveste.

— Se vede? Am încercat să o acopăr cu fond de ten.

— Ce-ai pățit? Te-a lovit cineva?

— Nu. M-am lovit.

— Unde?

— Eram în cabină și m-am împiedicat.

— Nu pot să cred asta. E prea urâtă vânătaie. Mă minți. Știu că nu te cunosc demult și că nu este treaba mea însă eu doar încerc să te ajut.

— Apreciez grija ta dar este o problemă personală ce trebuie să o rezolv de una singură.

— Anunță-mă totuși atunci când ai nevoie de mine. Dacă vrei te duc acum acasă.

— Nu. Nu. Nu pot să îți fac asta.

— Ce doresc doamnă și domnul?

— O salată vă rog.

— Mulțumesc eu nu vreau nimic.

— Ariana trebuie să mănânci ceva. Te rog.

— O salată și eu. Ospătarul le lua comanda și plecă la altă masă. Trebuie să îmi mențin silueta. Ce te uiți așa?

— Mă uit la tine încercând să aflu ce ți s-a întâmplat astăzi.

— Te uiți degeaba. Nu vei vedea nimic.

— Bine fie. Mă voi opri. Ultima oară când ne-am întâlnit mi-ai spus că situația voastră nu este prea bună. Continuă să fie așa?

— Din păcate da. De fapt pot să spun că lucrurile sunt pe drumul cel bun. Pe mama am dus-o la dezalcoolizare, asistenta de acolo mi-a spus că la ce stadiu se afla acum va trebui să stea câteva luni bune și nici atunci nu știe dacă se va vindeca complet.

— Și cu proprietarul ce ai rezolvat?

— Ne-a mai prelungit termenul cu încă 14 zile pentru a ne găsi un alt apartament.

— Știi la ce mă gândeam. Știu eu un apartament al unui prieten, de fapt al unui coleg de trupă. Este foarte aproape de centru și este numai bun pentru tine și pentru fratele tău. Cum ți-am spus sunt dispus să îți ofer ajutorul meu ori de câte ori ai nevoie. Trebuie doar să mi-l ceri și ți-l voi oferi.

— Da. De data asta chiar am nevoie de ajutorul tău. Voi rămâne datoare încă o dată. Nu pot să îți mulțumesc îndeajuns pentru tot ceea ce faci pentru mine.

— Nu trebuie să îmi mulțumești și nu îmi ești datoare cu nimic. O fac pentru că ai nevoie de mine.

— Să știi că nu m-am așteptat să dau de un asemenea bărbat. De ce toți bărbații sunt niște ipocriți cu gura mare? De ce nu pot să fie așa cum ești tu?

— Nu sunt ceea ce par Ariană. Și eu am punctele mele slabe însă nu le scot l-a suprafață.

— Mă îndoiesc. Nu aș fi crezut că mă voi întâlni vreodată cu un asemenea bărbat ce pare cu mult mai sus și mai grațios decât ceilalți.

— Termină. Chiar nu sunt acel om. Nu poate să nu zâmbească la cele spuse de Ariană.

— Mă întreb cum de nu ai fost furat de cineva încă.

— Poate au vrut însă eu nu le-am lăsat. Poate tu vei fi prima care vei reuși.

— Sună ca un îndemn să mă apropii de tine.

— Poți să spui și așa însă pentru un moment nu vreau să fim mai apropiați. Sunt aici doar să te ajut.

— Sunt de acord. Sufletul ei însă știa că va greși dacă nu se va apropia de el curând. Atunci când va realiza că îi este dor de el va fi probabil deja prea târziu. Un star că el putea să aibă orice fată din lume... *De ce m-a ales pe mine? Fetele se târăsc după el însă el nu are ochi pentru ele. Nu am nimic special care să-l facă să mă dorească. De ce am impresia că tot ce face pentru mine o face pentru a mă îndrăgosti de el. El nu știe că încep să îl plac fără să facă toate aceste lucruri. Îl plac pentru ceea ce este, pentru ce îmi arata atunci când este cu mine, felul în care îmi vorbește. Toate astea îmi sunt de ajuns și până când nu va vedea și el asta nu mă va putea avea.*

— Te gândești la ceva anume? Pari scufundată adânc în altă parte.

— Mă gândesc la relația mea cu fratele meu.

— De ce ce s-a întâmplat?

— În ultima vreme este și mai nefericit că de obicei. Nu că nu era până atunci însă pare a fi cu în altă lume. Se comportă de parcă a venit sfârșitul lumi. Este cu totul altcineva de când tata a plecat și ne-a lăsat. Câteodată am impresia că este mult prea matur pentru vârsta lui.

Întotdeauna am simțit asta.

— Nu știu ce să zic. Va trebui să discuți cu el despre ce îl frământă.

— Și dacă nu îmi va spune?

— Dacă nu va trebui să continui să fii alături de el. Poate dacă te vei apropia mai mult de el se va simți mai în siguranță și este posibil să îți mărturisească acel lucru care nu îl lăsa să fie cel care a fost.

— Voi încerca. Uneori când am timp să meditez, mă gândesc că o mare parte din vină pentru ce este o am și eu. Poate dacă l-aș fi înțeles.

— Nu ai de unde să știi, Așteptă până când vei discuta față-n față cu el. Până atunci nu trebuie să îți faci griji pentru el. În locul tău mi-aș face griji pentru mine m-ai ales când cineva încearcă să mă rănească.

— Ți-am spus că nu s-a atins nimeni de mine.

— Și eu am mai spus-o și o repet că nu cred asta Cineva te-a lovit însă ți-e îți este frică să spui.

— Ar trebui să plec spre casă.

— Nu te vei duce pe vremea asta. Îi arata Arianei să își întoarcă capul spre fereastra să se convingă singură. Așa era. Vremea era pur simplu oribilă. O ploaie puternică acoperise orașul în doar câteva minute. Vântul și el ajuta la această stare de melancolie ce se lăsase pe fața tuturor celor din restaurant.

— Și ce îmi sugerezi să fac?

— Te voi duce eu. Cine știe ce ți se va întâmpla.

— Ai prea multă grijă de mine. Mă tratezi ca pe o fetiță. Uiți că am avut o viață grea în care am fost nevoită să mă adaptez.

— Știu că te vei descurca dar lasă-mă să te duc acasă.

— Bine fie. Dar să nu te plângi de ploaie în timpul drumului.

— Cred că pot face asta. Chelner! Nota de plată vă rugăm.

— Am înțeles domnule Imediat. În timpul acesta William o ajută pe Ariana să se ridice și să îi pună scaunul la loc.

— William nu trebuia să cheltuiești așa mult? Văzând nota de plată venită.

— Nu îți face griji pentru mine. Viața pe care o am are și ea avantajele ei. Alergam repede până la mașina da?

Întrebă William când aceștia ajunseră în fața intrării. Ariana îi zâmbește și îi face semn că da. Trântiră ușa în spatele lor și o luară în goană spre mașină. Ploaia îi udă tot făcându-l flească. Nici măcar un

câine nu era pe vremea asta afară. Până și ei se ascundeau de teamă da a nu fi udați. Un drum ce era scurt a părut a fi de câteva ori mai lung și mai obositor.

— Intră. Repede.

Ajunseră în siguranță și unde era cald și bine adică în mașină. Căldura îi făcea să se mai încălzească un pic nu că ar fi fost foarte frig afară însă ploaia ce le-a pătruns până în piele le dădea această senzație. Se uitară unul la altul timp de câteva momente bune. Ariana arată minunat chiar și udă. Părul era întins pe spate lăsându-l fata fără protecție. Era lipsită de apărare în fața privirilor pătrunzătoare ale lui William care însă întrerupe acest contact vizual îndelung.

— Ce-ai pățit /Întreabă Ariana văzându-l că își închide ochi.

— Nimic. Am impresia că am ceva în ochi.

— Vrei să văd ce-ai pățit?

— Nu. Nu trebuie. Sunt în regulă. Mergem?

— Da. Poți să pornești. Spune-mi cum este viața ta ținând cont că ești o celebritate?

— Cum să fie. Eu cred că normală. Nu a fost nici la mine totul perfect așa cum pare să fie. La început a fost grea și credeam că va fi mereu așa. Vezi tu mi-am pierdut mama într-un accident de mașină. A fost o lovitură puternică care am încasat-o încă de mic. Mama era atunci și singura mea adevărată prietenă. Am aflat de la tatăl meu că s-a dus și nu am vrut să îl cred. Până ce cu ochii în lacrimi m-a dus într-o biserică unde se odihnea trupul ei. Mi-ai spus să îmi iau rămas bun deoarece va fi ultima oară când voi face acest lucru. L-am ascultat și am căzut în genunchi lângă ea. Am început să plâng fără voia mea. Am încercat să opresc lacrimile însă ele tot veneau. I-am luat mâna și am ținut-o în mainele mele micuțe pe atunci cu speranța că îmi va simți căldura. Am sărutat-o pe obraz și mi-am pus capul pe pieptul ei. Era prea mult pentru mine. Nu știam cum să fac să mă opresc. Știam că mama va pleca undeva unde îi este mai bine. Știam că viața mea și a tatălui meu nu va mai fi la fel. Că totul se va schimba din acea zi. Mai știam de asemenea că mama va fi în sufletul nostru mereu chiar dacă nu o vom mai vedea. A fost greu însă am trecut peste alături de tatăl meu însă nu era zi în care să nu regretăm și să ne întrebăm de ce mama ne-a părăsit așa devreme și ne-a lăsat în urma ei. Și acum mă gândesc că dacă era încă în viață ar fi fost mândră de mine însă mi-ar și reproșa un lucru ce știu până și eu că a fost o prostie. Uneori am avut

nevoia și încă simt nevoie să îi spun ceea ce simt și problemele pe care le am. Să îmi răspundă la nenumăratele întrebări ce îmi apar, să-mi spună dacă este bine sau rău ce am făcut și ceea ce fac. Mi-e dor de ea însă m-am obișnuit cu gândul demult că nu am cum să o aduc înapoi.

— Mama ta ar fi mândră de tine dacă ar auzi cuvintele frumoase pe care le porți cu tine mereu.

— Mă aude. Știu că de acolo sus mă privește și are grijă de mine.

— Așa este. Regret nespus de cele întâmplare cu mama ta. Îmi pare rău.

— Nu trebuie să îți pară rău. Ce-a fost a fost viața merge înainte cu sau fără cei dragi.

Ploaia îl încetinea din drum pe William. Trebuia să fie foarte atent la trafic. Era aerisit însă ploaia îi dădea bătăi de cap. Ștergătoarele de pe parbriz făceau cu greu fata stropilor ce nu se lăsau opriți. Întunericul își făcea și el loc încurcându-l și el pe William.

— Îmi permiți să te întreb un lucru.

— Desigur. Orice.

— Cum ai început să cânti? Cum s-a întâmplat totul.

— Sincer din nimereală. Întotdeauna mi-a plăcut muzica însă niciodată nu m-am văzut cântând. Totul a început tot în acea perioadă când mama mea a murit. Mai exact chiar după câteva zile după ce am condus-o pe ultimul drum. Treceam pe lângă un magazin și am zărit în trivina o chitară de culoarea neagră. Știam că habar nu aveam cum să cânt la ea însă am intrat în magazin și am ieșit din magazin cu chitara în spinare

— Ce te-a făcut să o cumperi.

— Mamă. M-am gândit la mama care îi plăcea muzica. Vezi tu celebritatea cred că s-a transmis prin sânge. A cântat și ea la vioară un instrument ce niciodată nu l-am înțeles însă pe care ea l-a plăcut foarte mult. Și-a dorit mult când eram mic să cânt însă eu i-am spus că nu îmi place și de fiecare dată îi părea rău că nu m-a făcut să mă răzgândesc. După ce a murit știam că măcar atât mai pot face în amintirea ei. Voiam să fie mândră de mine și m-am apucat să cânt la chitară. Nu a fost ușor dar nici greu. Țin minte că prima dată am pus mâna pe ea și nu știam ce să fac cum să o folosesc. Însă de îndată ce degetele mele au atins corzile sunetele începeau să iasă afară. În tot acel moment am simțit că nu eu cânt ci că mama mă ajută, că era lângă mine și avea grijă să nu greșesc nota. De atunci totul a continuat de la sine. Am început să cânt

pe strada așa cum începe toată lumea până când cineva a venit la mine și a spus că vrea să formeze o formație și că ar fi incatat să fac parte din ea. Era o șansă unică în viață și am acceptat-o.

— Și cum a venit în trupa voastră Elisa?

— De unde știi de Elisa?

— Cine nu știe. Avea o voce superbă și cânta fabulos la pian. După părerea mea ea dădea trupei voastre un strop de magie.

— Povestea Elisei este una mai lungă și strict personală și nu vreau să comentez.

— Știu că v-ați despărțit toată lumea a știut atunci când ea a părăsit trupa că relație dintre voi s-a deteriorat.

— Cum ți-am spus. Totul face parte din trecut și vorbele acum nu își mai au rostul. Da am iubit-o dacă asta vrei să mă întrebi însă ce pot face acum. Doar a fost vina mea că am spus ce am spus. Te rog să încheiem acest subiect. Nu îmi face plăcere să îmi amintesc cele întâmplate.

— Înțeleg. Mulțumesc că m-ai adus până acasă. Ariana îl îmbrățișează simțind parcă că William are nevoie de o îmbrățișare după toate acestea după ce i-a mărturisit 2 episoade din trecutul dureros. William este luat prin surprindere de îmbrățișare însă nu o împinge înapoi ba din contră o lăasă în continuare să îl îmbrățișeze. Se gândea că Ariana e prima care îl îmbrățișează după tot acest timp de pauză. Într-un fel se simțea jenat de situația în care se afla. Ai grijă de tine. Să mă suni atunci când ajungi acasă. Vreau să știu dacă ai ajuns cu bine. La revedere Will.

— Te voi suna. Salută-l pe Peter și nu uita încearcă să vorbești cu el să afli ce a pățit.

William o privește pe Ariana cum intră în casă. Avea farurile aprinse și o vedea foarte bine. Era frumoasă chiar și cu aceea vânătăie care acum se vedea mai bine, fondul de ten fiind luat de ploaie. William nu porni motorul. Era prea obosit și trebuia să stea câteva minute odihnindu-se. Dar nu putea fiind măcinat de ceva anume, care îl măcinase pe tot parcursul întâlnirii cu Ariană... *Ce s-a întâmplat oare cu ea. A vrut să pară cât mai normală azi însă cât de mult ar fi încercat nu a reușit să mă mintă. Sigur cineva a lovit-o și a amenințat-o să nu spună nimănui. Aș putea poate să o ajut însă dacă nu îmi cere acest ajutor ar trebui să îmi văd de treaba mea.*

Iese din parcare luând având către casa spre același drum pe

care venise. De abia se putea concentra asupra traficului, greoi cauzat de toată această ploaie sâcâitoare. Plictisit de a merge în liniște pornește casetofonul încercând cumva să își facă mai plăcut drumul până acasă. Găsește un Cd aruncat pe jos pe care nu scria nimic. Îl ridică și îl baga așteptând să audă muzica ce îl va face să se relaxeze și să nu mai fie așa încordat. O voce de față acompaniata de un pian 2 chitare și o tobă îi incata urechile lui William. Uitase timp de câteva secunde ca vocea aceia era o voce ce îi era mai mult decât cunoscută. Era glasul Elisei ce se auzea și înconjură mașina... *De când nu i-am mai auzit vocea. Credeam că am trecut peste însă nu am cum să nu-mi fie în continuare dor de ea. Totuși atâția ani petrecuți nu pot fi uitați așa de ușor. Asta nu trebuie însă să mă împiedice să îmi refac viața alături de altcineva. Ariana ar fi femeia care ar fi numai bună pentru a-mi reface viața. Știu că seamănă cu Elisa însă diferențele sunt ca de la cer până la pământ. Nu pot să le compar. Elisa întotdeauna a avut o viață plină ținând cont că familia ei era una înstărită. Nu a avut niciodată grijă de mâine așa cum el și Ariană au avut-o atunci când erau la început de drum. Elisa a avut condițiile necesare pentru a crește frumos, pentru a se transforma într-o femeie de succes pe când el, Ariana au trebuit să lupte de 2 ori mai mult decât ea pentru a reuși. Nu știa totuși cum de au rezistat atâția ani împreună. Nu uitase că la începutul relației lor părinții nici nu voiau să audă că sunt împreună însă cu timpul l-au acceptat în familie și în casa lor imensă. Celebritatea lui și banii frumoși pe care îi făcea au fost factorii ce au dus la primirea lui în viața lor. Știa asta însă Elisa de fiecare dată îl liniștea spunându-i că pentru ea nu contează banii lui și celebritatea. Că ar fi continuat să îl iubească chiar și atunci când banii s-ar termina... De ce mi-a spus de 5 ori nu? De ce m-a refuzat de fiecare dată atunci când am cerut-o să fie a mea pentru tot restu' vieții. Îmi spunea că mă iubește și că îmi va face tot ce îmi va dori inimă însă dorința cea mai mare a inimii mele nu a fost împlinită. Cred acum după îndelunga perioada de tăcere ca unul dintre motive a fost că părinții ei să nu profite de mine. De ce însă nu mi-a spus dacă ar fi fost așa? Nu mai contează acum. Degeaba mai vorbesc despre ea și îmi fac noi întrebări la care răspuns tot eu îmi dau. Mă gândesc fără rost".* Gândurile lui William îl trimiteau la mai multe femei. Însă acum s-a oprit la o femeie ce înseamnă pentru el mult mai mult decât Ariana și Elisa. Era vorba despre mama lui. Cea mai importantă ființă, cea mai importantă femeie din viața lui. Chiar dacă timpul petrecut cu

aceasta a fost foarte scurtat considerabil de destin ea tot ocupa cel mai mare loc în inima lui. William nu a știut niciodată cum s-a întâmplat tragedia care a luat pe mama lui de lângă el însă avea nopți când era tânăr când îi se arată în vis și îi arata ultimele clipe dinaintea accidentului. În vis ea era lângă el și îi explica că nu trebuie să îi fie teamă și să meargă mai departe chiar și fără ea. Îi spunea că nu era vina nimănui pentru cele întâmplate ci că destinul a avut alte gânduri cu ea. În timp ce conducea William are din nou acel vis care pare mai real ca niciodată și în același timp mai dureros.

Aplauzele ce nu încetau să curgă încheiau un recital de excepție ținut de Filarmonica din New York în Square Garden. Un recital în aer liber cu ocazia unui festival grandios ce a adunat la începutul lui peste 30 de filarmonici adunate din întreaga lume. Cea din New York, filarmonica gazdă a avut onoarea de a încheia acest festival la care lumea a luat cu asalt Square Garden. În prim planul acestei filarmonici se afla o femeie ce cânta la vioară. Toate aplauzele erau primite de această după ce încheiase festivalul cum nu se putea altfel. Grația cu care cânta la acest instrument îi cucerea pe toți cei care se aflau în acel moment. Cu greu lumea părăsea parcul parcă nedorind să părăsească acest loc în care timp de câteva zile au ascultat o muzică de valori imense în care vorbele nu își aveau rostul deoarece sunetele erau de ajuns pentru a-i cuceri. Încet dar sigur parcul revenea la cum era înainte de acest eveniment adică liniștit.

— Catherine ai fost formidabilă! O femeie ce înghețea de frig o îmbrățișă pe femeia strigată Catherine. Vremea era oribilă însă asta nu a împiedicat lumea să stea până la ultimul sunet. Chiar dacă au dărdăit de frig aceștia au fost încălziți de muzică oferită de toți acei muzicieni.

— Și tu Beth. A fost perfect.

— Trebuie să plec mă așteaptă soțul la mașină. Un bărbat îi făcea semn să se grăbească.

— Bine ai grijă de tine. Ne auzim curând. Stai am o veste să îți spun. Însă Beth nu o mai aude alergând către mașină ce o aștepta. Catherine oftează când este lăsată singură. Își privește burta ce în ultimele luni a crescut câte puțin în fiecare zi. Voia să îi spună că va mai avea încă un băiat. Acest lucru nu a împiedicat-o timp de 9 luni să continue ci din contră a ambiționat-o mai mult știind că micul om ce se afla în pântecul ei îi asculta muzica și că îi este cel mai mare fan. Nu a

avut nimănui să spună că va avea un copil. De fapt nu voia ca nimeni să afle. Timp de un 1 de zile a evitat să îi vadă pe William și pe Dominick. Chiar dacă o durea acest lucru a trebuit să străbată lumea în lung și în lat având un contract de respectat cu filarmonica. A ținut legătura cu ei în fiecare săptămână petrecându-și majoritatea zilelor de vineri la telefon vorbind în special cu William, evitându-l de multe ori pe Dominick spunându-l că semnalul este prost și că nu îl mai aude. Îi era teamă să stea de vorbă cu el mult timp, se temea că gura ei o va lua înainte spunând niște lucruri ce nu trebuiau să fie aflate. Pornește pe drum însă nu se îndreaptă spre casa chiar dacă își dorește din tot sufletul să îl vadă pe William scumpul ei fiu. Se îndreaptă către un hotel la care făcuse rezervările cu câteva zile în urmă. Trebuia să nască acest fiu mai întâi apoi putea să revină acasă. Este o ceată densă care o face să nu vadă clar ce e în fața ei. Strada era alunecoasă și în orice moment putea să piardă controlul. Deodată o izbitură puternică se realizează în urma neatenței. 2 mașini Stau lovite. Mașina de care s-a izbit Catherine este aproape în stare perfectă însă mașina ei era distrusă. Nu conta mașina în acel moment ci sănătatea copilului. Un domn coboară imediat din mașină cea teafără. Se grăbește încercând să o scoată pe Catherine din cea mai rămas din mașină. Aceasta este acoperită de sânge. A fost izbită direct de parbriz însă continua cu greu să respire plângând, temându-se de viața copilului ce îl poartă. Confuz domnul ce a produs toată această tragedie o întinde pe mijlocul străzii. Este îngrijorat și nu poate să facă nimic până ce Catherine cu greu îi rostește.

— Te rog știi că nu e vina ta însă trebuie acum să mă ajuți. Mi s-a rupt apa și sunt pe cale de a naște. Te rog să îl scoți atunci când îl vei vedea. Te rog să nu îl părăsești și să îl dai spre adopție să își găsească mama pe care nu a avut-o.

— Regret nespus.

— Regretele nu își au locul acum. Țipătul ei de durere este singurul sunet ce se aude în depărtare.

— Respiră... Inspira. Un plânset de copil se aude în noapte. Nu știe ce se întâmplă și de ce a ieșit afară și de ce nu a continuat să stea în aceea carapace ce l-a ținut în siguranță în ultimele 9 luni. Plânge de parcă ar ști că mama lui va mai avea câteva clipe și se va stinge lăsându-l singur încă de la început. Aveți un frumos băiețel. Spune în lacrimi domnul doctor.

— De fapt am avut. Ochii I se închid iar inima încetează să mai bată. Ultima imagine cu care s-a dus pe lumea cealaltă era pruncul nou născut plângând în brațele domnului doctor. S-a stins lăsând în urma ei 2 băieți care însă probabil nu se vor cunoaște niciodată și chiar dacă s-ar cunoaște cândva nu o să aibă habar că sunt frați că au avut aceeași mamă, că au același sânge. Lăsa în urma acest copil ce va trăi fără o mamă adevărată. Nu va ști că ea a renunțat la viața ei pentru el. De a avea șansa să trăiască pe acest pământ, să respire, să râdă, să plângă. După o viață în care a avut totul acum nu mai avea nimic. Dispăruse din această lume lăsând muzica să vorbească în urma ei. Spera că a putut să transmită, să cedeze talentul ei celor doi fii, cele mai importante ființe pentru ea ce trăiesc pe pământ. Doctorul plânge și suferă mai mult decât cineva și-ar putea imagina. El care era făcut pentru a salva vieți a fost vinovat pentru pierderea uneia. Putea să fie chiar 2 ființe dacă „mică minune „nu avea un strop de șansă. Se întrebă dacă mai are rost să trăiască în continuare în această viață având pe suflet acest accident. Știa că nu însă nu putea să îl părăsească pe noul născut. Știa că cumva va trebui să își repare măcar puțin această faptă oribilă. Se gândea la ce a zis Catherine înainte să moară. Ultima ei dorință era să fie dat spre adopție. Se ridică ținându-l în brațe protejându-l de frig. Se îndreaptă către mașină pentru a-și lua telefonul. Avea de dat un telefon. Trebuie să sune la salvare pentru a mărturise că a avut loc un accident cu o victimă ce și-a pierdut viața și că în urma ei a lăsat un nou născut.

— Urgent. Vă rog. Trebuie să ajungeți cât mai repede măcar pentru a salva viața celui mic. Știa că nu se va putea ierta vreodată, că va trebui să trăiască cu conștiința pătată pentru tot restul vieți.

În sala de așteptare a spitalului un om sta cu mâinile în cap. Așteaptă îngrijorat în sala niște vești legate de starea micului băiețel ce fusese luat de o asistentă cu câteva ore în urmă. Știa doar că băiețelul are probleme grave respiratorii și că există posibilitatea de a-și pierde viața. Trecuse deja ore bune de când aștepta un semn. Era trecut de ora 12 noaptea însă nu conta asta chiar dacă avea și el o familie. Acum trebuie să se gândească și la acel copil care are nevoie de ajutor. Nu putea să se gândească la nimic altceva nici măcar la fiica lui care în acest moment doarme liniștită. Minutele trec chinuitor pentru el ca și cum ar petrece o noapte închis într-o celulă. Se temea că până la urma acest lucru se va întâmpla și nu va sta doar o noapte ci ani buni în care

ar urma să îi petreacă regatand tot ce s-a întâmplat. Un sunet ce îl irita îl scoate din această stare ce îl face să își piardă încet dar sigur mințile. Își scoate telefonul și recunoaște numărul care îl sună. Ezită însă să răspundă. Sunetul nu se lasa potolit și continuă să sune. De data aceasta domnul nu mai pierde vremea și răspunde.

— Da ce s-a întâmplat.

— Joey ești bine?

— Sunt în regulă. Am treabă la birou.

— Așa târziu? Vino acasă Joey. Întreabă fetița de tine și eu nu știu ce să îi răspund. Știu că trebuie să salvezi vieți însă gândește-te și la viața familiei tale și la fericirea ei.

— Daria te rog încetează. Nu e momentul să începi ceartă din nou. Am altele pe cap în acest moment mult mai importante decât să te ascult cum te plângi. Te rog să dormi și să nu îmi și de grijă. Voi încerca să vin cât de repede pot.

— M-am săturat să te aștept atâtea nopți. Asigură-te că nu voi mai face acest lucru.

— Chiar te rog. Știi de la început atunci când ai acceptat să fi soția mea că timpul alături de tine va fi din ce în ce mai puțin.

— Da și acum pot să zic că regret.

— Noapte bună Daria. Ști că te iubesc însă nu vreau să te mai aud așa și să te văd așa cum te-am văzut cu câteva zile în urmă.

— Atâta timp cât vei continua să fi așa fi sigur că va mai urmă.

Termină conversația nemulțumit fiind de răspunsul pe care l-a oferit Daria. Revine însă la aceeași stare când își aduce aminte motivul pentru care se află aici. Continuă să se gândească acoperindu-și fata la ce se va întâmpla cu el și nu în ultimul rând cu micul băiețel. Nici măcar acum după ce mai pierduse minute bune stând de vorbă cu soția lui nu venise cineva să îi anunțe starea în care se afla băiețelul. Când aproape își pierduse speranța un domn doctor se apropie de el. Nu l se citea pe fata nimic. Fata îi era lipsit de vreun sentiment. Îl strânge de mână și îi începe să îi vorbească.

— Deci?

— Acum totul este bine. Mai are unele probleme însă atâta timp cât va sta în incubator nu îi se va întâmpla nimic. Să sperăm că își va reveni complet în câteva ore. Până atunci vă sugerez să vă odihniți, să vă duceți acasă deoarece acum nu aveți cum să îl ajutați.

— Mulțumesc mult doctore însă cred că voi rămâne aici în

această noapte.

— Cum vreți dumneavoastră. O să vă anunțăm imediat când băiețelul va părăsi orice pericol. Încă ceva. Știu că nu este treaba mea însă unde este mama lui.

— A murit.

— O doamnă nu se poate așa ceva. Cum s-a întâmplat o asemenea tragedie?

— A avut un accident teribil de mașină. Am fost acolo atunci când și-a consumat ultimele puteri pentru a-l aduce pe lume pe fiul ei.

— Cine a putut să facă așa ceva este un om fără suflet.

— Da acel om este un nemernic. Cuvintele îl apăsă cu o teribilă forță. Era un nemernic.

— Regret nespun pentru ce s-a întâmplat. Coondoleante familiei.

— O să le transmit. Este o pierdere ce nu am prevăzut-o vreodată. Minții cu nerușinare Joey.

— Am plecat. Odihniți-vă că păreți a avea nevoie. Sala de așteptare se întoarce la același vizitator. Joey rămăsese din nou singur după ce doctorul pleca în biroul lui. Se întinde lipsit parcă de putere. Parcă cineva i-ar fi luat toată puterea și i-ar fi aruncată scufundându-se adânc într-o mare agitată. Nu mai era în stare să mai facă nimic. Nici măcar să se gândească. Gândurile erau acum mai neclare și mai întunecoase. În sală era întuneric iar ochii lui vedeau numai luminile unor clădiri din apropierea spitalului. Lumini care însă erau palide și care încet dar sigur se risipeau pentru Joey. Nemaiavând nicio putere niciun control asupra lui, ochii I se închid instantaneu lăsându-l inconștient și singur în sala de așteptare.

William se trezește fiind aproape orbit de o lumină sâcăitoare. O lumină ce vine direct de deasupra lui. Era o lanternă îndreptată către cei doi ochi slăbiți. O domnișoară îl examinează cu mare atenție. Presupunea că este o asistentă sau chiar doamna doctor. Se uită pe un monitor la niște linii ce urcă și coboară anunțând-o că el este în afara oricărui pericol cel puțin acum. William este prea amețit ca să fie conștient de ce se petrece cu el și în jurul lui însă simte o durere puternică care îi zdrobește piciorul drept. Își mișcă capu' și observă ceva ce îl va tulbura pentru tot restu' vieții. Piciorul nu era acolo unde trebuia să fie. Nu își mai simte piciorul drept. Îi este teamă să o întrebe pe asistenta ce I s-a întâmplat cu piciorul lui însă își asumă riscul.

— Mă scuzați. Ce s-a întâmplat cu piciorul meu. Nu îmi simt piciorul.

— Regret nespus. V-a fost imputat. A trebuit să facem acest lucru pentru binele dumneavoastră.

Ceva se sparge în fața ochilor. Ca un geam din cauza șocului care se sparge în mici bucăți de sticlă. Nu se putea să li se întâmple lui așa ceva. Este distrus și se abține cu greu să nu țipe și să nu îi curgă lacrimile... *Ce s-a întâmplat cu mine? Ce pot să mai fac acum? Nimic decât să mă înec în lunga agonie. Ce am făcut să merit așa ceva. Nu îmi amintesc nimic. Tot ce știu este că m-am trezit aici. Voi rămâne pentru tot restul vieții așa cum sunt acum. Un invalid!!! Nu voi mai putea merge... Ce se va întâmpla cu mine? Ce se va întâmpla cu prietenii mei care încă visează la un nou album? Ce pot să le spun?*

— Domnule sunteți bine?

— Nu sunt bine deloc. Ce întrebare este asta. Nu te uiți în ce hal sunt acum. Am fost nenorocit pe viață. Ți se pare că arăt bine? Nu.

— Domnule dacă îmi permiteți. Nu trebuie să vă pierdeți speranță. Veți putea merge din nou doar dacă veți avea o voință și un psihic de fier. Vă puteți mișca din nou cu ajutorul unui picior artificial. Tot ce trebuie să faceți este să țineți capul sus și să nu vă lăsați doborât.

— Arăt eu că o marionetă? Picior artificial? Nu se poate așa ceva. Mă simt că într-un coșmar însă mă tem că acest coșmar nu este un simplu vis ci e realitate. O realitate cruntă.

— Domnule. Noi vrem doar să vă faceți bine. Nu este vina noastră nici a dumneavoastră pentru cele ce s-au întâmplat.

— Adică ce s-a întâmplat?

— Nu vă amintiți nimic?

— Nu îmi amintesc absolut nimic. Doar știu că am adormit la volan. Ce mi s-a întâmplat?

— Ni s-a spus că ați avut un accident gav în care cel care v-a izbit și-a pierdut viața pe loc. Vedeți?

— Ce să văd? C nenorocitul ăsta e acum acolo unde merită să fie. El madus în ce sunt acum.

— Acel „nenorocit” cum îi spuneți dumneavoastră a lăsat în urma 2 copii orfani și o soție văduvă. Mulțumiți-vă sunteți în viață chiar și așa cum sunteți acum. Mulțumiți-vă pentru ce încă mai aveți. Foarte bine puteați să fiți dumneavoastră în locul lui. Să fiți

dumneavoastră cel care își pierde viața și el o a doua șansă la viață. Însă vedeți Cel de Sus se pare că v-a ales pe dumneavoastră. Nu știu care a fost motivul însă acum trebuie să îi arătați că nu s-a înșelat.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să spun cuvintele astea.

— Spuneți astea familiei lăsate în urmă. Mă scuzați acum. Va veni o colegă de a mea să îmi ia locul de acum în colo. Nu vreau să mai am de a face cu persoane că dumneavoastră. La revedere.

Nu avuse timp să mediteze asupra tuturor celor întâmplate mult timp deoarece fu întrerupt de o apariție surprinzătoare și neașteptată din partea unei femei. Femeia a fost lângă el și a așteptat toată noaptea în sala de așteptare. Nu îl cunoaște de multă vreme însă timpul puțin atât cât a fost, a fost de ajuns pentru a se îndrăgosti de el. Însă această dragoste nu știa dacă este reciprocă. Se așază pe marginea patului încercând însă în zadar să nu plângă. Nu se aștepta să îl vadă pe William aflându-se în această situație. Plânsul ținea loc de toate cuvintele pe care putea să le spună. Știa că nu are rost să îi adâncească rana întrebându-l ce s-a întâmplat. Știa că tot ce poate acum să facă este să plângă și să își pună capul lângă al lui. Nu fusese niciodată atât de aproape de el. Nu când era conștientă. William o înțelege și nici el nu spune nimic. Doar își plimbă mâinile prin părul ei încercând parcă să se joace cu el. Știa că Ariana tine la el, știa că are sentimente pentru el. William însă nu s-a grăbit pentru a-l spune Arianei ce simte pentru ea. A crezut că are timp. Toate la timpul lro tot își repetă în gând. Timpul era gata gata să nu îl mai aștepte. Destinul putea să îl ia de lângă Ariana însă acest lucru nu s-a întâmplat. Se gândea dacă acum e momentul potrivit pentru a încerca să o sărute... *Nu pot să fac asta. Nu mai sunt un om normal. Chiar și cu aceea proteză voi fi un ciudat. Nu știu dacă va mai fi alături de mine. O înțeleg de abia mă suport pe mine însumi. Nu o v-oi condamna și nu voi fi supărat pe ea niciodată. Este o persoană deosebită ce cred că ar fi meritat mai mult și eu credeam că sunt acela ce îi pot oferi acele lucruri. Acum mă îndoiesc. Ce femeie din lumea asta m-ar alege acum. Cred că știu și eu răspunsul. Îmi voi trăi zilele ce mi-au rămas în singurătate. Asta îmi este destinul pe care mi l-a oferit".*

Ariana nu știa ce era în tot acest timp în mintea lui William însă simțea din ce în ce mai puternic cum inima ei începe să sară din piept. Îl sărută îndelung parcă nevrând să se mai despartă. Știa că William este acum într-o situație în care sărutul ei probabil l-ar fi adâncit și mai

mult pe William într-o agonie puternică însă își asuma acest risc. Se desparte și așteaptă parcă un răspuns o mișcare din partea lui William sau cel puțin ce a mai rămas din William.

— Totul va fi bine An. Rupe tăcerea William.

— Nu Will nu va fi deloc bine.

— Voi fi atâta timp cât vei fi lângă mine. Când ești ca și acum. Aici să îmi îndulcești această zi oribilă. Voi fi bine atât timp cât vei fi în preajma mea. Nu voi mai avea nevoie de nimic atâta timp cât te voi avea pe tine. Ști și tu așa cum știu și eu că ce îți voi spune acum nu pică într-un moment potrivit. Însă timpul mi-a arătat că este scurt și trebuie să îți declar un lucru. M-am îndrăgostit de tine. Știu că sună ciudat și că întrebi de ce am așteptat atât de mult pentru a-ți spune. Recunosc că **r** fi trebuit să îți spun mai devreme.

— William nu vorbi prosti. Nu ai mintea limpede. Nu crede ce îți spune. Refuza să creadă că acest om a iubit-o și o iubește. Mai bine zis se teme.

— Te rog. Nu am gândit așa de limpede de multă vreme. Dacă nu mă vrei înțeleg motivul însă am nevoie de un răspuns.

— William taci. Te iubesc de când te-am văzut prima oară

— Spui asta doar din milă.

— Greșești William. Ai uitat că m-ai ajutat atunci când nimeni nu mă putea ajuta? Ai uitat că ai fost lângă mine? Toate acestea au însemnat enorm pentru mine și m-au făcut să realizez că ești aceea persoană cu care vreau să îmi petrec restul vieții. Lasă-mă să termin văzând că William încearcă să o întrerupă. Eu nu le-am uitat și nu le voi putea uita. Vreau să fiu lângă tine.

— Nu pot să te las să îți distrugi viața din cauza mea?

— William tu te auzi ce vorbești? Cum poți să spui așa ceva. Viața mea a fost distrusă până când mi-ai venit în cale. De atunci toate s-au schimbat. Datorită ție în **=** am descoperit pe mine. Așa că acceptă faptul că mă vrei și că eu te vreau. Nu poți nega acest lucru.

Din nou tăcerea se lasă însă era o tăcere liniștitoare. Cuvintele spuse de cei doi luaseră viața. William nu putea nega acest lucru și nici nu voia să nege. O nouă pereche lua naștere în aceea clipă; William și Ariană. O iubire neașteptată de niciunul din cei doi.

— Îți mulțumesc că ai fost lângă mine William în toată această perioadă.

— Eu trebuie să îți mulțumesc pentru că ești lângă mine acum.

- Și acum ce se va întâmpla cu tine.
 - Nu știu Ariană. Chiar nu știu ce poate să îmi rezerve viitorul.
 - Atunci ce se va întâmpla cu noi?
 - Nici asta nu știu.
 - Îți spun eu ce se va întâmpla cu noi. Vom rămâne împreună.
- Voi fi umărul pe care te va ajuta să revii la așa cum ai fost până acum.
- Cu siguranță. Nu știu ce se va întâmpla cu mine dacă tu vei pleca.
 - Nu voi pleca nicăieri. Voi rămâne aici cu tine.
 - Mă voi opera curând. Schimbă subiectul William neștiind cum să mai continue această discuție între doi indragostiți. Îmi vor pune o proteză care o să îmi ia locul piciorului. Au spus că e singura posibilitate, singurul mod în care voi m-ai putea merge. Voi avea nevoie de săptămâni de recuperare. E singura mea șansă de care va trebui să profit.
 - Este o veste bună William. Măcar ai o speranță. Vom trece peste.
 - Speranță se poate transforma într-o realitate atâta timp cât ești aici. Ariana te rog să pleci acum.
 - Nu. De ce să plec.
 - Trebuie să mă odihnesc. Nu știu de ce însă sunt fără vlagă. Trebuie să te duci acasă. Voi fi bine.
 - Ai mai spus asta și uite cât de bine ești.
 - Crede-mă nu are ce să se mai întâmple. Du-te și ai grijă de fratele tău. Nu uita că are nevoie de tine. Vorbește. Mi-ai promis că vei afla ce se întâmplă cu el și după chipul tău nu ai făcut-o.
 - Bine. Voi reveni cât de repede voi putea.
 - Nu te grăbi. Nu voi pleca. Sunt ținut aici. Te voi aștepta.

S-au petrecut multe evenimente într-un timp foarte scurt. Lui William nu îi venea să creadă ce se poate întâmpla în doar câteva ore. Totul se poate schimba, totul poate să fie într-o secundă împotriva ta. Viața de multe ori nu iartă însă pe el la iertat și i-a acordat o a doua șansă. Ariana intrase și ea în viața lui de o scurtă perioadă însă acum pare că au trecut ani. I se pare că el este mai bătrân și că Ariana înfloarește din ce în ce mai mult pe zi ce trece. Îi este teamă că într-o zi îl va părăsi pentru altcineva mai bun. Era însă fericit că măcar acum este a lui și nimeni în acest moment nu o poate lua. Pentru o clipă

obosit așa cum este își aduce aminte și de Elisa. Se gândea la ea că o persoană oarecare, o persoană care a trecut prin gara lui, a făcut un mare popas și apoi a pornit din nou la drum. Normal era un cuvânt ce pentru William nu mai era posibil. De fapt nu mai înțelegea înțelesul acestui cuvânt. Se chinuia încercând să deslușească misterul acestui cuvânt ce pentru el nu mai făcea parte din vocabular. Spera ca printr-o minune să îl învețe din nou șiș a îi descopere înțelesurile ascunse. Viețile lăsate în urmă îi lasa o suferință care nu ieșise în timpul discuției cu Ariană. Se gândea la cât de mult suferă familia celui care a murit în accident. Știa sentimentul. Era o durere ce nu poate fi spusă, nu poate fi scrisă de nimeni. Este prea greu să o descrii. Nu sunt cuvinte pentru a înșira lacrimile. Se simțea îngrozitor singur. Nu putea să facă nimic. De abia se putea mișca. Regretă acum că a lăsat-o pe Ariana să plece. Îl făcea să se simtă mai bine, mai insiguranta. Acum când este singur în această cameră se simte că o pradă care în orice clipă poate fi înșfăcata. Ochii erau închiși, însă el refuza să doarmă. Toate aceste gânduri ce se învârt în capul lui nu îi dau pace. Cu ochii închiși, încerca să vadă lumea cu alți ochi însă tot ce vedea era aceeași lume întunecată. Muzica era una din singurele sale amintiri ce îi aducea un strop de fericire. Dar nici muzica acum nu o mai aude. Refrenurile ce nu demult le fredona acum parcă au dispărut. Nici măcar acel cântec care îl auzise chiar după moartea mamei nici măcar el nu se mai găsea în aceea cutie care cândva a fost plină de sute de refrenuri cara acum pare însă goală. Ai fi zis că au fost luate de vânt și duse cine știe unde. Nu putea să creadă că și acest lucru îl va pierde... *Mă întreb nu cumva am pierdut destul? Mamă, Elisa, piciorul. Ce am făcut ca să merit toate astea. Am fost cât de bun am putut să fiu însă văd că nici măcar asta nu a fost de ajuns. De ce ce-l care țin mult la un anumit lucru o dată și o dată se vor arde. Viața uneori nu e dreaptă. Nu am vrut să omor pe nimeni. A fost doar un accident și nu am avut cum să îl evit. Exact cum am pierdut-o pe mama. Dintr-un accident. Muzica cred că va fi următorul lucru pe care îl voi pierde. Nu voi mai simți emoțiile ce le transmite. Voi fi un suflet rece atunci când voi auzi muzica. Nu voi fi mișcat de aceasta în niciun fel. Acest lucru mă înfioară și nici măcar Ariana nu mă poate ajuta. V-a trebui să găsesc o cale, un nou drum".*

Elisa este extenoata după încă o zi de muncă. Nu știa cu ce greșește de acești copii nu o ascultă și nu vor să o ajute să își facă oră.

Încercase toate modalitățile însă erau în zadar. Se săturase să încerce. Nici detențiile nu o mai ajutau ba din contră îi făceau pe cei care primeau mai răi ca înainte. După ce a trecut prin atâtea nu voia să fie nevoită să asculte jignirile pe care le primea din partea unor adolescenți. Stă în pauză mare nu în cancelarie cum ar fi trebuit. Nu se simte bine acolo alături de toți profesorii experimentați care nu cu mult în urmă erau profesorii ei. Preferă să stea în același loc în care stătea când era elevă. Era acolo unde unde își făcuse pt prima oară adevărații prieteni care însă acum s-au risipit de-a lungul întregii lumi. Numai ea a rămas aici și numai ea și-a ținut promisiunea de a se întâlni în acest loc după ce termina liceul. Regretă de multe ori că nu își luase zborul atunci când trebuia. Că a preferat să rămână aici în New York alături de William. Acum se întreabă cine o mai împiedica de a părăsi acest oraș și să ajungă acolo unde și-a dorit de mică să trăiască; Paris. Ce o împiedica să facă acest lucru? Ar fi zis că nimic însă adânc în interiorul ei simțea că încă nu e timpul. Răspunsul la această întrebare venise imediat. Un tânăr cu capul aplecat se îndrepta către ea. Era un băiat înalt destul de bine făcut având în mână o chitară ce părea a fi destul de veche. Într-o clipă Elisa îi venise aceea imagine cu acel băiat care cântase în aceea seara. Îl recunoscuse. Era aceeași persoană care venea spre masa ei. Băiatul ajunge în fața ei și scoate capul din pământ lăsându-și fata descoperită.

— Scuzați-mă însă este locul meu.

— Bună și ți-e. Acum este și al meu. Dacă te deranjează prezența mea ești invitatul meu să stai în altă parte.

— Cum spuneți dumneavoastră. Se așază pe scaunul gol și își luă chitara în brațe. Sunteți profa de muzica nu?

— Da sunt. Însă poți să îmi spui Elisa. Îi întinde mâna însă Peter rămâne indiferent.

— Mă rog. Peter. Nu trebuia să îmi luați apărarea în fața clasei. Cred că mă descurcam și singur.

— Sunt convinsă însă a fost datoria mea că profesoara. Cânti? văzând că Pete își plimbă degetele prin corzile chitarei.

— Da. Atât știu să fac. Cânt pe unde apuc.

— Cânti foarte frumos. Te-am auzit acum câteva seri. Nu îți amintești? Cântai melodia „Spune-mi cu ce am greșit „dar ai plecat imediat după ce m-am așezat pe bancă în fața ta.

— Nu îmi amintesc.

— Ciudat. Spune-mi de ce ești așa abătut în fiecare zi? S-a întâmplat ceva.

— Nici nu te cunosc și tu vrei să îți spun ce se întâmplă cu mine? Ca să îți răspund însă la întrebare da s-a întâmplat ceva care nici măcar tu nu poți să înțelegi.

— Nu trebuie să te comporți așa? Încerc doar să te ajut.

— Am mai spus. Nu am nevoie de ajutorul nimănui cu atât mai puțin de ajutorul tău. Vedeți de viața ta și lasami-o pe a mea așa cum este bună, rea în pace. Peter pleacă mai nervos și mai aplecat decât cum venise. Elisa rămâne singură la masa încercând să găsească acel lucru care l-a făcut pe Peter să izbucnească în acest mod.

Nu îl găsește și sătulă de a se mai gândi își continuă masă. Termină repede vrând să ajungă cât mai devreme acasă pentru a se odihni. Deja astăzi era parcă prea mult. Avuse doar câteva ore însă care au scos totul din ea. Nu știa de ce însă avea sentimentul că ceva s-a întâmplat cuiva drag. Își sunase prietenii și toți erau în regulă. Ceva s-a întâmplat și ea este conștientă de acest lucru însă nu poate să facă nimic. Nu ia taxiul așa cum făcea de obicei ci preferă să facă o mică plimbare până la apartament. Era o zi destul de frumoasă pentru a face o plimbare. Elisa se cioneste însă din greșeală cu un domn chiar înainte de a traversa strada. Nu avea cum să îl evite. Acesta scapă pe jos niște foi însă cea care îi atrage atenție este ziarul „The Times „și mai precis prima pagină.

— Mă scuzați. E vina mea.

— Nu e nicio problemă. Ce s-a întâmplat cu William Bade? Încercând să pară cât mai naturală.

— Nu ați aflat? A avut un teribil accident de mașină. Mă scuzați acum trebuie să ajung la muncă. Dacă iarăși întârzii se va supăra din nou șeful pe mine.

Elisa încearcă să se comporte rațional, să nu dispere la ce a aflat cu câteva clipe în urmă. Aleargă până la tarabă de ziare cerând „The Times”. Nici nu mai i-a restul de la vânzătoare vrând să afle ce s-a întâmplat cu William.

„Vedeta locală la un pas de moarte”.

Celebrul star rock William Bade fondatorul trupei „The Painfull” și solistul acesteia a fost aseară aproape de a-și pierde viața într-un accident de mașină care s-a lăsat cu moartea unei persoane în vârstă de 40 de ani. accidentul a avut loc din cauza starului rock care se pare că ar

fi adormit la volan. Poliția a deschis o anchetă pentru a afla adevărul și va anunța foarte curând printr-un comunicat de presă dacă cel vinovat este William Bade. Momentan artistul se afla internat la spitalul Presbyterian din New York și din ce ne-a spus purtătorul de cuvânt al spitalului, Bade se afla în acest moment în afara oricărui pericol însă că acesta a suferit răni grave. Din această cauză poliția amâna desfășurarea anchetei sperând că Bade să își revină cât de curând. Aceștia nu exclud posibilitatea suicidului care pentru toți fanii formației Paintfull pare greu de crezut. Poliția vine și cu dovezi la această afirmație menționând că în apartamentul lui au găsit o oglindă spartă plină de sânge. Adn-ul confirmand faptul că sângele aparține lui William Bade. Este o descoperire mărunță care însă îi ajută pe poliști pentru a continua investigația. Sursele din interiorul spitalului ne-au mărturisit că alături de el se afla și noua lui iubită. Mai multe detalii despre această misterioasă iubire a lui Bade nu au putut să ne ofere. Vă reamintim încă o odată că accidentul s-a lăsat cu un mort în vârstă de 40 de ani, un agent de asigurări care se îndrepta spre casă. Acesta a lăsat în urmă o familie cu doi copii. Nu putem decât să oferim condoleanțele tuturor locuitorilor din New York și să îi ajutăm familia. Cei care vor să doneze bani sunt rugați să sune la aceste 2 numere de telefon. Liniile sunt deschise non stop. Nu uitați că suntem o mare familie și că fiecare dintre noi la un moment dat va avea nevoie de ajutor.

Elisa termină de citit. Îl scapă din mână și rămâne ca o stână de piatră urmărind cum oameni se plimba pe lângă ea. Lumea din jurul ei pentru a doua oară mai avea puțin și se prăbușea. Sentimentul acela pe care îl avea nu era un oarecare. Simțise și iată că nu se înșelase. Chiar s-au dus atâția ani fără să însemne nimic pentru el când pentru ea, el a însemnat aproape totul. Cum a putut William să o uite și să nu îi mai pese. A crezut că poate se va întoarce însă acesta nu s-a mai întors ci ba din contră și-a continuat viața după cum vedea Elisa cu altcineva. Ar fi vrut să îl viziteze însă știa că va fi prea mult de suportat pentru amândoi. Nici nu se aștepta să fie primită bine de William dacă ar fi venit. Știa că este o greșeală. Dacă William a vrut să se întâmple așa, așa se va întâmpla. Va trece peste această veste ca și cum nu ar fi interesată. Ce a citit în „The Times „a fost un simplu articol despre un necunoscut. Merge mai departe către casa fără să tragă nicio privire asupra ziarului care stă și odihnești pe strada așteptând vântul să îl împingă, să îl aducă îndepărtare. Îi era greu însă nu mai avea inima pe

care o avea când era cu acesta. Inimă cea neagră părea că nu o deranjează ci o face mai puternică decât a fost vreodată. Nu îi părea rău de nimic decât avea un singur regret că a pierdut timpul cu William, că în acești 6 ani iroșiți în viața ei s-ar fi întâmplat mai multe. Se întrebă dacă ar fi în stare să își îndeplinească acele dorințe pe care le-a avut mereu ascunse și care nu au avut șansa să iasă la suprafață în toți acești ani. Nu este nimeni care să o împiedice. Singură piedică fiind doar ea însuși. Drumul părea că nu se termină. Mașinile, oamenii, sunetele o iritau pe Elisa. care pentru a doua oară în câteva minute se ciocnește cu cineva, de această dată persoană ghinionistă fiind o tânără femeie. Elisa nici nu își închipuia peste cine a putut să dea în aceea clipă. Se scuza și o privește îndelung parcă știind-o de undeva. Ariana își dă părul pe spate vrând să o vadă mai bine pe ceea care a îmbrâncit-o. Pupilele Arianei se măresc îngrozitor. Cele două nu își suflă niciun cuvânt. Doar sunetele mașinilor perturbau liniștea dintre cele două. Ariana își continuă drumul simțindu-se de parcă ar fi văzut o stafie. Elisa rămâne în urma stând în mijlocul străzi. Un taxi este nevoit să o claxone să se dea din fața lui și a celor ce așteptau în spatele lui. Ariana nu avea timp să piardă vremea cu persoane care nu avea nimic în comun. Avea doar o singură destinație și acela era să ajungă la spital unde William continua să își petreacă timpul într-o mare durere. Nu făcea decât să se uite către tavan și să deruleze același imagini ce îi vor persista mereu în gând. Așa cum promise Ariana s-a întors pentru a fi alături de el în aceste clipe grele. Nu știa sau nu și-a imaginat că în ea trăiește o asemenea forță. Chiar dacă viața îi mai dăruise o palmă, ea nu s-a plâns niciun moment ba din contră s-a ridicat în picioare și a continuat să lupte pentru ea și pentru William. Astăzi părea la fel ca ieri și se întreba oare și mâine va fi la fel? Acest gând o înfioară și pentru câteva clipe teamă o cuprinde. William dormea ca un copil mic atunci când Ariana se așază pe fotoliul de lângă pat. Îl privește și își amintește cum și el la rândul lui a fost lângă ea. Era momentul să îi arate acum cât de mult îl iubește. Ar fi vrut să îi arate asta mult mai devreme și nu în aceste triste împrejurimi „*însă un lucru rău, nu e așa de rău. Dacă nu s-ar fi petrecut ce s-a petrecut poate acum cei doi nu ar fi putut să fie împreună. Își bea cafeaua expresso încercând să își încarce bateriile pentru o nouă zi. William părea să fi îmbătrânit îngrozitor de mult în doar câteva zile. Ce-i care nu l-au mai văzut demult nu l-ar mai fi recunoscut. Doar Ariana știa că în spatele*

acestei măști se afla William. Ariana se tot gândește dacă ar fi bine să îi spună lui William peste cine a dat în urmă cu câteva minute. Știa că ce îi va spune îi va deschide răni adânci însă nu voia ca apoi să fie acuzată că îi ascunde lucruri față de el. Timpul de gândire luă sfârșit când într-un final ochii lui William se deschid greoi. Un mic zâmbet își face loc în colțul gurii. Nu deschide gura. Doar o privește. Îi era de ajuns. Nu știa ce poate să îi mai spună. Toate discursurile erau fără niciun folos și deja consumate. Aștepta de această dată să îi audă vocea liniștitoare și caldă a Arianei. Îi plăcea la nebunie cum vorbele spuse de ea luau parcă o altă însemnătate. Până și cel mai oribil cuvânt posibil dacă ar fi fost spus de vocea ei ar suna mult mai frumos. Dorința lui i-a fost citită de mintea Arianei.

— Bună dimineața Will.

— Mă bucur că te văd din nou An.

— Cum te mai simți?

— Nu mai simt nimic. Deci nu pot să răspund. Doar o durere ce nu are capăt.

— Vom trece peste. Vei vedea.

— Știu An. Tu ești singurul motiv care mă face să continui această luptă.

— Am dat peste cineva la care nu mă așteptam să dau vreodată. Schimbă brusc subiectul și uitându-se în altă parte temându-se parcă de ce va urma.

— Peste cine?

— Numele Elisa îți pare cunoscut?

— Nu se poate? E aici? Am crezut că a plecat din New York.

— Dacă am văzut-o înseamnă că încă e aici nu?

— Îți mulțumesc An pentru că nu mi-ai ascuns acest fapt... dar Elisa nu mă interesează acum și nici nu am nevoie să aud de ea în acest moment. Sunt alături de tine și acest lucru face pentru mine cât tot aurul din pământ.

Ariana păru un pic surprinsă de cum William a reacționat. Se aștepta la cu totul altceva.

William o vede și o întreabă.

— Te așteptai la un alt răspuns? Altul nu am. Spune-mi. Ai vorbit cu Peter despre ce el frământă?

— Nu William.

— De ce?

— Nu am avut când să îl întreb. Aseară nu a venit din nou acasă. Se întâmplă des în ultima perioadă și mă îngrijorează.

— Ariana trebuia să îi pui capăt. Cine știe ce a făcut sau ce a văzut de i-au rămas în gând. Nu este un lucru normal ce face el acum.

„Cum poate să se mai gândească și la alți când el este acum străpuns? Cum de sufletul lui îndura așa de multe și totuși are loc și pentru ceilalți”.

— William mă voi descurca. Crede-mă

— Te cred Ariană. Știu că Peter este un băiat bun doar are nevoie de cineva care să îi arate drumul.

Sătul de tot ce se petrece în jurul lui, Peter își ia chitara în spate și pornește din nou la drum. I-a ajuns pentru ziua de azi să vadă cum oameni sunt fericiți. De ce era și el fericit? De ce trebuia să sufere atât de mult și de ce trebuia să trăiască cu ce a avut în trecut. De ce nu poate să fie că ceilalți adolescenți de vârsta lui? Pentru că era diferit. Foarte diferit față de toți ceilalți. Îi este frig acum când stă pe o bancă. Încearcă să își încălzească mâinile însă nu prea reușește. La câțiva pași de el o cabină telefonică îi face cu ochiul. Peter se cauta prin buzunar și găsește o monedă de 1 euro. Pe cine ar putea să sune la o asemenea oră târzie. Nu avea pe nimeni la care putea să apeleze. Era doar Ariana însă la care Peter știa că dacă și de data aceasta îi va cere ajutorul, aceasta îi va reproșa din nou că este un „visător” și că își pierde timpul de parcă ar fi al nimănui. Se mai cauta încă o dată în buzunar. Își amintește că Elisa i-a lăsat o carte de vizită atunci când s-au văzut ultima oară. Nu știa de ce Elisa tot insista să îl cunoască. Nu știa de ce Elisa e așa interesată de el și de trecutul lui. Cu speranța scormonește în buzunar și găsește un nr. de telefon și o adresă. Pentru o clipă zâmbeste, un zâmbet ce demult nu îi mai apăruse. Era de câteva minute în cabină și frigul se risipi pentru o vreme. I-a în mână receptorul și tastează cu atenție 10 numere fermecate sperând că la linia cealaltă să fie cineva care îi va răspunde. O voce de femeie îi liniștește auzul.

— Bună Seara știu că este târziu și îmi pare rău că vă deranjez însă am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Cine mă sună la ora asta? Nu poți să amâni pentru altă dată răspunde femeia obosită.

— Sunt Peter Petterson, elevul dumneavoastră.

— Ce ți s-a întâmplat? Unde ești.

— Sunt în parcul în care m-ați văzut prima oară. Mi-e frig și nu am cu ce să mă duc acasă. Sunt în cabina telefonică din fata parcului.

— Stai acolo unde ești acum. Vin acum către tine. Închide telefonul și Peter aude doar tonul.

Se trănțește jos așteptând-o pe Elisa. Cabina îl proteja de frigul tăios de afară. Se rugă ca Elisa să ajungă și să îl găsească. Știa că s-a comportat urât cu ea și că nu trebuia să facă asta. I-a spus că nu are nevoie de ajutor și s-a înșelat. În tot acest timp în care era dus de vânt Ariana alerga până în parc. Îi era mai ușor pe jos decât să meargă cu mașina. Respiră cu greu înțepată fiind de aerul rece însă nu se oprește din alergat. Lumina lunii se reflectă prin părul ei de negru intens. Ajunge în fața parcului însă se odihnește pentru câteva clipe. Înconjoară cu privirea orizontul. La un moment dat vede cabina în care un băiat sta așteptând. Elisa ajunge în fața cabinei pe care o deschide. Îl ajuta să se ridice.

— Ce ți s-a întâmplat. De ce nu ești acasă la ora asta?

— Pentru că... Nu știa ce poate să îi răspundă.

— Nu contează. Vei rămâne la mine în noaptea asta.

— Nu pot face asta. De fapt v-am chemat deoarece am simțit nevoie să discut cu dumneavoastră. Nu vreau să primiți în casa dumneavoastră.

— Și ce vrei atunci să te las aici să îngheți de frig?

— Poate da.

— Dacă ai să îmi spui ceva, te invit să îmi vorbești acasă nu aici. Până și eu îngheț. Să mergem.

— Dar...

— Niciun dar. Elisa îl ia de mână și Peter simte din nou după un timp îndelungat o zvâcnire a inimii. Nu era normal să simtă sau cel puțin nu era obișnuit. Mâna Elisei îl ține puternic pe Peter. Trecuse luni bune de când Elisa nu m-ai luase un bărbat de mână. Nu știa ce se întâmplă cu ea însă nu conta. Niciunul din ei în timp ce se țineau de mână nu mai simțeau frigul. Din când în când cei doi își mai trăgeau câte-o privire fugitivă. Elisa îl percepe pe Peter ca fiind mult mai matur pentru vârsta lui. Simte în adâncul inimii ei că în acest tânăr băiat se ascunde un om trecut prin flăcări și prin fum. Adânc știa că el cândva a fost la fel ca ceilalți dar ceva sau cineva l-a făcut să se schimbe așa cum ea s-a schimbat datorită celor întâmplate de curând. I-a sesizat și i-a simțit durerea atunci când l-a văzut pentru prima oară în clasă. Știa că

muzica i-a rămas singurul lui prieten, cel care îl proteja și în care se simțea cel mai bine așa cum o făcea și pe ea cândva să simtă. Elisa deschide ușa apartamentului invitându-l înăuntru. Acesta pășește fiind nesigur pe el. Elisa îi face semn să ia un loc pe canapea și să își pună chitara lângă el. Elisa se așază în fața lui și îi spune să își ridice ochii către ea. Acesta o ascultă și o privește. Ochi lui de un albstru intens îi întâlnesc pe cei negrii a femeii. Amândoi se simțeau intimidați însă niciunul dintre cei doi nu încetau să se privească. Elisa îl așteaptă pe Peter să spună ce are de zis însă el nu dă semne că a înțeles-o.

— Îmi spui ce te frământă?

— Nu cred că pot. Nu știu dacă aş putea avea încredere în tine.

— Încearcă-mă pune-mă la încercare și să îmi spui după dacă ai încredere în mine.

— Știu că pare prostesc ce îți spun. Însă am pierdut-o.

— Pe cine ai pierdut-o. Spune-mi. Peter însă nu își găsește cuvintele. Se ia de păr și suspină. Port cu mine un chin de 365 de zile 22 de ore și 15 minute.

— Ce ți s-a întâmplat? Văzând că el pare a-și pierde limpezimea. Dacă nu îmi spui nu am cum să te ajut.

— Am pierdut-o și nu mai am cum să o aduc înapoi și este doar vina mea puteam să o opresc.

— Pe cine și ce să oprești? Peter revino-ți te rog... Relaxează-te... Respiră încet... Închideți ochii și spune-mi ce vezi...

— Pe Larrise.

— Larrise. Cine este această fată ce s-a întâmplat cu ea.

— Nu pot să îți spun „i-am promis că nimeni nu va ști...”

— Bine. Hai să te iau altfel. Unde ești acum?

— În același loc în care m-ai găsit. În locul acela din parc.

— Ce s-a întâmplat acolo? Răspunde-mi.

— A plecat... și... și nu s-a mai întors... Mi-a spus că totul va fi în regulă că nu voi rămâne singur.

— Și ce s-a întâmplat în continuare? Unde a plecat această fată?

— Nu pot, Nu pot... Încă nu sunt pregătit, nu am puterea de a trece pe cele întâmplate... an crezut că vei putea să mă ajuți însă nu înțelegi prin ce trec și prin ce am trecut.

— Hei Peter stai. Unde pleci? Nu ai unde să te duci.

— Mă duc să o găsesc. Numai ea mă cunoaște, numai ea mă înțelege și poate să mă ajute.

— Peter nu pleca. Vei îngheța... Ascultă-mă „numai fi așa de încăpățânat. Rămâi aici peste noapte și după aceea poți să o cauți. dar acum te rog.

— Nu, Nu trebuie să plec „mă așteaptă „nu vreau să întârzii.

— La ora asta?

— Îi place să stea la lumina luni alături de mine. Plec acum.

Peter are un zâmbet de un om nebun, ce este pierdut prin această lume atunci când părăsise blocul în care locuia Elisa. Un om ce nu își găsește drumul. Un adolescent a cărui speranța s-a risipit ca nisipul ce este ținut în mână. Din nou acesta se afla pe drum ținându-și chitara în spate trăgând în piept vântul. Nu este nimeni care să îl deranjeze, nu primește nicio privire ofensată și niciun cuvânt greu din partea oamenilor așa cum se întâmplă când era în timpul zilei. Nu primea toate aceste lucruri datorită faptului că era singur hoinărind străzile pustii. Avea un mers apăsător. Mergea de parcă cineva ar fi tras de el... Nicio expresie nu era pe chipul lui în timpul acestei călătorii spre trecut... spre ea. Știa că va fi acolo așa cum o găsea în fiecare noapte. Nu mai avea mult și o vedea din nou. Era la fel de emoționat și nerăbdător ca în fiecare seară... *Oare mă așteaptă?*” încă se întreabă fără să primească un răspuns dar știa că va afla curând... *Oare își va aminti de mine? Îmi va purta oare pică pentru absența mea îndelungată?*” De câte ori au circulat aceste întrebări în mintea lui. De câte ori s-a trezit din acest coșmar cu trupul transpirat și obosit simțindu-i părul cu miros de colonie? De nenumărate ori se pare și totuși nu se satură. Peter face câțiva pași mărunți, apropiindu-se de către temnița sufletului iubitei sale. Avea în față o piatră funerară care, deși atât de neînsemnata pentru lume, avea o rezonanță puternică cu inima lui. Se așează im genunchi în fața acestei pietre punând încă o floare de liliac alb în buchetul imens ce începuse să ia naștere. Simte ceva ce îi atinge fața. O străfulgerare apărută pe cerul înnegurat, era un corp care zebra deasupra lui Peter că o săgeată cloncănind în aer... Se lăsa în voia ei și se simte bine. O mică rază de lumină înconjură acest sumbru peisaj însă Peter nu avea nevoie de mai mult. Nu trebuia să vadă nimic. Îi era doar de ajuns să o simtă în fața lui. Îi mirosea pielea, îi simțea respirația de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Exact cum intuise, a ajuns în singurul loc din lume în care acea pustietate din propria ființă se simțea în viață, și, posibil singurul loc rămas cu însemnătate pentru el. Un loc ce deja îi era ca și o casă. Sună ciudat însă el așa simțea. Nu îi

era frică că în jurul lui se afla nenumărate suflete uitate în acest cămin vizitat din ce în ce mai rar. Alături de el se afla chitara ce îi urmă pașii de fiecare dată. O simplă chitara ar fi zis unii dar pentru el însemna mai mult. Era chitara dăruită de ea chiar înainte de a dispărea. I-a dăruit-o temându-se că va fi uitată de el. Chitara era de fapt sufletul ei. Doar Peter știa asta, doar el putea să simtă. Și în această noapte întreabă aceea piatra funerară dacă mai are rost să rătăcească în această lume. Nu este cale de ieșire pentru el de a părăsi această cușcă a suferinței ascunsă în inima întunericului, îi tot răspundea aceasta. Peter cu grijă de parcă a nu o deranja își ține respirația în timp ce își pune capl lângă piatra. Voia să fie aici, să nu o lase singură peste noapte. Știa că nu îi place să fie uitată, să fie pusă pe planul doi. Îi era frică să nu se supere și acest lucru nu și-l mai putea ierta. Ce a fost între el și ea a fost mult mai mult decât ce se putea întâmpla între doi adolescenți. Pentru Peter ce a fost încă mai este și asta nimeni nu îi poate interzice să creadă asta. Frigul îi pătrundea oasele însă căldura ei îl proteja în fața acestui rival de temut. Acest spirit era prin preajma lui mereu însă în acest loc această prindea viață. Putea să fie așa cum era ea fără să se ascundă în spatele unei măști așa cum făceau cei din jurul ei. Îi mângâie părul ud plimbându-se pe lângă trupul lui slăbănog. Nu era persoana la care s-ar fi așteptat să se îndrăgostească, cu ceva timp în urmă însă acest lucru s-a schimbat atunci când a văzut ce ascunde în interiorul lui și ce îi are de oferit. Peter doarme liniștit ca un copil nou născut simțindu-l din când în când mirosul acela intens ce o deosebea de celelalte. Era deosebită pentru Peter și pentru unii puțin ciudată. Ce e în nerugula să fii diferit? Uneori e bine să fii ciudat... Expresia palidă de obicei a feței dispăru în locul ei luând locul o față lipsită de îngrijorare. Era chipul adevărat al tânărului Peter. De el s-a îndrăgostit ea... De cea mai bună imagine posibilă pe care o putea da Peter, care din nefericire s-a pierdut pe drum. Se așază lângă el dorind să îi simtă respirația caldă. Nu simți însă nimic. Și acest lucru o durea îngrozitor. Ar fi vrut să mai trăiască acele clipe în care râdeau și își aruncau frunzele ruginii ai toamnei rostogolindu-se pe pământul acoperit de această plamuma a toamnei. Ar fi vrut să îi mai simtă durerea și să îi o alunge cu un sărut cu patimă. Ar fi vrut însă rămâne închisă în acest loc pustiu doar cu acest regret „aș fi vrut”. Peter continua să doarmă liniștit cum nu o făcea atunci când era acasă. În subconștientul său știa că Ariana este îngrijorată din nou de persoana

lui și că ar fi bine să nu mai continue acest ritual înainte de I se întâmplă ceva rău. Ea citise aceste gânduri. Era înfuriată de ce gândea acesta în somn. Nu voia să plece. Știa că dacă va pleca nu se va mai întoarce așa cum a făcut până acum. Știa despre tânăra profesoară care tot încearcă să se apropie de Peter și acest lucru o făcea să fie geloasă, să nu suporte că Peter ce cândva a fost a iei poate să fie a altei femei, în special să fie a unei femei mai învârstă decât el. Sufletul acesta al iubitei era îngrijorat. Lumina aceea palidă se închise lăsând cimitirul, tărâmul sufletelor pierdute într-o plină bezna și liniște. Cu greu trecea ultima noapte în care acesta se întâlnea cu piatra funerară pentru ultima oară. În aceste lungi luni de tortură fizică și mentală Peter era decis să le încheie. Să o lase să se odihnească în liniștea pe care o merită și să nu îi mai deranjeze somnul. Dormea dar mintea îi era trează, conștientă. Nu putea să mai continue în acest mod... Trebuia să se oprească și acum era momentul. O va avea în gând și mereu într-o cameră din inima lui. Chitara de asemenea era o parte din ea... ce îl călăuzea din acel trist moment. Nu era sănătos pentru el de a petrece nopți într-un cimitir, slăbind pe zi ce trece din cauza frigului și a foamei. Pentru prima dată realizează că îi va urma pașii ființei pe care a iubit-o dacă acesta nu pune punct curând. Nu uita că acest lucru îl va despărți pentru totdeauna de ea. Făcuse un jurământ, ce nu trebuia nicidecum încălcat... *Vei trăi și fără mine așa cum ai trăit-o înainte de a mă întâlni. Nu trebuie să îmi iei urma mea, încercând să mă găsești. Mergi pe drumul tău care va fi mareș și lasă-mă pe mine să te privesc „și să fiu mândră că iubita ta cândva am fost”*. Încet dar sigur noaptea își trăia ultimele clipe din viață. Era un final trist pentru această noapte așa cum multe îi erau și îi sunt date. Răsăritul soarelui însă anunța noaptea că tristețea cel puțin pentru un moment s-a terminat. Era dimineată, însemnând un nou început, o nouă zi. pentru locuitorii neobosiți ai New York-ului. Un nou început era și pentru Peter care se trezi și el mulțumită razelor ce îi băteau în fața ochilor. Se trezește amețit fiind. O nouă zi aceeași atitudine dar ceva mai rezervată... Privește pentru ultima dată temnița sufletului iubitei sale și cu o lacrimă în colțul ochiului o părăsește lăsând-o să îl privească cum dispăre în depărtare. Mai avea ore bune până ce începea o nouă zi de școală. Nu era deloc încântat că pentru o nouă zi trebuia să fie martor la fericirea celorlalți. Era însă destul de bucuros că o va putea vedea pe Elisa. Ajunge în parcul în care cu câteva ore fusese luat de

Elisa în câteva minute. Dorea să stea pe o bancă respirând un aer proaspăt. Atitudinea celor care treceau pe lângă el rămase neschimbată însă Peter nici nu îi observă... Chiar dacă Peter în urmă cu câteva ore era decis să se schimbe „schimbarea aceasta nu se putea face pocnind din palme. Avea nevoie de timp și de cineva care să îl ajute. Elisa era persoana pe care Peter spera să se bazeze. După acest gând mintea îi furniza însă o nouă mărturisire. Că nu trebuie să se schimbe pentru nimeni. De el să îndrăgostit Larrise nu de altcineva. Dacă s-ar schimba, Larisse nu îl va mai aștepta și când va veni acel moment al reîntâlniri „va avea un gusr amar atunci când nu o va găsi. Nu știa ce să creadă, nu știa ce cale să urmeze. Nu știa care era adevărul. Era un adolescent pierdut în gânduri ce avea nevoie de ajutor. Peter Johnson băiatul ce continua să trăiască în trecut nelăsându-l în urmă, agățându-se de el ca și cum ar fi fost colacul lui de salvare... Trecutul să îi spună adevărul și să îi salveze minte și sufletul ce încep a se defragmenta. Tacatul Peter porni din nou la drum după ce mânca o plăcintă. Din nou același mers tipic. Cum se întâmplă de multe ori îi deranja pe mulți ce treceau pe lângă el. Acesta fiind de nenumărate ori înghiontit să se dea la o parte. Peter se ciocni din nou și începuse să se sature să își ridice privirea plină de ură. Acum însă nu a fost nevoit să facă acest lucru deoarece în fața lui era Elisa. Nu putea să o privească așa cum privea pe ceilalți.

— Îmi cer scuze. Ridicând câteva documente scăpate pe stradă de Elisa. Nu am vrut.

— Peter! Mă bucur să te văd. Te simți bine.

— Mai bine decât ieri... dar nu mă simt bine de luni bune.

— Legat de incidentul de ieri.

— Îmi cer scuze că v-am sunat și v-am deranjat la o oră așa de târzie.

— Nu este nimic. Așa nu am putut să te ajut. Știu că nu e treaba mea... dar unde ți-ai petrecut noaptea? Ai avut la cine să stai?

— Da. La o prietenă a mamei mele.

— Doamna Elisa? Pot să vă întreb ceva?

— Da, dar mai întâi spune-mi doar Elisa. Nu sunt așa de bătrână.

— Elisa. Cum ai trecut peste despărțirea de William? Te întreb pentru că de când a plecat ea... sunt mizerabil.

— (Elisa fu foarte surprinsă la întrebarea pe care Peter o pusese.) Sincer. Nu am trecut niciodată peste. Nu ai cum. Să te întreb

ceva. Ai iubit-o? Mă refer dacă ai iubit-o în așa fel încât ți-ai fi dat viața pentru ea.

— Am iubit-o și mai mult de atât.

— Atunci cu greu poți să îți mai revii.

— Și cum te simți acum „fără el”

— Mă simt mai tristă și mai indiferentă. Mă simt lovită.

— Te simți de parcă nu ai mai avea de ce să mai stai pe aici?

— Da? Pot să zic că da. Cum de ai suferit așa de mult? Pari mult prea tânăr să fi lovit cu bestialitate de „iubire”.

— Nu eu am căutat-o ci ea m-a găsit. Nu o aveam cum să o refuz. Era prea dulce să nu o gust. Acum însă nu îi mai simt gustul și mirosul.

— Are un nume această floare?

— Larisse. A plecat acum departe...

— Îmi pare rău. Aș fi vrut să nu fi doborât de dragoste adevărată la o vârstă atât de fragedă. Te poate distruge cu mare ușurință.

Se aflau acum în fața școli neștiind cum de timpul a zburat așa de repede.

— Ne vedem în clasa Peter.

— Elisa? Înainte de a pleca trebuie să îți spun ceva.

— Ce este. Spune-mi. Are legătură cu ce ai vrut să îmi spui cu o noapte în urmă?

— (Peter dădu din cap) – Larisse este moartă. Scumpa mea Larisse e moartă. Negrul îi cuprinse imaginea Elisei la aceste vorbe. Documentele pentru a doua oară părăsiseră strâmtoarea brațelor Elisei. Picioarele cedează și ele Elisa trântindu-se la genunchi. Ochii negri îi erau impenetrabili. Peter o luă la fugă „lăsând-o pe Elisa în fața porții că o stână de piatră... o statuie a suferinței pe care dragostea o poate dăru.

„Dacă iubești cu adevărat și sigur că odată și odată îți va dăru și o suferință. Depine doar de tine dacă vei fi capabil să te ridici

Trecuseră deja zile bune de când William ieșise din operația care îi schimbase viața făcând o rotație de 180 de grade. Viața îi era de două ori mai dificilă de când i-a fost amputat piciorul înlocuit fiind de un picior bionic. Cu ajutorul Arianei care care a fost alături de el pe tot parcursul acestei perioade William a urmat tratamentele și ședințele de recuperare sperând într-o mică parte de a se întoarce la cum îl știa Ariană. Un tip zâmbitor și tot timpul alături de cei care au nevoie. De data aceasta ajutor a avut nevoie el și doar o singură persoană i-a

acordat-o. Îi mulțumea în fiecare zi că există „și că a avut șansa să o cunoască. Cu greu „însă destul de sigur William începuse să facă după mult timp câțiva pași prin apartamentul ce nu demult era pustiu. Ariana se decisese înainte de operație că este timpul să îi accepte oferta de a locui împreună. Era fericită că va putea împărți același pat cu jumătatea iubită. Acești pași mărunți făcuți de William însă nu erau văzuți de Ariana. Eforturile acestea le făcea doar când era acasă. Grăbea recuperarea și asta nu era bine pentru organismul lui foarte slăbit datorită acestor luni extrem de dificile și anevoioase. Voia să nu mai piardă timpul plimbându-se în cărucior prin apartament, citind ziarul adus de puștiul de jos. Era un luptător ce nu voia să fie învins de soartă. Ar fi luat taurul de coarne chiar și în asemenea situație doar de dragul Arianei. Trecuse după cum spunea fizioterapeutul printr-o etapă crucială. Trebuia să aibă o voință de fier și o minte limpede și până acum se descurcă bine. Îi era greu și în unele momente depresia îl apucă de gât luându-i toate momentele de fericire însă cu gândul la Ariana revenea de fiecare dată la gânduri mai bune. Ariana continua să muncească la clubul „The Doors „aproape în fiecare seară. Era mai bine acum pentru toate dansatoarele care erau tratate cu respect de când Alejandro Sánchez fostul patron al clubului a fost împușcat de un polițist. Ariana și celelalte colleague erau mulțumite că Sánchez a fost omorât. După ce a profitat de ele era timpul ca el să își primească răsplata. Începeau să aibă câte o zi liberă chiar 2 pe săptămână „afacerea mergând bine. Aceste 2 zile le petrecea alături de William prin casă sau plimbându-se prin parc, citind niște cărți sau ascultând muzică. Evită să se uite la televizor... știind că încă și acum William este considerat un criminal „și se discuta pe această temă. Preferă să stea în liniște alături de acesta. Era tot ce își putea dorea. Durerea pe care amândoi o purtau aducea și o fericire fără margini. William se vindecă iar fericirea Arianei creștea în fiecare zi a acestei renașteri.

Era 18 Noiembrie când iarna dădea primele semne de luptă. Era doar o ploaie mocăneasca și friguroasă. Șosele erau ude acoperite de o ceață densă. Era o zi tristă pentru locuitorii acestui mare oraș. Billie Joen un celebru și iubit actor New Yorkez părăsea în aceea zi... această scenă „făcându-și loc printre îngeri. Mii de oameni se adunaseră să îi aducă un ultim omagiu celui care pentru ei a fost un idol și un exemplu de urmat. Era greu de imaginat că viața mergea mai departe fără încă un om mare „care se pierduse că mulți alții în urmă. Era greu ca

oamenii să se întoarcă la treburile obișnuite. Era greu să mai crezi că după un necaz se poate întâmpla vreo bucurie... Însă pentru William și Ariană era o zi în care tristețea se încrutisa cu eterna bucurie. Stătea în fața televizorului urmărind cum lumea îl plânge pe bătrânul actor. Se întrebă dacă ar fi fost să moară... ar fi venit atâția oameni să îl plângă și să îi regrete dispariția? Nu știa și nici nu voia să fi aflat vreodată. Era greu chiar și din fața televizorului să nu simți tristețea miilor de suflete. Închide nesuportând să vadă aceste imagini dureroase. Ariana intra în casa chiar în timpul în care televizorul se închise. Era udă până la piele fiind surprinsă de ploaia neanunțată. Era neobișnuit de fericită pentru o zi așa de moracanoasă. Se părea că aducea vești bune într-un moment nu prea fericit.

— William!!! Am ajuns.

— Sunt aici An. Se ridică pregătit fiind să o întâmpine în picioare „arătându-i că este același William pe care l-a cunoscut.

— Dumnezeu! Will...!!! Nu pot să cred că poți să mergi din nou. Nu se aștepta ca într-un timp atât de scurt William să fac progrese așa de mari.

Partea a II-a

„Codul familiei White – Respecti sau suferi”.

Trecuseră deja zile bune de când William ieșise din operația care îi schimbaseră viața făcând o rotație de 180 de grade. Viața îi era de două ori mai dificilă de când i-a fost amputat piciorul înlocuit fiind de un picior bionic. Cu ajutorul Arianei care a fost alături de el pe tot parcursul acestei perioade William a urmat tratamentele și ședințele de recuperare sperând într-o mică parte de a se întoarce la cum îl știa Ariană. Un tip zămbitor și tot timpul alături de cei care au nevoie. De data aceasta ajutor a avut nevoie el și doar o singură persoană i-a acordat-o. Îi mulțumea în fiecare zi că există „și că a avut șansa să o cunoască. Cu greu „însă destul de sigur William începuse să facă după mult timp câțiva pași prin apartamentul ce nu demult era pustiu. Ariana se decisese înainte de operație că este timpul să îi accepte oferta de a locui împreună. Era fericită că va putea împărți același pat cu jumătatea iubită. Acești pași mărunți făcuți de William însă nu erau văzuți de Ariană. Eforturile acestea le făcea doar când era acasă. Grăbea recuperarea și asta nu era bine pentru organismul lui foarte slăbit datorită acestor luni extrem de dificile și anevoioase. Voia să nu

mai piardă timpul plimbându-se în cărucior prin apartament, citind ziarul adus de puștiul de jos. Era un luptător ce nu voia să fie învins de soartă. Ar fi luat taurul de coarne chiar și în asemenea situație doar de dragul Arianei. Trecuse după cum spunea fizioterapeutul printr-o etapă crucială. Trebuia să aibă o voință de fier și o minte limpede și până acum se descurcă bine. Îi era greu și în unele momente depresia îl apucă de gât luându-i toate momentele de fericire însă cu gândul la Ariana revenea de fiecare dată la gânduri mai bune. Ariana continua să muncească la clubul „The Doors „aproape în fiecare seară. Era mai bine acum pentru toate dansatoarele care erau tratate cu respect de când Alejandro Sánchez fostul patron al clubului a fost împușcat de un polițist. Ariana și celelalte collegele erau mulțumite că Sánchez a fost omorât. După ce a profitat de ele era timpul ca el să își primească răsplata. Începeau să aibă câte o zi liberă chiar 2 pe săptămână „afacerea mergând bine. Aceste 2 zile le petrecea alături de William prin casă sau plimbându-se prin parc, citind niște cărți sau ascultând muzică. Evită să se uite la televizor... știind că încă și acum William este considerat un criminal „și se discuta pe această temă. Preferă să stea în liniște alături de acesta. Era tot ce își putea dorea. Durerea pe care amândoi o purtau aducea și o fericire fără margini. William se vindecă iar fericirea Arianei creștea în fiecare zi a acestei renașteri.

Era 18 Noiembrie când iarna dădea primele semne de luptă. Era doar o ploaie mocăneasca și friguroasă. Șosele erau ude acoperite de o ceață densă. Era o zi tristă pentru locuitorii acestui mare oraș. Billie Joen un celebru și iubit actor New Yorkez părăsea în aceea zi... această scenă „făcându-și loc prințe înger. Mii de oameni se adunaseră să îi aducă un ultim omagiu celui care pentru ei a fost un idol și un exemplu de urmat. Era greu de imaginat că viața mergea mai departe fără încă un om mare „care se pierduse că mulți alții în urmă. Era greu ca oamenii să se întoarcă la treburile obișnuite. Era greu să mai crezi că după un necaz se poate întâmpla vreo bucurie... însă pentru William și Ariana era o zi în care tristețea se încrutisa cu eterna bucurie. Stătea în fața televizorului urmărind cum lumea îl plânge pe bătrânul actor. Se întrebă dacă ar fi fost să moară... ar fi venit atâtea oameni să îl plângă și să îi regrete dispariția? Nu știa și nici nu voia să fi aflat vreodată. Era greu chiar și din fața televizorului să nu simți tristețea miilor de suflete. Închide nesuportând să vadă aceste imagini dureroase. Ariana intra în casa chiar în timpul în care televizorul se închise. Era udă până la piele

fiind surprinsă de ploaia neanunțată. Era neobișnuit de fericită pentru o zi așa de moracanoasă. Se părea că aducea vești bune într-un moment nu prea fericit.

Se sărută și se așază lângă dreapta lui pe canapeaua proaspăt cumpărată și îi dăruiește o privire plină de dragoste și de nerăbdare. Făcuse din nou după mult timp ochii mari, Pupila se dilată ochii ieșind din orbită pământului îndreptându-se către soare. William o privea uimit și surprins de această privire adâncă pe care o primea de la Ariană. Îi ține mâna dreaptă în cele 2 palme ale sale dorind să îi țină de cald. Le săruta... furând mirosul și gustul îngerului pe care îl avea în față. Știa că are ceva de spus și nu grăbea deloc derularea acțiunii. Aștepta alături de stropi de ploaia care ca prin minune s-au metamorfozat în fulgi albi de zăpadă. Era un semn de la cel de sus că astăzi era o zi specială. Acești fulgi luaseră urma Arianei „căzând pe tristul oraș chiar în momentul în care îngerul din viața lui William s-a așezat lângă el. Era momentul să îi spună... că viața este în continuare frumoasă și că merită trăită. Trebuia și acum când steluțele albe coborau îmbrăcând orașul era un moment foarte prielnic.

— William!?

— Da Ariană. Sunt aici.

— Ești pregătit pentru asta?

— Știam eu că ai ceva pe sufletul tău. Spune-mi ce te supăra?

— De fapt nu mă supără nimic. Chiar sunt foarte fericită.

— Sunt eu „de vină „pentru această fericire? Am această onoare de a-ți fi bărbatul care îți aduce fericirea?

— Cu siguranță ești...

— Dar ce am făcut eu... ca să primesc fericirea ta „și buzele tale ca să le sărut?

— Mi-ai dăruit un copil ce îl port în pânțele.

— Poftim?! William este dat peste cap. Ți-am... ți-am dăruit un copil?

— Mi-ai dăruit. Poftim uitate. Îi aruncă în palma o micuță fotografie în care o imagine neclară „înfățișa o ființă ghemuită „fiind speriată parcă de lumea ce o va găsi curând afară. William tremura din toate încheieturile... privind fotografia cu micul prunc... Este fantastic. De cât timp ai știut?

— De câteva săptămâni. Nu eram sigură... și de aceea nu ți-am spus nimic. Am crezut că sunt bolnavă și m-am decis să fac controlul

atunci când simptomele au început din nou.

— Nici nu știi cât de fericit pot să fiu în acest moment... alături de tine. Alături de voi.

— Te simți bine? Pari că ești terminat după această veste. Zăbindu-i.

— Da e bine „doar că piciorul ăsta îmi dă bătăi de cap. Însă durerea e prea mică... acum.

În acea zi în care iarna se instalase precoce, orizontul fiind dominat de un alb imaculat... În blocul U.S.333... în apartamentul 121 speranță a renăscut din nou pentru fiul acum renegat al New Yorkeșilor, William Bade. Speranța că totuși destinul nu e așa de crud cu el și cu cei pe care îi iubește. Spunea că „*Toți pleacă... și nu se mai întorc*” făcând referire la faptul că cei care îi avea la inima... au fost luați prea devreme de lângă el. Dar acum voia să creadă că totuși „*Din toți cei care pleacă... se va găsi unul care se va întoarce*”. Așa îi era destinul... Luându-i pe cei apropiați și trimițându-i sufletele noi. După atâtea zeci de încercări de a convinge-o e Elisa să întemeieze o familie... se resemnase cu gândul că va trăi singur. Dar într-un an de zile totul se schimbase lăsându-l cu ochii în soare. Avvea șansă și știa că va fi ultima pentru a-și îndeplini dorința. De a avea o soție și un copil. O familie în care fericirea și râsul să îi învâluie. Durerea piciorului „trecea atunci când avea aceste vise în minte care le derula fără să le oprească. Dorind ca aceste vise să devină realitate acum când încă mai este în viață. Neștiind ce poate fi mâine... Îi era frică să nu irosească timpul prețios. În aceea zi însă timpul se oprise în loc pentru William Bade. Se oprise și era minunat să petreacă aceea clipă în brațele Arianei. Trecutul nu mai însemna și nu îi mai amintea de nimic. Îl aruncase la coșul de gunoi așteptând viitorul. Un viitor în care pășea schimbat, marcat definitive pentru toată viața „și nu în ultimul rând pășea fiind iubit și iubind. Mintea acestui fost rege sfâșiat de lupi „își scria jurnalul. Nu era pus pe niciun pergament „nu era scris cu niciun stilou „însă era ascuns ca orice jurnal. Însă nimeni nu avea cheia dulapului pentru a-l citi și a retrăi emoțiile purtătorului acestui jurnal. Acea zi „ocupa paginile „Jurnalului Minții”.

Din toți cei care pleacă se va găsi unul care va găsi drumul pentru a se întoarce

18 Noiembrie

Am fost doi acum suntem 3.

O zi aş fi zis obișnuită se anunță când m-am trezit cu greu urcând în căruciorul de care voiam să mă descorosesc. Ziua însă era o zi specială ca fiecare zi. Specială pentru unul, doi, zece, 100 de oameni. Astăzi ploaia mai apoi transformată în ninsoare îmi aduse mi-e această zi. Îngerul meu păzitor a pășit în această mică închisoare „acceptând să fie prizoniera alături de mine. S-a așezat și am simțit pulsurile inimii. Am crezut că mă voi pierde cu firea atunci când am aflat că sunt tata „însă nu m-am pierdut. Nu aveam cum. A 8-a minune a lumii curând se năștea în casa mea... în fața ochilor mei „și eu știu că nu sunt pregătit. Ariana însă mă sărută pe frunte și îmi spune să nu îmi fac griji „că voi fi tatăl pe care micul prunc îl dorește. Pe spatele meu așa bătut de soarta... încă o povară se pregătea să urce bătrânul munte. Cuvântul tata e un cuvânt imens și îmi este frică că nu voi putea ține acest titlu de tata. Teama și presiunea se întoarseră însă dispăreau odată cu mângâierile Arianei ce îmi șoptea la urechile roșii de căldură ca mâna iubește. Am reușit să trec peste ce a fost greu și se pare că sunt răsplătit cu un dar ce muți și-l doresc dar puțini ajung să îl aibe în mână. Tipul ce se va scurge de acum încolo nu va fi un timp irosit „așa cum erau clipele cu Elisa ci un timp prețios în care secundele vor valora și vor însemna cam cât procentul în care globul este acoperit de mările și oceanele pământului. Mă simt bine. Recunosc că de greu însă nu am trecut. Nu am reușit singur ci am fost împins de la spatele de femeia din față și din spatele meu care și-a abandonat familia și grijile ei „doar pentru mine. Eram lipsit de un lucru motivator ca să continui șiș a încerc să repar ce am ruinat. Acel facot motivator a venit din partea ei. Să mă întorc la present, să las trecutul acolo unde este el... Să vorbesc despre familia mea „acum asta este lucrul important din viața mea. De carieră nu se va pune problema așa că voi fi un tată fără nicio slujbă „însă nu voi muri de foame... Voi avea grijă de familia mea și atunci când va fi nevoie chiar și de viața mea „o voi arunca pentru cele 2 suflețe în ocean. Muzică vă dispărea definitiv din peisaj... nu mai văd niciun rost pentru a o mai ține prin preajmă. Îmi amintește de lacrimi, durere și foarte rar de clipele minuscule pe care le aveam de fericire. Elisa cândva îmi spusese că pot face și altceva. Țin minte că am întrebat-o ce și mi-a răspuns... Atunci când vei pierde „vei afla și singur. Acum știu la ce se referee atunci „și chiar dacă nu vreau să o spun „avea dreptate. Întotdeauna mi-a plăcut literatură și eram un împătimit al cititului. Chiar dacă eram un tip popular în liceu „niciodată nu mi-a plăcut. Fugeam de gălăgie și mă relaxam la umbra unui nuc

aflat în apropierea liceului. Mă așezem pe iarba de verde proaspăt nepăsându-mi că îi murdăream și citeam ore întregi „chiuland chiar și de la orele în care profesoarele mă iritau. Scrisul era pasiuna mea „și după cum văd mintea mea este de acord că ar fi timpul că acest hobby să îl transform într-o carieră. De ce nu? Sunt încă prea tânăr să renunț la visurile mele. Alături de Ariana și de cel mic alături pot face și imposibilul. Nu sunt slab și niciodată nu am fost „chiar dacă viața s-a comportat ca o târfă. Ziceam că mă voi apuca de veche mea pasiune din liceu... Un caiet uitat îl am pe undeva ascuns în praful bibliotecii. Îl voi căuta și voi continua ce scrisesem atunci. Nu știu ce mai conține însă voi citi și voi zâmbi „în timp ce ochii mei vor traversa foile vechiului caiet. Sunt tata. Mă întorc „ar părea enervant pentru mulți „însă nu enervez pe nimeni „totul petrecându-se doar în încăperea minți. Tata... Tata... Tata... este tot ce mai pot să zic. Niciun cuvânt acum nu poate umple aceasta pagină virtuală. S-ar umple fără de folos.

Ariana frumoasa mea bruneta... ochii tăi mă fac adesea inima să tresare. Chiar și acum când capul tău se odihnește pe umărul meu „inima îmi bate de 2 ori mai repede. Porți în tine copilul nostru și cu asta am spus totul. Nu te-aș putea răsplăti cu nimic pentru efortul pe care l-ai făcut pentru amândoi. Nici viața mea nu va putea fi necesară pentru asta. Tot ce pot să fac acum „este să te fac să zâmbești „să te iubesc enorm „și să fiu tatăl și soțul pe care îl dorești. Momentul în care te voi întreba dacă vrei să fi soția mea „bate la ușă „și tot ce aștept este să aud un răspuns afirmativ de la tine. Să ne unim „și să avem același destin „să fim legați pe veșnicie astfel încât nimeni să nu ne despartă”. Își aruncă tastatura și își închide jurnalul aruncându-l de acolo de unde l-a luat... părăsindu-și propria minte. Revine cu picioarele pe pământ... așa cum erau ele. Îi ia o perioadă de a-și reveni și să realizeze că nu mai este în mintea lui. Se uită în dreapta lui și o privi pe Ariana care continua să doarmă ca un prunc. Nu știa ce îi se întâmplă la muncă... Spera doar că totul să fie bine așa cum An îi răspundea de câte ori acesta îi punea această întrebare. Oboseala ei o primise și el... și era timpul ca să i se alăture în lumea viselor „departe de acest univers.

Liniștea domina liceul care părea o dărmătură uitată și care era pe cale să se prăbușească în fața ochilor. Nu se prăbușea dar mintea ta putea crea această imagine „dacă erai unul dintre aceia care se ducea cu scârba în fiecare zi în acest câmp minat. Doar o umbră se afla în

exteriorul acesteia dorind să își tragă sufletul zbuciumat. Este satul de toți pe care îi întâlnește în fiecare zi... Era singur pe scări trăgând aer în piept. Un aer de libertate nevinovat. După cum se părea toți ceilalți erau închiși. Doar el scapa. Privește puștiul din preajma lui și este mulțumit de ceea ce vede „A fost dat afară din simplul motiv că nu a vrut să fie făcut de răs în fața colegilor săi. A suportat prea mult... De fapt please chiar înainte ca zdreanța care îl pusese să se umilească să îl de-a afară. Nu regreta simțindu-se chiar bine pentru că a izbucnit. A fost însă ceva ce îl supărase. Că Larisse fata din a doua bancă de la colțul ușii „a fost nevoită să vadă izbucnirea lui de furie. O plăcea dar nu făcuse nimic în sensul ăsta. Știa că este un ciudat și că ea nu simte ce simte și el însă îl durea și se temea că va cădea în ochii ei. O privea de nenumărate ori în timpul orelor... urmărindu-l toate mișcările pe care le făcea. Era fascinat de părul ei lung șaten. Știa că e șaten chiar dacă așa zișii colegi glumeau pe seama ei spunând că e blondă. Nu îi plăcea deloc să privească cum aceasta este tratată prost de colegii ei și de fiecare dată suspină „uitându-se în altă parte prefăcându-se că nu îi pasă. Însă nu putea să se mintă singur. Parisese clasa privind-o lung pe Larisse care însă nu îi răspunse cu aceeași privire. Ce nu știa Peter însă era că ziua aceia urma să fie o zi ce nu se semăna cu celelalte. Liniștea îi este deranjată de un strigăt puternic al unei fețe ce se afla în pericol. Aleargă numai decât să ajungă la locul din care strigătul a pornit. Făcuse dreapta brusc după câțiva metri și se opri atunci când în fața ochilor săi Larisse se afla înconjurată de 2 tembeli ai școli ce o trântiseră pe săraca fată de perete.

— Larisse... ce ai pățit ți-e frică? De ce? Nu îți fac nimic.

— Lasă-mă în pace sau voi țipa din nou.

— Numai încearcă și palma mea îți va dăruî fetei tale un cadou.

— Nu Mi-e frică. Ajutor... cineva să mă ajute.

— Taci. O lovește făcând să sufere. Crezi că mă joc? Tu ești devină pentru asta. Dacă nu ți-a păsat de mine atunci când eram împreună.

— Nu poți să treci peste... Nu mai sunt a ta.

— Nu uita Larisse... că mai aveai puțin și cădeai în genunchi.

— Asta a fost atunci... acum este cu totul altceva. Lasă-mă...

Dă-mi drumul nebunule... Nu vezi că mă doare?

— Și pe mine nu crezi că m-a durut?

— Las-o în pace. Peter îi întrerupe discuția aprinsă a celor 2.

— Tu ce vrei ciudatule. Pleacă dracului de aici... dacă nu vrei să o încaseși tu în locul ei.

— Nu mi-e teamă de durere. Poți să vi și să mă lovești dar las-o în pace pe Larisse.

— Se pare Larisse că a venit Romeo să te salveze. E ziua ta norocoasă târfa de 2 lei.

— M-ai aștept mult? Vi azi.

— Ciudatule nu mă face să te lovesc cum nu te-a lovit nimeni până acum.

— Ești invitatul meu. Peter stătea drept, nefiindu-l frică de colosul ce se apropia de el.

— Ai clonțul cam mare ciudatule azi. Nu crezi? Îl lovește prăbușindu-l pe sol. Se scoală și o privește pe Larise.

— Pleacă Larisse... Nu m-ai pierde timpul.

— Nu pot să fac asta. Știa că Peter va avea nevoie de ajutor după ce „Girafa „va termina cu el...

— M-ai vrei? Poftim încă. Și Peter primește „căzând definitiv jos. Nu zbiară... nu face niciun zgomot „doar se vaită în liniște ca o găină rămasă fără cap. Las-o în pace pe Larisse. Ai pierdut-o și ști bine asta.

— Ce zici mă? Asta rămâne decizia mea dacă o v-oi lasa în pace sau nu. Peter mai primește un picior de la „Girafa „care se săturase să piardă timpul cu aceste insecte.

— Norocul tău... fă tarf-o a fost ciudatul. Fă măcar ceva bine și ajută-l să se ridice.

Larisse se uită cu stupoare la Peter. Îl privește și nu știe ce să îi facă. Se așază în genunchi lângă el și îi cere iertare...

— Îmi pare rău că a trebuit să suferi în locul meu.

— Nu trebuie să faci nimic. Aveai nevoie de ajutor. De ce nu ești în clasă?

— Am ieșit să spăl bureții „dar nu am mai ajuns până acolo. De ce ai făcut asta pentru mine? Ochii ei căprui lăcrimau. De ce te-ai aruncat în fața glontelui ce trebuia să îmi perforzeze inima. De ce?

— Nu contează acum. M-ai stai pe aici?

— Nu prea cred. Unde te duci? Văzând că Peter se îndepărta de ea. De ce pleci?

— Pentru că treaba mea s-a terminat aici. Nu mai ai nevoie de mine.

— De un ști asta?

— Ceva în mine îmi spune că așa va fi. Ne vedem mâine.
— Nu te mai întorci?
— Nu văd niciun motiv să pun din nou piciorul aici cel puțin pentru azi.

— Ți-e frică de reacția celorlalți? Te-ai săturat să fi tratat așa cum ești?

— Și ce vrei să fac acum? M-am săturat să fiu batjocorit și făcut ciudat în fiecare zi? Am suportat mulți ani asta dar stop. Tu nu mă cunoști Larisse... nici nu ai încercat măcar. E ști la fel ca ceilalți „care nu fac niciun effort pentru a mă cunoaște.

— De ce vorbești așa cu mine? Nu ți-am făcut niciodată nimic.

— Tu nu vezi că asta e problema? Aș fi vrut să îmi fă făcut orice... doar să fiu băgat în seamă de tine. De ce crezi că am intervenit? Am vrut să vezi că Peter este și el aici... că nu este o ființă imaginară. Eu simt... că oricine altcineva însă tu nu m-ai simțit pe mine.

— Regret nespus dacă tu crezi asta. Tu nu crezi că și eu sunt la fel ca și tine? Că nimeni nu mă înțelege și nu îi pasă de ceea ce simt. Sunt doar o marionetă pentru mulți și doar atât chiar dacă uneori aș fi vrut să fiu mai mult. Dar vorba ta; Ce pot să fac? Nimic decât să îndur „și să schițez un zâmbet fals. Știu ce vei zice. Că îți place de mine. Însă vezi tu; Ce ar fi zis colegii noștri lipsiți de suflet. Că ciudații sunt împreună.

— Și chiar îți pasă de ce zic ei. Părerea lor nu contează. Am primit primii mei pumni și nu îmi pasă Larisse. Ști de ce? Pentru că am făcut-o pentru tine și aș mai primii încă doi dacă ar fi nevoie.

— Nu va mai fi cazul. Îți mulțumesc din nou Peter.

Peter îi face un semn și își continuă drumul spre casă. Era lovit dar nu îi pasă știind că Larisse la băgat pentru prima oară în seamă. Izbucnise urât de tot și se temea că Larisse se va îndepărta din ce în ce mai mult de el. Era că el un ciudat prin prisma colegilor dar el nu o consideră așa. Era specială și doar atât. Știa că de mâine zilele se pot schimba sau vor continua să fie la fel de sumbre. Părăsi curtea școli vrând totuși să se întoarcă la ea. Se gândea că poate îl aștepta. Nu era în felul lui de a fi însă se întoarce din drum alergând înapoi în locul în care se afla Larisse. Introvertitul și liniștitul Peter simți cum pământul îi zboară de sub picioare. Era într-o stare nemaîntalnită. Era îndrăgostit? Nu putea fi. Se opri din nou adunându-și mințile... *Ce se*

întâmplă cu mine? Să fiu oare îndrăgostit de ea? Nu. Nu eu. De ce m-a găsit dragostea chiar pe mine... și chiar acum? Nu sunt făcut pentru a iubi? De ce? Nu am nimic special..."

Păși zgomotoși îi stârnesc interesul amețitului de Peter. Se părea că cineva îl auzise. Încet se pregătește. Face o mișcare bruscă și fără să vrea îmbrățișează o tânără domniță care se izbise de pieptul lui. O ține strâns fiind sigur că nu are cum să o scape. Pieptul lui firav simte din plin coliziunea cu pieptul Larissei. Peter vorbește astfel încât numai Larisse să audă.

— Îmi pare rău că am țipat la tine. Nu meritai asta.

— Mi-e îmi pare rău. Trebuia să deschid ochii mult mai devreme. Numai prosti fac în ultima perioadă... Pe zi ce trece îmi pierd câte un prieten și nu știu ce să fac. Peter o ținea puternic. Era frig și măcar atât putea să îi facă Larissei; căldură.

— Adevărații prieteni nu se pierd niciodată Larisse. În plus nu e vina ta drăguț.

— Nu e adevărat. Eu sunt de vină. Eu îi pierd pe toți și rămân singură. Când te gândești cât de greu a fost ca să îi găsesc și cât de ușor se îndepărtează de mine.

— Unii sunt lângă tine. O încălzește puțin aceste vorbe. Dar ești prea chioară ca să îi observi. Întotdeauna am fost prin preajma ta însă tu nu m-ai băgat în seamă. Nu trebuie să îi cauți. Îi ai chiar în jurul tău. Doar trebuie să deschizi bine ochi Larisse.

— Doi ani am așteptat momentul ăsta; ca noi doi să fim așa de aproape și să te am în fața mea. Mi-a fost frică că mă vei refuza... așa cum au făcut toate. Încrederea în sine era zero. Nici acum nu stă mai bine...

— Știu cum este Peter. De asta nu trebuie să îmi mai spui nimic. Atâta timp cât în acest moment mă ai în brațele tale sunt a ta și mă bucur că sunt eu aceea fata care ai așteptat-o timp de 760 de zile. 12 ore și 24 de minute.

— Ai numărat?

— Nu fo' prostuț Peter. Ști că a fost ceva între noi încă din prima clipă în care ne-am văzut. Am sperat că într-o zi vei veni la mine. Însă zilele au trecut și începusem să îmi pierd speranța.

— Nu pot să cred cât de prost am putut să fiu. Îmi cer scuze că te-am făcut să aștepi așa de mult. Sunt un ciudat... de ce mai fi vrut?

— Pentru că ești special. Și nu cunosc pe nimeni altcineva să

aibă ce ai tu.

— Nu pot să cred că mi se întâmplă asta!

— Obişnuieştete Peter. Obişnuieştete să mă ai prin preajma ta.

— Nu te va deranja de ce vor spune cei din jurul nostru **m**.

— Nimic nun e va efecta Peter. Ne placem prea mult. Chiar dacă vom auzi cuvinte urâte... ar trebui să nu le dăm importanţă. Imaginează-ţi că numai noi doi suntem pe lumea asta şi nimeni altcineva.

— Ai spus că ai aşteptat să te invite în oraş. Cred că e timpul că aşteptarea să ia sfârşit astăzi.

— Ar fi minunat să petrec după amiază cu tine.

— Ce ar fi să mergem chiar acum.

— Te simţi bine?

— Adică ce vrei să spui? Am înţeles te referi la bătaie pe care am luat-o mai devreme. Nu simt nimic când eşti în preajma mea. Să mergem.

— Să mergem.

Viaţa poate să se schimbe radical în doar câteva clipe. Pentru Peter această zi îi schimbase total percepţia despre oameni. Pentru prima dată avea încredere că ceilalţi pot fi şi buni şi pot lăsa ura de o parte. Larisse i-a întins o mână... şi el a primit-o. Persoana pe care o tot privea zi de zi de la depărtare acum se afla în stânga lui. Se simţea mai încrezător că niciodată iar felul în care vorbea se schimbase total. Dintr-un Peter crispat şi palid, se transformase într-un Peter fericit şi roşu în obraz. Îi era bine alături de Larisse dar se întrebă dacă şi ea se simte bine alături de el. Chiar dacă auzise câteva minute în urmă că Larisse îl place tot avea mici suspiciuni şi nesiguranţă. Se temea să nu fie minţit şi folosit pentru încă odată... Stai liniştit. Voi fi aici". Larisse spusese aceste vorbe răspicat facanud-I nesiguranţa să dispară. Îl ţinea strâns de mine. Pe drum aceştia se privesc lung. Marea aglomeraţie nu îi deranja pe cei doi îndrăgostiţi. În jurul lor era agitaţie şi forfota multă dar ei erau imuni. Imuni la boală pe care îi ataca pe toţi locuitorii New York-ului. Sufletele celor doi erau tinere şi foarte fragile. Se zdrobeau uşor şi aveau nevoie de timp să se reface. Cele două însă s-au contopit şi au devenit una singură. Un singur suflet ce moştenea trăsăturile celor doi. Un suflet ce se putea sparge, năruind totul pentru cei doi. Acum nu era cazul. Erau la începutul unei relaţii „dar amândoi

aveau impresia că erau de o viață împreună. Niciunul din ei nu a avut curajul să se apropie. Erau amândoi speciali, diferiți față de colegii lor și de acei puțini prieteni pe care îi aveau. Puțini prieteni se îndepărtau și ei încet fără să spună nimic. Erau singuri și ai fi zis că domnul destin și-a băgat nasul ca cei doi să fie împreună. Larrise era o fată minunată lăsând la o parte ca cei din jurul ei o caracterizau că fiind nebună, afurisita rea, aiurită, sensibilă. Pentru Peter însă Larisse era fata pe care și-o închipuia seara când stătea în bezna uitându-se prin geam la stelele care încercau să vorbească cu el. Era fata cu care dormea în gând, care îi fredona refrenul cu numele ei. Larisse pentru Peter era imaginea ce definea cel mai bine perfecțiune. Era ciudată sau cum îi place ei să spună specială, diferită. Era unică printre fete și era în acest moment de cel care o aprecia cel mai mult pentru ceea ce este. Era o zi lipsită de viață. Doar Peter și Larisse radiau. Oamenii se uitau cu invidie la cei doi dorind parcă să simtă ce simțeau și cei doi tineri. Peter uitase și de grijile pe care le avea acasă. Nu era noapte în care Ariana sora acestuia să nu intre în conflict cu mama lui. Preferă să fugă de acasă și să își facă veacul prin marele oraș american. Pe de cealaltă parte Larisse avea o viață liniștită lipsită de incidente. Avea o familie perfectă dar totuși nu era mulțumită cu ce avea. Voia libertate, voia să simtă vântul și să privească apa râului „East River „voia să domine cu privirea din înalta statuie a libertății orașul pe care îl iubea. Toate acestea însă nu erau făcute. Nu avea cu cine. Dorea să împărtășească trăirile ei cu cineva. Despre aceste aspirații pe care le voia să le atingă și despre multe altele discuta cu Peter în drum către centrul comercial pe care Larisse îl frecvență. Dârdâiala de frig luase sfârșit atunci când cei doi sunt întâmpinați de căldură. Fețele ce în timpul orelor erau palide și lipsite de viață ca și cum cineva le-ar fi furat clipele fericite erau acum așa cum nu au fost niciodată. Luaseră loc la o masă aproape de geam. Larissei îi plăcea să stea la geam și să privească cum oameni se vedeau ca niște furici. I-ar fi vrut să îi calce pe unii din ei. Era aiurită dar era aiurită lui Peter și acesta era pentru prima oară fericit. O lasă pentru câteva minute singură. Ea însă nu vrea ca el să plece. Acesta o calmează. Pleacă lăsând-o să ofteze. Trebuia să facă asta ca să își amintească fiecare clipă cu Larisse. Aleargă prin magazine căutând ceva ce să semnifice întâlnirea lor. Obosit și crezând că totul este în zadar se oprișe. În trivina unui magazine însă ceva îi face cu ochiul. Brusc ajunge în fața vânzătoarei și o roagă frumos să împacheteze

arătându-i ce dorea să achiziționeze. Era scump de ce mai conta. Primește obiectul și îi înmânează vânzătoarei 100 de dolari lăsând monedele în urmă. Se joacă prin părul Larissei care se sperie pentru câteva secunde. Întrebat ce are în mână... Peter aruncă pachetul în buzunarul de la blugi. Îi răspunde că va afla curând. Era un moment special. Era o relație ce nu era una obișnuită. Nu era o iubire trecătoare așa cum multe iubiri sunt la vârsta de 17 ani. Cei doi simțeau asta. Nu mai era un joc al copilăriei ci era o iubire adevărată trăită puternic. Ai fi zis că e o glumă dar totul era foarte serios. Legătură se închisese cu lacătul în această zi. Larisse învățase din greșelile trecutului. Primise în inima ei încă un băiat... dar știa că acesta este diferit. Peter nu o va răni niciodată așa cum ceilalți au făcut-o. Peter îi ia mâinile fine ducându-le în centrul mesei. Larisse este surprinsă de gest și se îneacă. Își revine, îi zâmbește și își cere scuze.

— Știu că poate e prea devreme însă ne cunoaștem de atâta amar devreme. Ne vedem 5 zile pe săptămână, petrecem 30 de ore în același metru pătrat. Ți-am privit zâmbetul și am fost fericit atunci când și tu ai fost fericită. Ești fata pe care o vreau în viața mea și vreau să fii cu mine cât mai mult timp posibil. Promite-mi că nu vei pleca după ce te voi întreba ceva. Acum când te-am părăsit pentru câteva clipe mi-a fost greu. Nu știam că pot să fac asta însă cele mai bune momente ies pe loc. Te iubesc Larisse. Cutiuța magică este deschisă. Înăuntrul ei un inel de aur aștepta să fie scos afară și pus pe degetul Larissei. Vrei să fi pentru tot restul vieții soția mea?

— Șoc. Cei din jurul lor se opriseră uitându-se așteptând cu emoție răspunsul tinerei domnișoare. Nu poate să creadă și vorbele rămân nespuse. Avea nevoie de timp să își revină. Se uită șocată la inelul ce se afla în mâna lui Peter. Ce mai stai? strigă unul din spatele lui Peter. După ei toți o încurajau pe Larisse să spună da. Liniște vă rog frumos și se făcu liniște.

— Deci Larisse te întreb încă odată. Vrei să fi soția mea?

— Nu m-am așteptat la așa ceva din partea ta. Te-ai gândit bine Peter? Este un pas uriaș pentru noi.

— Nu. Dar de ce nu Larisse. Suntem liberi să facem ce ne dictează inimile. Ce îți spune inima? Ascult-o și dă-mi răspunsul.

— Inima mea spune să spun da.

— Asta am așteptat să aud de la tine. Te iubesc enorm Larisse. Sărută-ți mireasa omule.

Aproximativ 50 de oameni aplaudau și cântau la mulți ani. Larisse râde după ce Peter îi dăruiește un prim sărut. Mâna tremurată a lui Peter reușește să îi pună inelul pe degetul proaspetei logodnice.

— E timpul Larisse să împlinim unul din visurile tale.

— Vorbești serios? Care din ele.

— Ce zici să ne înălțăm peste New York?

— Statuia Libertății?

— Dă nebuna mea. O prinde de mână și pornesc că doi nebuni ajungând din nou în frig. Salvarea vine de la un taxi ce se oprește în fața lor. Taxiul ce îi ducea spre portul „Liberty Island”. După cum îi spunea și numele tărâmul libertății îi aștepta pe Peter și pe Larisse. Libertate era cuvântul cel mai potrivit cu care puteai să îi caracterizezi. Mai ales Larisse a căutat libertate și nu a găsit-o. Mereu păzită de părinții ei. Mereu urmărită la fiecare pas pe care îl făcea. Astăzi evadase cu Peter și știa că va avea probleme și discuții interminale când va ajunge acasă. Dar nu îi pasă. Ca doi pescăruși ce își luau zborul spre întinsul ocean... Peter și Larisse evadaseră din lumile lor total diferite însă triste. Erau doi contra unei lumi întregi. Peter știa că familia ei își va ieși din minți dacă cineva le-ar fi spus că Larisse se întâlnește cu Peter. Peter nu îi suferea pe părinții Larissei. De fiecare dată când îl vedeau sușoteau și se uitau cu o privire disprețuitoare și totuși și de milă. Nu avea nevoie de mila nimănui. Îi ura pe aceia care se comportau ca familia White. În plus dacă ar fi aflat că el a cerut mâna fiicei lor ar avea să sfârșească amândoi spânzurați. Regulile familiei White erau stricte și dure. Numeroasele generații White au suportat pedepse aspre „pedepse duse până la extrem. Pentru încălcarea codului familiei. Peter era speriat că ce este între ei se poate spulbera înainte de a fi început. Larisse însă râdea. Știa că dacă va calca strâmb sfârșitul va fi aproape. Chiar dacă era mică și iubita familiei nici măcar ea nu putea să scape de pedepsele codului White. Aveau acum o viață dublă și se puse de acord să se comporte prin preajma celor care îi cunosc cât mai distant posibil. Știau că va fi greu să se prefacă însă asta era singura lor soluție dacă voiau să continue relația... Codul White le putea termina tot ce este mai frumos. Nu ar fi și prima dată când codul ar face rău. Larisse îl rugă pe Peter să se comporte distant așa cum o făcea până acum. Îi promise ca ea va încerca să nu de-a de bănuț. În joc se află viața lor. Era un joc extrem ce putea să se sfârșească tragic. Erau un cuplu tânăr ce începeau să trăiască viața cu

risc. Nebuni purtați de vânt fugind din carapace. Totul era nou pentru ei. Erau închiși neavând niciun orizont. Acum însă până și orizontul parcă era prea mic pentru ei. Peter credea că o cunoaște dar în taxiul ce îi ducea spre libertate avu impresia că nu este deloc așa. Nu știa că familia ei este ca un regiment nemțesc pregătit să îi extermine pe evrei. Codul White însă pentru el era mai periculos decât Stalin, Hitler la un loc. Nu era o glumă ci era un fapt. Codul White îi dădu lui Peter pt prima dată senzație de teamă. Larisse însă depăși momentul, spunându-i „*Dacă destinul a scris că va trebui să murim amândoi doar pentru că ne iubim atunci vom rămâne doar cu un regret; Că nu am avut mai mult timp. Dacă vom muri vom ști măcar că am murit împreună. E prea dureros că unul din noi să rămână și să îl plângă pe celălalt. Dar dacă destinul a scris că doar eu să îndur chinurile codului o voi face cu tine în minte și dacă ar fi să mor să-mi juri că voi fi singura femeie pe care ai iubit-o vreodată. Dacă destinul nu ne vrea plecați pe niciunul din noi atunci vom continua să fim împreună și să ne împărtășim durerea și fericirea*”.

El i-a răspuns: – Îți jur și acum că vei fi singura mea iubire. De ce vorbești despre moarte când încă suntem unul lângă altul? De ce te gândești la moarte când mâna mea I ține de cald mâinii tale? De ce spui că vom muri când nu facem decât să ne iubim.

— Nu e cum vrem noi Peter. Viața de multe ori e nedreaptă și te lasa cu buză umflată. Vrei nu vrei e posibilitatea că mâine sau în orice moment că unul din noi pur și simplu să dispară. Cum te-ai simți atunci când ști că nu demult aceea persoană stătea în fața ta.

— Da Larisse. Nimic în viață nu este sigur de asta trebuie să savurăm aceste clipe. E tot ce putem face.

Într-un final acest conflict de idei se liniști rapid. Prin geam Peter putea să zărească Statuia Libertății. Era un simbol cu o mare însemnătate pentru poporul American dăruit de francezi cu ocazia independenței. Și pentru ei aceasta însemna libertate. Libertatea la care aveau scris interzis. Strămoșii au luptat pentru o viață mai bună dar se pare că sacrificial lor nu era de ajuns. Viețile lor au fost irosite. Cândva America era numită tara libertății. Acest supranume însă în mintea celor doi tineri se șterse. Se simțeau că niște intruși în propria lor țară. Nu era drept. De ce să fi pedepsit doar pentru că iubești. Așa ceva nu ar trebui să se întâmple. Statuia arata că New York-ul a rezistat peste ani grei și că totul a rămas la fel. Aparențele înșală. Nimic

nu mai era cum a fost. Libertatea pentru mulți era doar un vis imposibil de îndeplinit. Noaptea este deosebit de periculos „pândind la colț oameni bolnavi mintal ce le face plăcere să își vadă victima zăcând și rugându-l să nu îl omoare. Acest gest îi fac pe acești criminali să continue seria, lovind din nou. Era o fată urâtă a New York-ului care îi bântuia pe toți locuitorii acestui neliniștit oraș.

Larisse și Peter pășesc pe pământul miciei insuliței, casa statuii Libertății. Trag un aer proaspăt ce le dădea încrederea de care aveau nevoie.

— Să alergăm până sus.

— Ai înnebunit, exclamă Peter.

— Nu ai spus că sunt nebună ta? Prinde-mă dacă poți.

Peter stă câteva secunde uitându-se la Larisse cum o ia la goană. Părul ei șaten era bătut de vântul puternic... *Cât de mult pot să o iubesc pe fata asta. E așa diferită față de celelalte. Nebunia, puritatea ei, inocenta... mă fascinează. Am dorit să o am doar pentru câteva minute și acum... când mă gândesc că o voi avea mereu alături de mine. Dacă ar fi zis cineva că o voi putea săruta i-aș fi zis că nu e sănătos. Nu pot să cer mai mult. Îți mulțumesc*".

— Hei, așteaptă.

— Prinde-mă dacă mă vrei. Arată-mi cât de mult mă iubești. Râde și tipa în timp ce urcă scările.

— Te vreau acum și acum te voi avea să că pregătestete... Începuse și el să urce scările încercând să o prindă pe energică Larisse. Era un drum al suferinței pentru amândoi. Un drum pentru curățarea păcatelor și pentru un nou început pentru cei doi. Larisse se oprește chiar la ultima treaptă. Nu voia să facă asta singură. Îl privește de sus pe obositul Peter care se chinuia și el la ultimele trepte. Îi întinde o mână de ajutor.

— Ia-mi mâna. Să o facem împreună. Tu ești primul care m-ai înțeles și mă iubești așa aiurită cum sunt.

— E foarte ușor Larisse să te iubesc.

Mâinile se strâng parcă din cauza intensității și importanta momentului. Peisajul îi lasă pe cei doi fără niciun cuvânt. Nici nu își aveau rostul. Se aflau în interiorul doamnei libertății la peste 100 de metri înălțime... privind vapoarele și micile bărci ce erau pline ochi de turiști. Era diferit. Orașul se vedea cu alți ochi de la depărtare. Larisse zâmbea. Era mulțumită că Peter a ascultat-o și nu doar s-a făcut că îi

pasă. Au fost puține clipe în viață în care se simțea așa de liberă și fericită. De cele mai multe ori aceasta se prefăcea să le facă pe plac domnului și doamnei White. Rămăsese cu Peter câteva minute tot uitându-se în orizont, mulțumindu-i pentru că a adus-o aici. La un moment dat aceasta fiind neobișnuită cu o asemenea zi, își lăsă capul să se odihnească pe umorul lui Peter. Acesta o prinde de șold, ținând-o strâns. Nu mai coborâse treptele ci luară liftul până jos. Peter ar fi vrut să părăsească insula însă Lariise refuza. Dorea să stea pe insulă cu fundul pe iarbă, și chiar așa făcu. Se trântise pe iarba luându-l și pe Peter. Râde și începe să se rostogolească ca un mic câțel husky în zăpadă. Era lipsită de inhibiții. Profită din plin de libertatea acordată de Peter. Nu era nimeni care să o critice și să îi spună să termine cu prostiile. Nu era nimeni pe urmele ei... să o ducă înapoi acasă în siguranță. Nu trebuia să aibă grijă de nimic... Nu se temea... doar savura clipă. Erau întinși ținându-se de mână. Aveau ochii închiși. Doreau să lase în urmă tot ce a fost rău în viața lor. Tristul Peter, băiatul cu capul în pământ, cu mersul apăsător și cu o privire întunecată renăscuse. Se metamorfozase dintr-o moluscă într-un minunat fluture. A avut nevoie doar de zâmbetul și de privirea unei singure personae. Larisse îl dezlegase pe misteriosul băiat descoperind o altă fată a „ciudatului”. Cheia ce elibera acest spirit se afla la Larisse, iar Peter a așteptat că ea să îi deschidă. Greșise că nu continuase să spere. Atunci când a renunțat, nici Peter nu mai era în stare să facă pasul. Au fost ani iroșiți... și Peter se făcea mai negru. Acum însă negrul se evaporă. Nu mai există răutate în el. Nici nu avea cum când lângă el era Larisse. O ciudată întâlnire, un cuplu ciudat... dar potrivit. O cerere în căsătorie neașteptată... o primă plimbare, un prim strâns de mână și un sărut. Un zâmbet, un râs... o alergie bezmetica. Asta și-au oferit cei doi în această zi. Cum zilele frumoase din păcate se și termină aujunseră și la momentul despărțirii când cei doi aujunseră de unde a plecat totul.

— Mulțumesc pentru ziua minunată, Larisse.

— Shhttttttt. Că ne aud ăștia. Nu uita ce ne-am promis.

— Bine. Să nu uiți să îți ascunzi inelul. Păstrează-l bine.

— Așteaptă-mă mâine la colț. După școală.

— De ce așa târziu? Nu pot să aștept până atunci.

— Vrei să mă vezi? Atunci fă așa cum îți spun. Acum am plecat.

Te iubesc ciudatele.

— Ai grijă...

Peter porni din nou la drum de data asta luând drumul spre casă. Nu înțelegea totuși de ce Larisse se comportă și rece și cald, și dulce și amar... atunci când vorbește cu el. Îl face pe Peter să fie și mai intrigat de persoana ei șiș a o iubească și mai mult. Se pregătea să ajungă din nou la spectacolul care îl aștepta acasă în fiecare seară. Aceeași discuție ce nu se termină. Era satul dar nu avea cum să îi pună stop. Asculta caseta asta în fiecare seară... reluând-o încă și încă odată. Totuși acum avea pentru cine să suporte aceste certuri. Larisse de acum ocupa cam tot sufletul și toată mintea tânărului soț. Ajunse acasă. Cele două femei din casa erau în plină ceartă. Acesta nici nu se complică să le despartă. Doar spunea „Bună Seara „și se așeză la masă. Discuția se încheia ca în fiecare seară cu „*Vom continua noi altădată*”. Ariana refuza contactul cu privirile mamei, punându-i porția lui Peter. Nu vorbea. Nu avea ce să vorbească cu aceste persoane din jurul lui. Maică-sa era o alcoolică ce nu îi pasă de existența lui... iar Ariana mai tot timpul era plecată. Era singura căreia îi spunea ce avea pe suflet. Ariana încerca să își facă timp să petreacă cu el ceva mai mult „însă cât de mult ar fi încercat planul nu ieșea. Acesta o înțelegea și se mulțumea cu doar câteva cuvinte din partea ei. Erau puține dar întotdeauna îl făceau să se simtă mai bine. În seara asta însă se duse în camera lui fără acel cuvânt rostit de Ariană. Nu era dezamăgit... știind că mâine o va întâlni din nou pe Larisse. Se aruncă în pat și își închide ochii.

La kilometrii depărtare de patul lui, Larisse ajunse și ea în uriașa casa a familiei White. Față de Peter care fusese întâmpinat cu certuri, ea era sărutată de domnul și doamna White. Nici nu aveau idee că fața lor astăzi trăise cea mai frumoasă zi din viața ei. Habar nu aveau ca fetița lor a fost liberă azi. Erau fericiți că o vedeau din nou acasă pe mica prințesă a familiei. Avea 17 ani era în floarea vieții și totuși pentru domnul White tot fața tatălui rămăsese. Că în fiecare seară îi reaminte de Codul familiei White. Larisse înnebunise din cauza acestui cod. Tot o amenință de când era mică cu el. Știa că sunt reguli stricte dar nu știa ce se poate întâmpla dacă le încalci. Curiozitatea îi mânca mintea. Se ridicase de la masă, mulțumind pentru mâncare, ducându-se în minunata ei camera. Două camere diferite dar cu două suflete la fel. Suflete ce erau închise într-o sferă. Ținute de parcă ar fi vrut să fie protejate. Chiar și cu această protecție Larisse fusese rănită dar norocul ei era că domnul White habar nu avea. Stând în pat memora din nou și derula ziua petrecută azi. Fiecare scenă o luă de

câteva ori în capul ei... sorbind fiecare detaliu și greșeală. Codul însă îi bântuie aceste scene rupte dintr-un film de dragoste. Era timpul să facă niște investigații și să afle mai multe despre ce conținea „teribilul cod White”. Toată lumea ce cunoștea familia White era îngrozită și terorizată de acest cod. Larisse promise că nu își va băga nasul, dar în situații de criză promisiunea către mamei ei trebuia să fie încălcată. Curând, nu știa când trebuia să intre în aceea cameră specială de la ultimul etaj. Era protejată de numeroase lacături și chiar dacă printr-o minunune reușea să le desfaci, aveai de a face cu un sistem de securitate performant. Ca să fi trecut acest sistem „trebuia să știi codul format din 5 cifre. Aceste 5 cifre erau știute doar de domnul White. Codul era preluat din generație în generație și rămase același sute de ani. Sorit de izbândă erau minime. Știa asta dar avea timp destul ca să găsească mai multe amănunte care o vor putea ajuta în doborârea codului. Astăzi însă era de ajuns. Codul putea să mai aștepte atâta timp cât domnul White nu va bănuși că Larisse are o relație mai mult decât serioasă cu Peter. Era obosită dar dormi cu zâmbetul pe buze.

Se părea că viața Elisa se ducea la vale văzând cu ochii. Acea mărturisire a elevului a îngenucheat-o. Nu uitase că viața ei nu era așa cum o avuse în gând cu aproape 1 an în urmă. Despărțirea de William, săptămânile petrecute la spitalul de boli nervoase i-au furat toate resursele pe care le mai avea. Nu uitase că a făcut recuperare în tot acest timp. Dar cu ce folos? A avut o inimă slabă și a schimbat-o cu una neagră, dar și aceasta era la fel de fragilă ca și prima. Își promise ca nu îi va mai pasă de cei din jurul ei, dar Peter, întâlnirea cu tânărul misterios i-a întors decizia. Din aceea zi în care Peter i-a mărturisit cea mai teribilă veste pe care o puteai auzi, Elisa nu mai avea somn. Noptile erau teribile. Următoarele zile, aceasta a sperat că Peter să se întoarcă la școală... dar la ora ei banca continua să fie goală. Se interesese despre Peter, dar nu găsisese multe amănunte. A încercat să dea de el prin telefon însă acesta nu răspundea. Peter era de negăsit, parcă l-ar fi înghițit pământul. În aceste zile Elisa înțelegea de ce Peter se comportă așa cu ea și cu cei din jur. Nimeni nu ar putea înțelege suferința și prin ce a trecut el. Și ea a fost rănită de persoana iubită și părăsită și credea atunci că viața nu mai are rost. Se înșelase. Peter nu o mai putea recupera pe Elisa și asta era cap de linie. Se obișnuise cu ideea că William acum îi aparține altei femei. Dimineața în care o s-a

ciocnit cu o femeie ce avea trăsăturile feței foarte asemănătoare cu ăla ei a fost momentul în care Elisa s-a mulțumit cu ideea că a făcut parte din trecutul lui William. Sufletul ei, imediat, atunci i-a spus că ea e cea cu care William își petrece restul vieții. Știa că cei doi vor fi împreună o lună perioadă și că vor trăi fericiți. Ea era însă departe de a fi fericită. Voia să îl găsească pe Peter, să îl ajute, să îi ceară iertare. Nu avea de ce să își ceară iertare dar ea credea că poate așa va fi mai bine. Toți prietenii o părăsiseră. Tot ce avea mai frumos se pierduse în vânt. Doar visele le mai avea într-un colț păstrate.

După 2 săptămâni trecute chiar și mai mult de la cele petrecute, o apariție neașteptată îi sună la ușă. Era dimineață. Nu știa cine putea fi la ora asta. Se ridică din pat și alene se îndreaptă către ușă. Deschide încet. Se uită la persoana înalta din fața ei. Un bărbat îi zâmbea. Era somnoroasă și amețită dar se invioara imediat. În fața ușii ei, după mult timp se afla William. Cei doi se privesc, zâmbetul dispărând rapid ca și bucuria Elisei. După cel puțin un an sunt față în față. Elise realizează că este doar într-un maiou. Frumosul corp era observat în toată splendoarea lui de William care intervine.

— Oau. Tot la fel ai rămas. Pot să intru? Întrebă nesigur dacă ar fi fost bine.

— Ahhh. Da' cum să nu. Se bâlbâie Elisa. Era un „feeling „ciudat să îl vadă după atâta vreme și să nu simtă nimic. Poftim fă-te comod. Se duce în dormitory grăbindu-se să își ia un pantalon... Nu te așteptam.

— Da' nici eu nu eram sigur dacă ar fi trebuit să vin.

— Arăți puțin schimbat.

— Se vede?

— Ai față îmbătrânită dar lăsând de o parte asta arăți bine.

— Râde. He he. Vezi tu fizic nu sunt bine deloc. Voia să îi arate ce I s-a întâmplat dar știa că după aceea va izbucni în plâns și renunță.

— Ce mai faci? Ai plecat atunci și nu am mai știut de tine.

— Sunt bine. Te-am sunat atunci... Tu?

— Sunt bine. Sunt profesoară.

— Grozav. Se scarpină în vârful capului. Uite ce e, ca să nu o mai lungesc prea mult. Peste fix o lună **m**

— Mă căsătoresc și aș vrea să fi prezentă la nunta mea.

— Elisa este în șoc total. Nu știa ce să spună.

— Ești bine?

— Da. Mă bucur pentru tine. Cu siguranță că voi veni.

- Excelent. Trebuie să plec acum. Mă bucur că te-am văzut.
- Stai! Deja pleci?
- Da. Mă așteaptă soția în mașină. Ne vedem curând.
- William?
- Da Elisa?
- Îmi cer iertare.

— Ok. Scuze acceptate. Ți-a luat cam mult timp să realizezei ce mi-ai făcut... dar mai bine mai târziu decât niciodată.

William pleacă. Elisa trânteste cu putere ușa. Erau așa de apropiați și acum? Acum vorbeau ca și cum ar fi 2 persoane care se cunosc de câteva minute. Au vorbit așa de rece și de distant. Undele îs vorbele frumoase pe care le spuneau unul de altul. Erau în trecut. Erau distanți și reci și totuși la amândoi s-a văzut bucuria revederii. E drept o bucurie mai reținută. Și vestea că se căsătorește? Când s-au întâmpnat toate astea? De ce i-a spus că i-a luat mult timp să realize ce a făcut? Își stoarcea creierului. Caută în mintea ei confuză aceea amintire. Știa că o are undeva. Trebuiau doar să o caute. Și o găsi. Era îngrozită de ce putuse să facă. Până la urma... era vina ei „dar ea l-a găsit țap ispășitor pe William, care nu stătuse la discuție plecând ca vântul și lăsând-o. Știa cu ce greșise. Multe ore de nesomn au dat roade. Descoperise după atâta amar de vreme cauza despărțirii lor. Uitându-se prin aceea secvența, era terifiata ce putuse să facă.

Era în hotel, nu știa în care din sutele în care își făceau veacul era. Era obosită după concert. Îi spusese lui William că nu mai poate sta și la petrecerea de după. Dorea să fie în camera ei, lăsându-i pe băieți să se distreze. William voia să vină și el, dar Elisa îl refuză spunând că nu e cazul. În timp ce stă în patul cel mare și pufos William al ei era jos încercând să se distreze. Alături de el era și Shawn, managerul care la aceea vreme era unul din prietenii buni ai lui William. Cel puțin așa credea el până în ziua aia. Nu știa însă că era mințit și folosit. Shawn le cere scuze celor din formație și se retrage în camera lui. Însă el avea în minte cu totul altceva. Voia ca William să fie devastat, și știa cum. Se îndreaptă către camera Elisei. Ciocănește la ușă și primește răspunsul afirmativ. Elisa era în continuare cu sticla în mână, fiind vizibil amețită din cauza băuturii puternice. Se ridică, dar nu e stabilă.

- Shawn! Ce cauți aici? Ți-a fost dor de mine? Îl îmbrățișează.

— Am vrut să văd cum te simți.

— Of... ce dulce ești! Nu vrei să rămâi cu mine?

— Ce va spune William?

— Nu îți fă griji pentru el. Își aruncă bluza. Avea chef de aventură. Și nebunia putea să o coste. Se sărută cu Shawn, iar acesta se trăneste cu ea pe pat. Urmează clipe de tandrețe între cei doi. Se simte diferit când cel cu care făcea dragoste nu era William. Pe cât de amețită era se oprește însă. Nu putea să îi facă una ca asta lui.

— Hei gata? Ce faci mă lași baltă.

— Nu pot să îi fac așa ceva.

— Ce să îmi faci? William era în fața ușii plin de lacrimi. Zi-mi ce să îmi faci?

— William nu este ce crezi.

— Cum poți să negi. Cum poți să te uiți în ochii mei și să îmi spui că nu ai făcut nimic.

— Eu am plecat de aici? Se baga și Shawn în discuție pentru câteva secunde.

— Tu. Tu unde crezi că pleci, nemernicul dracului. Să mă ataci pe la spate?

— Nu vorbi așa cu mine. Nu uita că eu te-am adus unde ești acum, așa că respectă-mă, și în plus cu ea trebuie să te cerți nu cu mine. Shawn părăsește locul conflictului de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Cei doi, stau și se privesc unul pe celălalt. Lui William nu îi venea să creadă ce văzuse mai devreme.

— Ai de gând să stai în felul ăsta și să nu îmi spui absolut nimic? țipă William. Elisa rămâne nemișcată. Era prea amețită să înțeleagă tot ce se întâmplă. Dacă asta e tot din partea ta, atunci eu am terminat-o cu tine.

— Stai William. Ascultă-mă. Lasă-mă să îți vorbesc.

— Nu vreau să te aud. Își împachetează lucrurile într-o geantă.

— Spune-mi că nu mai mă iubești? Spune-mi că nu mai simți nimic pentru mine. Izbucnește în plâns.

— Acesta o bruschează și plin de lacrimi îi tipa în față: După ce ai făcut în această seară mai mă întrebi dacă te iubesc? Vrei să știi? Nu. Chiar în așa fel, merit eu să te porți? Am terminat-o și punct. Brusc dispare făcându-se nevăzut...

Ușa se închide, iar ea stă jos întinsă la marginea patului dându-și

părul lung și negru de peste față, mușcându-și buzele. Încearcă de nenumărate ori să se oprească din plâns însă mirosul lui nu o lasa; Plângea; Se uită la fereastră printre picăturile de ploaie; Îl vede.

În tot acest timp îl crezuse pe el vinovat de cele întâmplate și se înșelase. Ea era cea care dăduse cu piciorul lui, ea îl izgonise din preajma ei. Îl îndepărtase și el a acceptat cu lacrimi în ochi această despărțire. Asta fusese totul. O singură greșeală care însă a constat-o scump. Cum se spune viața nu iartă. Ca orice ființă Elisa trecuse prin faza negării... trecând apoi la stagiul în care aruncă vină către celălalt. Tot ce făcuse era prost... Această secvență din trecutul ei complicat o face să gândească negru. Așa își încheiase ziua. Ceva tragic îi va urma să se întâmple.

Peter și Larisse continuaseră să se întâlnească pe ascuns nimeni nebănuind că între cei doi se întâmplă ceva. Peter ajungea târziu acasă hoinărind cu Larisse prin marele oraș. Se pierdeau, râdeau „se învârteau în cerc dar cu ajutorul oamenilor din jur găseau drumul cel bun. În preajma Larissei Peter nu mai era văzut ciudat de ceilalți și știa că motivul se afla lângă el. Pe frig, pe soare, pe ploaie, pe vânt cei doi erau niște gugustuci ce se cocoțau de pe o creangă pe alta a copacilor. Când se întunecă și se făcea în jurul orei 9 45 pm. Aceștia se despărțeau. Larisse știa că trebuie să ajungă la o oră fixă înapoi acasă... că Domnul și Doamna White să nu intre în bănuieli. Nu le plăcea dar nu aveau de ales. În aceste săptămâni Larisse uitase până și de examenele finale... care pentru Domnul White erau vitale. Dacă nu le lua Larisse putea să își ia adio și de la Peter și de la New York. Așa că îl rugase pe Peter să o înțeleagă și să îi lase câteva zile liber spațiul necesar pentru a reuși. Acesta nici nu a pus problema. *Atâta timp cât ai nevoie*”. De văzut s-ar fi văzut în ore „dar Peter o anunță că nu va veni să nu îi distragă atenția. Așa și făcu „zilele erau lungi, plictisitoare... fără ea prin preajmă. Chiar dacă era soare acesta nu îl simțea „având deasupra lui doar un nor cenușiu îngreunat de ploaie. În aceste zile trecuse prin toate locurile prin care cei doi trecuseră. În ultima zi... își făcuse veacul în metrou... ultimul loc în care s-au întâlnit și și-au pierdut vremea. Atunci Larisse i-a făcut cadou o chitară. Era ziua lui și a fost cea mai frumoasă zi pe care o avusese. Tot atunci într-o stație de metrou l-a învățat să cânte la nouă chitara. Râdea de el că era stângaci „și încurca notele între ele. Era calmă și o luă de fiecare dată de la capăt

„arătându-i de la cum se ține chitara în mână până la schimbare acordurilor. Învățase când era mică să cânta la acest instrument forțată ia în început de Domnul White. Mai apoi când s-a maturizat a început să îi placă și în timpul liber nu o mai lăsă din mână. Chitara lui Peter era replica pe care Larisse o ținea deasupra patului. Îl rugase să exerseze în această perioadă în care ea studiaseră. Dar nu o asculta „voia să îl învețe ea. Dacă ar fi devenit mai bun cine l-ar mai fi ajutat să se perfecționeze? Astăzi însă fiind prea plictisit și dorul de Larisse devenind prea mare „își luase chitara strângând-o în aceeași stație de metrou iritând urechile sensibile ale oamenilor ce se grăbeau care încotro. Însă nu îi pasă. Se simțea bine chiar dacă cântatul la chitara lasa de dorit. Se bucura că Luni o va vedea din nou pe logodnica lui. Luaseră în serios această relație și lanțul cu inelul de logodnă arăta asta. Lumea adesea o întrebă ce este cu acest inel de îl poartă. Găsise și scuză foarte bună spunând că a fost inelul de logodnă pe care bunica ei i-a dăruit chiar înainte de a-și pierde răsuflarea...

Alarma telefonului îl ridică instantaneu pe Peter din pat. Astăzi după atâtea amar de zile se întoarce din nou la școală unde îl aștepta Larisse. Trecuseră cele 2 săptămâni de pauză pe care le acordase tinerei fete. Se comportă ca la prima întâlnire neștiind ce să poarte. Știa că pt ea nu conta felul în care te îmbraci și felul în care te porți. Găsește niște blugi curați și un bluzon de albastru închis și își ia ghiozdanul „coborând scările. Maică-sa era mahnită că aproape în fiecare dimineață ținând în mână o sticlă de alcool goală. Este în fața școli și tensiunea cardiacă crește odată cu intensificarea bătailor miocardului. Trage aer în piept și pășește pe teritoriul pe care îl urăște așa de mult. Pe ușa de la intrarea în liceu erau nenumărate foi cu rezultatele elevilor. Era îngrădeala multă și cu greu Peter își face loc. Caută și zărește numele Larisse White. Își ține răsuflarea în timp ce ochi privesc în continuare scrisul.

Larisse White: Admisă.

Sacrificiul pe care îl făcuse nu fusese în zadar. Larisse reușise la examen. Bucuros tare acesta aleargă până în clasă. Aici însă zâmbetul îi este șters de pe față. În rândul de la cuier, banca a doua era goală. Larisse nu venise. Larisse nu venise. Înghite în sec și i întreabă pe colegi:

— Știți cumva de ce nu a venit Larisse.

— De când te interesează pe tine ciudatule dacă vine Larisse sau

nu?

— O colegă însă îi răspunde. Nu știm „nimeni nu ne-a anunțat nimic.

Nu avea ce să caute în acest mediu faara Larisse așa că ia drumul pe care a venit. Nu știa ce să creadă... Îngrijorarea i se citea pe fata care devenise din nou palidă fără culoare. Renunță să se gândească la faptul că Larisse a fost prinsă și că acum îndura chinurile „*Codului familiei White* „și că el umbla aiurea. Refuza să creadă asta. Dacă ar fi prinso sigur ar fi venit și după el Domnul White să săvârșească ceea ce este scris împreună. Atunci se întrebă? Ce putea fi? Îngrijorarea atinge punctul culminant în următoarele zile în care Larisse continua să nu apară la școală. Peter începuse treptat să își piardă mințile, simțind că va plesni dacă nu va ști ce se întâmplă cu frumoasa lui iubită. Nimeni dar absolut nimeni nu știa nimic despre Larisse. Singurul care își făcea griji era Peter și aceste griji îl chinuiau în fiecare noapte nelăsându-l să doarmă având zeci de coșmaruri în care Larisse își pierde viața, încă care Larisse îi este furată din brațele lui. Coșmaruri ce să repetau ducând neliniște în miezul nopții. Nopti în calvar în care Peter număra secunde până la răsăritul soarelui ce parcă în fiecare zi nu voia să răsară.

Nemaisuportam clipele negre ale nopții acesta își ia inima în dinți și pornește către casa familiei White ce se găsea cu mare ușurință printre zgârie-norii orașului. Era o frumoasă vila ce se întindea pe o suprafață impresionantă de teren. Domnul White era chiar și proprietarul celebrei grădini Madison Square Garden care însă o refuzaze din patriotism „dând-o primăriei. Era cam singurul gest pe care domnul White îl făcuse pentru locuitorii orașului, chiar dacă banii mulți pe care îi avea îi permiteau să facă mult mai multe. Peter își ia ghiozdanul în spate, nu că avea nevoie ci pur și simplu dintr-un reflex nedorit și pornește la drum cu ceva ezitări. Ca de fiecare dată „lumea îl privea ciudat, și asta pentru că Larisse nu era prin preajmă. În aceste momente frumusețea Larissei nu captau privirile celor care trecea pe lângă William. Traversă parcul ce era pustiu chiar dacă în mod normal era plin de cupluri ce se plimbau în noapte, cupluri ce se ascundeau aici de lumea din jur, cupluri ce de multe ori erau interzise când soarele se afla pe cer. Aici în parc se aflau zeci de iubiri ce nu puteau exista; cel puțin nu puteau exista în ochii părinților, cunoscuților, în fața prietenilor.

O poartă imensă îi blochează intrarea. Aici chiar în acest loc și-a petrecut copilăria Larise „în acest loc pe care Peter îl știa de mult timp și știa încă de mic ce se ascunde în spatele lui, dar faptul că jumătatea lui trăiește aici era un șoc puternic „ca un atac asupra inimii. Îl ura îngrozitor de mult pe tatăl ei nu îi spusese niciodată asta. Știa că se va supăra. Acum stă în fața acestui gard protector așteptând. Dintr-o cabină aflată după gard un bătrân îmbrăcat în costum iese auzind lătratul câinilor.

— Cine ești băiete și ce cauți aici?

— Bună Seara domnule. Mă numesc Peter Peterson.

— Și ce dorești?

— O caut pe Elisa Johnsom. Sunt un coleg de la școală.

— Coleg zici?

— Da. Mă întrebam dacă o puteți chema.

— Tare mult aș vrea să fac asta tinere, dar mă tem că nu pot să fac asta. Vezi tu Larise e bolnavă și este căzută la pat.

— Peter își menține calmul „inaș sufletul lui se rupsese în două. Vă rog lăsați-mă să o văd.

— Bine tinere, ești un băiat insistent. Sper să îți deschidă cineva ușa aceea pe care o vezi. Puțini au reușit să pășească în interiorul familiei White. Deci nu promit nimic. Grăbește-te.

Acesta așa și făcu. Îi mulțumește bătrânului și se apropie de ușa casei White. Era ca o fortăreață păzind niște criminali, ascunși de lume. Cu o frică dar și cu o stare de neliniște în inimă, acesta înghite în sec. Bate la ușa de 3 ori și se oprește. Aude niște pași ce se apropiau de ușa. Pentru a doua oară înghite cu forța „încercând să își păstreze calmul. Ușa îi este deschisă de o doamnă frumoasă, elegantă în jur de 37 – 38 de ani „îmbrăcată într-un albastru smarald. După frumusețea Peter știa că în fața lui se afla mama Larisei, Doamnă White. Aceasta cu niște priviri disprețuitoare îl cercetează din cap până în picioare la băiatul ce se afla în fața ei.

— Cine ești? Cum ai reușit să intri pe proprietatea noastră?

— Bună Seara Doamnă White. făcuse o plecăciune de parcă Doamna White era o regină. Mă numesc Peter Peterson. Un coleg de la școală a Larisei.

— Peter Peterson! exclamă de câteva ori. Hm. Larise nu te-a pomenit nici măcar odată. Peter Peterson ce vrei de ai venit până aici?

— Doar să o văd pe Larise. Continuă propoziție văzând că Miss

White nu era convinsă. Să o vad pe Larisse în numele tuturor colegilor. Scoate din geantă câteva plicuri ce conțineau diverse felicitări din partea colegilor. Uitați. Toată lumea îi este doar de fiica dumneavoastră. Miss White se înduioșează și îl îndemna pe Peter să intre. Din depărtarea bătrânul se bucură pentru tânăr înghitând un pahar în cinstea lui. Cu ochii mari Peter încerca să înconjoare cu privirea casă imensă însă ochii nu puteau parcurge aceasta construcție având o arhitectură pusă la punct de unul dacă nu cel mai bun dintre arhitecții pe care America îi are. Clasicul se îmbină cu modernismul că o mănășă pe mâna frâna a unei femei.

— Ce s-a întâmplat cu Larisse? întrebă brusc Peter.

— Vei afla singur dragul meu „A doua ușă la stânga după ce urci scările se afla Larisse. Cu siguranță se va bucura că vei veni.

— Vă mulțumesc că m-ați primit în casa dumneavoastră. Este o casă frumoasă.

— Mulțumesc. Acum du-te. Nu o mai lăsa să te aștepte.

Cu ghiozdanul în spate acesta urcă treptele până la primul etaj. Scări ce erau inlocuite ca un șarpe odihnându-se la lumina caldă a soarelui. Un culuar fără sfârșit îl amețește pe Peter. Acesta însă nu se lasă doborât și se apropia de ușa în care Larissei zăcea în pat. Ciocănește ezitând... însă să intre. Deschide ușa și o zărește pe Larisse stând în pat. Simțindu-se îngrozitor „transpirând din toate porțile. Fata îi era plină de durere. Peter se grăbește să o ia în brațe și cu un efort de invidiat îl strânge cu puterea pe care o mai avea în trupul ei slăbit.

— O Doamne. Larisse ce s-a întâmplat cu tine.

— Nu ști cât de mult mă bucur că te va Peter.

— Și eu Larisse, și eu. Arăți îngrozitor de slăbită. Ce ai pățit.

— Sunt bolnavă Peter.

— Te vei face bine. Ai să vezi.

— Nu Peter. Plânge, lăsându-și lacrimile să curgă. Nu Peter. Nu o să mă fac bine.

— Îi sărută fruntea și începe să tremure. Era din ce în ce mai speriat. Spune-mi Larisse ce se întâmplă cu tine.

— Peter!!! Am leucemie. Starea mea e foarte șurubeda acum. Am avut și am dureri îngrozitoare iar astea s-au dublat din cauza lipsei tale. Regret că nu ți-am spus nimic. Am crezut că este o banală răceală însă se pare că m-am înșelat.

— Peter nu cade. Rezista ca un adevărat bărbat și se ține pe

picioare încercând să îi dea încredere Larissei. Larisse! Totul va fi ca înainte vei vedea. Ai încredere în tine.

— Peter chiar dacă aş vrea nu pot să mă lupt la nesfârşit. Şti la fel de bine ca şi mine că voi ceda.

— Nu spune asta.

— Trezeşte-te Peter la realitate. Te rog măcar acum în ceasul al 12-lea fi cu picioarele pe pământ... Te implor din suflet. Ascultă-mă... Nu va mai fi mult şi vei rămâne singur.

— Se prăbuşeşte lângă ea plângând ca un copil ce şi-a pierdut jucăria favorită.

— Ascultă-mă. Hei scumpule. Uitate în ochii mei. Nu mi-e frică că voi muri. Mi-e frică că te voi lăsa singur şi nu ştiu ce se va întâmpla cu tine. Eşti firav „eşti fragil „eşti lipsit de protecţie. Te iubesc şi asta şi mă doare sufletul că te văd în felul ăsta. Eşti cu totul diferit. Te vreau aşa cum eşti în preajma mea. Te rog. Termină cu lacrimile că tot ce faci acum este să înfigi cuţitul şi mai adânc în rană.

— Îmi spui să încetez. Larisse! Cum aş putea să fac asta.

— Uite aşa bine. Te rog.

— Bine, Bine. Spune Peter neştiind ce altceva poate să spună. Mi-e dor de tine Larisse.

— Şi mie de tine. Dar ce pot să fac. Nici nu pot să mă ridic în picioare. Mă simt de parcă cineva mă torturează încontinuu şi nu pot să scap.

— Părinţii tăi bănuiesc ceva între noi doi?

— Nu Peter. Cel puţin nu cred. Nu au avut timp de asta. Sunt îngrijoraţi de sănătatea mea. Cum ai reuşit să intri?

— Mama ta nu e aşa de rea cum pare. M-a lăsat să intru atunci când i-am arătat felicitări din partea colegilor. Şi îi arata câteva plicuri că drept dovadă.

— Dar nu sunt felicitări ci sunt doar scrisori goale nu?

— Nu sunt goale. Sunt scrise de mine să îţi țină de urât în acest timp.

— Ce sunt în ele? Ce mi-ai scris?

— Le vei citi tu. Îi sărută fruntea şi îi simte căldura imensă pe care corpul o păstra.

— Ce am făcut la examen? Am dat tot ce am putut dar nu ştiu dacă a fost îndeajuns.

— Larisse, calmează-te. Linişteşte-te. Ai trecut cu mare uşurinţă.

Nu te mai obosi gândindu-te la toate astea. Voi rămâne cu tine.

— Nu poți să rămâi Peter. Dacă ai sta mult mama ar intra în bănuieli și ști ce se va întâmpla după. Nu am avut timp nici măcar să găsesc „Codul familiei „mele. Ce vom face?

— Ne vom descurca. Voi face asta în locul tău.

— Te rog nu. Tata nu te va ierta dacă vei îndrăzni să tulburi liniștea familiei și a codului.

— Atunci ce vrei să fac? Nu pot să stau fără să nu fac nimic pe seama asta.

— Ba poți și mă vei asculta. Acesta se calmează după ce tonul lui se ridicase.

— Totul e în regulă copii? Intră doamna White pe ușă cu o tavă. V-am adus ceai.

— În regulă mama. Mulțumesc.

— Cum te mai simți draga mea?

— La fel de rău mamă.

— Nu știu ce să mă fac cu tine. Nicio pastilă nu își face efectul. Bine. Vă las să vă continuați discuția. Mulțumesc tinere că ai venit să îmi vezi fiica.

— Eu vă mulțumesc că m-ați primit. Mama Larissei părăsește camera zâmbindu-le amândurora la plecare. Imediat după ce ușa se închide Larisse vorbește cu aceeași voce fără vlagă.

— Cred că e timpul Peter să pleci.

— Nu vreau Larisse să plec de lângă tine.

— Ba o să vrei. Peste 2 zile mă vei aștepta jos în fața balconului.

— Ai înnebunit?! Nu vezi în ce stadiu te afli?

— Ba da dar ce mai contează? Vei face ce am zis eu dacă și cu adevărat la mine. Îl sărută „dar nici măcar sărutul nu mai e același pe care îl cunoștea Peter. O îmbrățișează și îi șoptește la ureche ca totul va fi bine.

Peter părăsește domeniul familiei White cu o mare gaură în inima lui. Revederea cu Larisse o visase altfel dar visul nu s-a potrivit cu adevărul. Adevărul e crud și nemilos. Larisse nu se simțea deloc bine iar el era stresat. Acasă era atmosferă deja cunoscută de Peter. Azi însă izbucnește cu o remarcă la adresa mamei și a Arianei... *Terminați-vă odată, uitați-vă un oglinda va place ce vedeți?*”. Dar se părea că nici vorbele lui Peter nu le potoleau pe cele 2 femei din casa Peterson. Nu credea dar ajunsese să îi fie dor de tatăl său care îi

părăsise fără voia lui, nemaisuportând atmosfera din propria casă. Îl părăsise ducându-se departe, lăsând trecutul în urmă. Se așază pe pat și izbucnește în plâns. Imaginea Larisei în pat îi cuprinde mintea lipindu-se parcă. Simțea că nu este bine. Simțea că ceva urât i se va întâmpla și că orice ar fi „cu siguranță nu o va uita.

William renăscuse pentru a doua oară. Cerul în viața lui era de un albastru intens neamenintat de niciun rebel nor. Efortul pe care îl pusese în recuperarea sa dăduse rod. Durerea nu o mai simțea și de mers începuse să meargă foarte bine. Începuse chiar și să alerge dând jos greutatea în plus acumulată în perioadă lungă de convalescență. Data nunți se apropia iar el era din ce în ce mai nerăbdător și mai emoționat. Când se uită în oglindă vedea același star rock „cu același suflet. Însă era un star neșlefuit, ne mai dorit de nicio casă de discuri. Nu plângea după asta „găsindu-și o altă ocupație ce îi făcea plăcere. Scria despre el „despre întâmplările din viața lui. Gândează că timpul lui ca fiind o celebritate s-a dus „dar poate să lucreze din urmă. Și așa era. Când avea timp sau când era singur doar tastele se auzea în apartamentul celor doi. Era bucuros și mai în viață ca niciodată. Întinerise și învățase din greșeli făcându-l mai matur și mai responsabil. Ariana de asemenea se maturizase. Renunțase la dansul erotic „de când aflase că e însărcinată. Patronul o înțeleșese și în plus continuase să îi dăruiască niște sume frumoase de bani dorind să facă parte măcar atât din viața copilului. Samuel devenise un prieten apropiat al familiei „vizitându-i săptămânal, stând de vorbă, râzând. Ariana era bucuroasă de decizia pe care o luase. Era mulțumită că poate să stea acasă alături de William. Chiar dacă era în perioada de sarcină, Ariana ramăsese frumoasă. Asta îi repetă în fiecare zi William. Cumpăraseră o carte cu nume pentru micuț „însă o aruncaseră imediat la coșul de gunoi. Nu aveau nevoie de o carte pentru asta. Știa că nu trebuie să se grăbească. Numele vă ieși la momentul potrivit. Erau zile frumoase în viața celor doi și asta se vedeau pe chipul lor. Când ieșeau la plimbare radiau în fața celor din jur care erau orbiți de lumina lor. Nu de puține ori copii cu vârsta între 10 – 14 ani îl întâmpinau cerându-i o fotografie sau un autograf din partea lui. Azi era la fel. În aer era cald „chiar prea cald pentru un început de primăvară ce se anunță a fi geros. William o ține strâns de mână până la restaurantul pe care îl începuse al vizită aproape săptămâna-l. În așa fel aceștia mai

păstrau legătura cu realitatea din jurul lor. Omul de la ușa restaurantului îi întâmpina înăuntru. Atmosfera era așa cum obișnuia să fie. O atmosferă plăcută de o duminică după masă alături de cineva care cu adevărat îl iubești. Se așezau deja la masa lor. Într-un colț al restaurantului aproape însă de fereastra prin care puteau vedea taxiurile ce nu aveau loc pe stradă, prin care puteau vedea agitație din orașul în care timpul nu stă în loc. Pentru el a fost o perioadă însă în care timpul chiar părea a fi oprit. Trecuse dar ramsese cu urme înfipite adânci în trupul lui William. Comanda 2 cafele chiar dacă era ora 4 30 pm. Aveau nevoie și de energia pe care cafeaua o conține. Amândoi își beau cafeaua în liniște. Le plăceau să fie înconjurați de liniște știind că nu foarte târziu în casa lor se va auzi vocea, plânsetul, strigătul bebelușului. Se bucurau de liniștea acordată de ambientul restaurantului. La câteva mese distanță o femeie pare a aștepta pe cineva. Își bătaie piciorul pe sub masă făcând un zgomot încet dar iritând chiar și pentru urechile ei. Nu îi scăpă din priviri pe William și pe Ariană. Se pare că femeia nu este în regulă agitându-se ca un leu în cușcă. Palmele transpiră îngrozitor de mult chiar dacă aerul condiționat era pornit. Și le freacă, din când în când mușcându-și unghiile. Avea o față obosită care parcă cera să fie lăsată în pace. Se uită adesea la ceas, apoi continuă să privească masa în care William discuta cu Ariană. Aceasta e concentrată și nu îi pierde din ochi. William la un moment dat însă se simte urmărit iritându-l acest lucru. Ariana știa asta de câteva minute însă nu spusese nimic să nu deranjeze atmosfera plăcută creată. Nu îi spuse însă cine îl urmărea. Îi era teamă, lăsându-l să își întoarcă privirea... La câțiva pași o figură cunoscută îl privește. Era o Elisa pierdută, o femeie asemănătoare cu cea care a fost după despărțirea de el. O femeie distrusă, complet inutilă pentru societate. Se află aici, unde nu îi era locul distrugând ziua unei noi familii. Elisa își pierduse din nou capul. Nu știa dar era bolnavă gravă. Suferea de „Tulburare intermitentă explozivă „Nici măcar ea nu era conștientă de starea pe care o avea. O stare mentală care provoacă izbucniri violente persoanei atunci când este provocat, persoana pierzând controlul sentimentelor și acțiunilor sale. Singurul conștient de gravitatea boli era și încă este Albert stagiarul ce avusese grijă de Elisa în timp ce lua contact pentru prima dată cu această boală. S-a întâmplat ca într-o zi, Albert să dea peste fișele Elisei căutând fișele unui alt pacient. Chiar dacă a mai văzut-o atunci nu i-a spus nimic. Știa

că dacă îi va spune ceva va fi și mai rău. Elisa este întreruptă din roșul unghiilor de sunetul telefonului. În acest timp William își întoarce capul spre viitoarea lui soție, Ariană. Elisa răspunde, necunoscând numărul care îl apelase.

— Da. Cine este la telefon? Are o voce grăbită, o voce disperată.

— Elisa? Tu ești? Sunt Francis Albert.

— Cine? Nu vă aud. Se ridică de pe scaun ducându-se la baie pentru a-l înțelege pe bărbatul misterios.

— Elisa „sunt Albert. Stagiarul. Nu îți mai amintești?

— Albert?! După atâta timp? Mă suni?

— Sunt în oraș pentru câteva zile și mă gândeam că poate aș putea să te văd.

— De ce vrei să mă vezi pe mine? Se bâțâie prin baie, uitându-se la oglindă.

— Pentru că ești singura persoană pe care o cunosc aici. Unde ești? Unde pot să te găsesc?

— La restaurantul „La Passion”. Mă vei găsi stând singură la o masă.

— Grozav. Rămâi acolo. Vin îndată.

— Stai 2 secunde? Cu o voce calmă îi șoptește: Mă bucur că te-ai întors înapoi.

— Și eu. Stai unde ești. Ne vom vedea în curând.

Convorbirea se încheie mai scurt dar cu un efect. În sfârșit foarte curând va vedea din nou o față cunoscută, un bărbat care nu o judeca. Persoanele acestea erau puțini în viața ei „și chiar dispăruseră din peisaj. Îi era doar să aibă o persoană care să o înțeleagă. Peter chiar dacă era mai mic decât ea cu mult, era însă cu capul pe umerii... eschivând din calea ei în momentul în care totul se complică. Deschide robinetul dându-și părul nebun peste cap. Apa care curge este oprită de mainele ei blocând drumul ei către scurgere. Apa prinsă în mâinile Elisei sunt aruncate pe fața prea palidă a femeii. Apa îi dăruiește oxigen pentru câteva secunde. Stă cu mainele pe chiuveță acum și tot se holbează la părul ei, la trupul ei schimbat. Inima îi sare brusc la ușa care este deschisă. Era femeia de care dăduse peste cu ceva timp în urmă într-o dimineață. Atunci doar presimțea, dar acum era un fapt. Ea era aleasa lui William. Stătea din nou ca și atunci înmărmurită nereușind să scoate vorbele din gură. Ochii i se opresc la burta Arianei. Tulburarea o cuprinde din nou. Asta chiar nu o văzuse. William având

un copil. Iar ea nu e cea care să îi ofere acest dar. O privire dezgustătoare își face loc. Ariana îi răspunde cu o privire asemănătoare. Se apropie și mai mult de ea începând să vorbească:

— Uitate la tine cum ai ajuns? O sugătoare a societății, ce își pierde vremea urmărindu-i pe alții. Să nu te atingi de familia mea. Să nu te atingi de William. L-ai avut și nu ai fost în stare să îl păstrezi. Să nu îndrăznești. Ia asta ca pe un avertisment. I-a o cum vrei tu. Și ar fi bine să îți vezi de treaba ta.

— Sau altfel? Ce îmi vei face? cu o voce de femeie nebună, nemiloasă fiind gata să sară la gâtul Arianei.

— Altfel vei avea de-a face cu mine. Și crede-mă nu vrei asta.

— Priviri disprețuitoare erau aruncate de cele două feline sălbaticе scăpate din lanțuri. Stai liniștită. Dacă vreau îți voi face viața ție și lui William un coșmar. Pentru tot ce mi-a făcut va suferi mai mult ca mine.

— Tu te auzi femeia nimănui. Nu ți-a făcut nimic. Tu ești cea care s-a băgat în pământ. Tu singură cu mâinile alea mizerabile pătate de sânge.

— Ajunge. Îmi pierd mințile. Dacă m-ai aud un cuvânt la adresa mea jur că te voi ucide chiar acum. Lupta dintre aceste două leoaice pare a fi gata de început. Amândouă stând într-un colț așteptând atacul. Din nou însă telefonul o întrerupe pe Elisa. Da?

— Din nou Albert la telefon. Am ajuns și tu încă nu ești aici.

— Acum vin. Eram doar la baie. Închide telefonul. Asta nu se termină aici. O amenință Elisa pe Ariana care nu se simțea prea bine acumulând un surplus de stres care putea dăuna sarcinii. Respiră și inspiră pentru câteva minute, totul revenind la normal.

Un bărbat într-un sacou și cu o pălărie intra în restaurantul „La Passion” căutând din priviri o femeie singură la o masă. Nu o găsește și își scoate telefonul sunând și așteptând ca cineva să îi răspundă.

— Acum vin. Eram doar la baie. Răspunsul îl mulțumește și zâmbește ducându-se la masă liberă ce era ocupată de Elisa. Se face comod lăsându-și doar ochelarii pe vârful nasului. Tot își mișcă picioarele așteptând-o. De undeva din restaurant femeia se ivește. Pare a se comporta normal dar Daniel știa de la convorbirea pe care o avuse la telefon că nu stau așa lucrurile. Încearcă să se comporte cât se poate de natural. Se ridică și o îmbrățișează puternic. Elisa face la fel luând amândoi loc la masă. După mai bine de un an Daniel se întorsese în

oraș să o vadă pe Elisa. Îi promisese că se va întoarce și s-a întors. Stau amândoi de parcă ar fi doi muți comunicând prin semne. Elisa era la fel de agitată ca și înainte, în continuare având senzație că este privită de nenumărați ochi...

— Mult timp a mai trecut!

— Într-adevăr. Te-ai schimbat! Spune Elisa cu o voce surprinzător de liniștitoare.

— Poate din cauză că nu m-ai văzut pe stradă.

— Poate. Oftă ea. Mă bucur să te văd. Credeam că m-ai uitat.

— Cum să te uit, Elisa? Ar putea cineva să te uite, să te lase baltă?

— Cred și eu?!

— Cum te simți? Ce a făcut Elisa în această lungă perioadă în care nu am mai văzut-o?

— După cum cred că ști, nu prea bine. Am încercat să îmi refac viața și pentru câteva săptămâni chiar am crezut că voi putea, dar apoi tot ce atingeam se făcea în scrum. Nu știu ce se întâmplă cu mine Daniel. Nimeni nu e lângă mine ca să mă poată ajuta. Să îmi fie acolo atunci când îmi este greu și în ultimul timp, în fiecare zi pentru mine a fost greu. Am plâns de multe ori în hohote „și nu am avut pe cine să plâng și să mă liniștească. Am fost singuratică. Asta a făcut Elisa. A fost singura încercând să reziste în această lume. Nu știu cât mai pot să rezist Daniel.

— Nu vorbi așa. Nu este nimic în neregulă cu tine. Doar treci peste niște clipe dificile.

— Nu e în regulă deloc. Ar fi trebuit să nu mai am nimic de mult și nu mai am. Nu e vorba de mine și de William, este vorba doar de mine. Simt că în trupul meu se afla și mă controlează uneori altcineva și nu pot să fac decât să mă predau. Nu îi rezist. Când mă cuprinde, nu am stare. Trebuie să mă ajuți. Doar ești doctor.

— Nu ai nevoie de ajutorul nimănui. Doar tu poți să te ajuți pe tine însăși.

— Nu pot. Am încercat. Te rog Daniel. Ochii tăi îmi spun că știți ceva ce și eu ar trebui să știu. Spune-mi te rog. Ești singura persoană care încă este prin preajma mea. Dacă nu îmi vei spune tu, atunci cine mi-ar putea spune?

Daniel se gândea și nu avea de ales. În timpul drumului spre restaurant s-a gândit la un asemenea moment și știa că nu mai are rost

să se mintă, să o minte pe Elisa. Adevărul trebuia scos la iveală înainte ca Elisa să rănească și pe ceilalți. În primul rând trebuia să vorbească o dată pentru totdeauna despre asta astfel Elisa continua să se rănească cel mai mult pe ea. Daniel are un nod în gând care parcă îl împiedică din misiunea să bea paharul cu apă, ducându-l până la fund., nodul dispărund. Elisa aștepta să audă cuvintele.

— Tulburare intermitenta explozivă. Răsuflă crezând că de acum înainte toate se vor rezolva de la sine.

— De unde ști? Și ce este Tulburarea intermitenta explozivă? Spune-mi acum, îmi pierd mințile.

— Exact asta însemna. Suferi de o boală mintală în care ai momente în care tu nu mai ai niciun control asupra sentimentelor și acțiunilor tale. Exact ce simți și tu. Că cineva te controlează. De fapt nu te controlează nimeni. Tu pierzi controlul.

La câțiva pași, revenise de câteva minute Ariană. Se pregăteau să își încheie relaxarea aici și să o continue acasă. Planul însă se schimbă la auzul „Tulburare intermitenta explozivă”. William care în timpul acela degusta vinul chiar se înecase. Era un șoc pentru el, chiar și pentru Ariana care fără știința lui William avuse mai devreme un conflict cu Elisa. Refuza să își întoarcă privirea și să o privească pe tulburătoare și cândva fermecătoare Elisa. Acum frumusețea ei era umbrită. Voia să afle în continuare ce se va întâmpla și luă loc din nou la masă.

— De când am asta. De când sufăr?

— Cred că ști mai bine decât mine „când a izbucnit aceasta furie în tine.

— Se gândește și realizează că întreadevar știa. De fapt și William presupunea același lucru. O mare parte din vina a fost despărțirea bruscă și dură dintre cei doi. Dar William nu regreta. A fost mințit atunci și nu putea să se facă ca nimic nu se întâmplase între Elisa și Shawn, fostul manager al trupei.

— Și ce pot să fac?

— Nu prea multe din nefericire. Daniel era foarte serios și părea puțin crispat la față în timp ce discuția avansa. Tot cea ce poți să faci este să urmezi niște ședințe terapeutice. Aș putea să te ajut chiar să te vezi cu o cunoștință care este terapeut chiar aici în New York. Totul depinde doar de tine cum ți-am mai spus.

Gânduri și iar gânduri îi invadează mintea slăbită a Elisei. O

mente ce nu mai rezista presiuni și a stresului. Ce putea să îi facă un terapeut decât să o prostească și mai mult cu fel de fel de teorii și exerciții pentru trup cât și pentru minte. Nu avea încredere nici măcar în Daniel d-apoi să aibă încredere într-un terepeust necunoscut. Nu voia asta. Avea alte gânduri în încercarea de a opri această tulburarea mintală pe care o deținea. Cum spunea și Daniel... boala este în mâinile ei.

— De când ai aflat de starea mea? E ultimul lucru pe care îl vreau de la tine.

— Din seara în care te-am condus în cameră la tine și te-am sărutat pe frunte. Am mers să iau o fisă al unui pacient pentru doctorul de gardă și am dat peste fișa ta. Nu m-am putut abține. De atunci îți știu starea de sănătate. Îmi pare rău că nu ți-am spus mai devreme. Ar fi trebuit. E vina mea că ai suferit în felul ăsta un timp așa de îndelungat.

— Nu e vina ta. Mă bucur însă că măcar ai venit să mă vezi. Știu că ești doar în trecere și că trebuie să te întorci în Londra.

— De unde ai știut?

— În buzunarul de la piept ai un bilet dus întors Londra-New York.

— Într-adevăr. Dar nu plec acum. Mă vei avea prin preajmă timp de câteva zile și te voi ajuta că totul să fie așa cum a fost. Îndrăzneț Daniel o sărută pe Elisa. Ar fi trebuit să facă asta din noapte aceea. Însă atunci era un tânăr stagiar timid și stângaci. Acum era cu totul diferit. Avea încredere în acțiunile sale. Sărutul este unul lung și acrișor în unele momente pentru Elisa care își pierduse frumusețea fatală. Nu arata prin acest palid sărut decât un strop al femeii care fusese odată. Se desprinde de buzele lui, retrăgându-se câțiva pași înapoi.

— Cred că ar trebui să plec. Îmi pare rău Daniel.

— Unde să pleci? Nu am traversat oceanul pentru că tu să îmi spui asta.

— Nici nu te-am rugat.

— Am venit pentru că țin la tine, și nu te voi lăsa din nou ca să îmi scapi.

— Și eu țin la tine. Îmi ești prieten, singurul.

— Nu mă înțelegi. Vreau să fiu mai mult decât atât. Știu că e brusc pentru tine.

— Am problema mari. Și arăt mult mai rău decât m-ai văzut

prima dată. Chiar mă vrei așa?

— Te plac așa, indiferent de cât de bolnavă ești. Te rog, petrece noaptea cu mine.

— Starea ei se îmbunătățise. Își revenise din tulburare intermitentă explozivă cel puțin pentru un moment. Însă nu era încă refăcută complet. Capul o doare îngrozitor. În regulă. Spune Elisa. Să mergem atunci.

— Grozav.

Afară se întunecase iar vremea frumoasă dispăruse în întuneric. O ceață firavă alături de puțină umezeală acoperă străzile. Elisa și Daniel înăuntrul unui taxi dispar în inima ceții. Restaurantul „La Passion” începea să se golească. Printre rămași la masă se aflau și William cu Ariană. William încerca cu toate forțele lui să nu se gândească la ce aflase cu câteva clipe mai devreme legat de Elisa, legat de starea ei. Îi părea milă de felul în care Elisa devenise o femeie dezordonată. Când a privit câteva secunde nu o mai recunoscuse. Puțin de ea îi amintea lui William de Elisa pe care o cunoștea. Mereu cu capul în nori, având însă întotdeauna câte un plan bine definit și pe care adesea îl respecta cu strictețe. Acum nu mai era nimic din asta. Era doar o umbră a frumosului și îndepărtatului trecut. Față de ea, William era puternic și nu îi mai pasă de sentimentele tuturor așa cum făcea Elisa. Îl interesa doar familia lui și atât. Se făcuse un bărbat responsabil cu capul pe umeri. Elisa era yingul din yang. Era partea opusă. La câteva minute după plecare Elisei și William alături de Ariana luaseră drumul spre casă. Le plăceau să meargă pe jos. Pe jos veniseră, pe jos se întoarseră. Îi făcea bine Arianei și băiețelului care se află înăuntru. Era un puternic aer proaspăt și curat. Liniștea era la ea acasă prin aceea ceață. Pe ici pe colo niște taxiuri goale așteptând vreun client. Ziua lui William se încheia așa cum începuse. Dormind, luând-o în brațe pe Ariană. O noapte liniștită cum obișnuise să aibă, având trupul și sufletul total relaxat și curat. Însă pentru alții noaptea era de departe de a se fi terminat, de departe de a fi liniștită. La câțiva kilometri depărtare noaptea trebuia să înceapă. Daniel o avea în brațele lui. Își dorea să facă dragoste cu ea nu din milă ci pentru că o iubea. Ea însă se comportă ca o jucărie. Nu spunea nimic, se lasa condusă de Daniel care însă prin întuneric nici nu știe că Elisa este cu totul în altă parte. Ochii ei nu arătau nimic. Erau larg deschiși uitându-se în gol în timp ce Daniel trăia clipă din plin. Din când în când Elisa mai scotea

sunete ce trebuiau a fi de plăcere dar pe care Daniel le simțea că fiind strigăte de dispere. Nu era bine ce făcea. Nu mai putea continua văzând că Elisa nu este implicată și cu sufletul. Nu știa cine este de fapt Elisa. Multe se schimbaseră. Renunță. Se pregătește să plece. Știa că irosește timp prețios.

— Dormi cu mine. Nu pleca. Zbiară Elisa.

Nu avea de ales. Patul Elisei era încăpător pentru 2 persoane. Daniel o sărută doar pe frunte, ca un adevărat prieten, încercând să uite că tocmai ce a făcut dragoste cu aceasta. Oboseala acumulată îl doboară pe Daniel care cedează, lăsându-se învins de aceasta. Liniște. Era liniște și se auzea doar respirație Elisei. Era o respirație greoaie. Încerca să ațipească. Chiar dacă în jurul ei era liniște ea nu era deloc liniștită. Avuse o zi grea. Dorea să aibă măcar un somn în care să uite de tot. Are ochii deschiși în noapte. Nu vede decât negru în jur. Câteva lumini erau însă pe stradă. Elisa privește aceste luminițe fiind fascinată de acestea chiar zâmbește la un moment dat când alături de luminițele pe care le-a văzut prima dată veniseră și altele în jocul deja început. Își aduce aminte de copilăria pe care a avut-o, în care avea tot ce și-a putut dori. Acum însă pare că nu îi era de ajuns. A vrut mai mult, exact ca și tatăl ei. A dorit mai mult însă a reușit puțin. Nu a avut niciodată prieteni. Era considerată diferită fiind dintr-o familie mult mai bogată decât majoritatea pe care îi cunoștea. Era singură și arătată cu degetul atunci când era mică. În timp ce anii treceau Elisa începuse să își facă singură un nume în viață, nemaicerând ajutorul tatălui. Își luase aripi și acum după mulți ani se pare că aripile i le-au fost tăiate și se pregătea să se prăbușească, izbindu-se în plin pe pământ. Așa se simțea. Ca un porumbel călător care deși a fost bun cu toată lumea și își îndeplinea cerințele stăpânului, la final se brabusea fiind pus jos de un vânător sau fie din cauza oboseli. Elisa era un porumbel. Un frumos porumbel alb care își întindea micile aripi ce acum era murdărit și care nu mai era cunoscut de nimeni. Zâmbetul fuge de pe fața ei în tot acest timp. Mintea era făcută pulbere. Auzea voci. Nu era prima dată în care auzea voci. Nu le dădea importanta dar acum știind că suferă de Tulburare intermitenta explozivă, totul părea că se leagă. Vocile îi șoptesc dar ea nu se lasă. Acestea cresc în intensitate și mintea Elisei începe din nou să se tulburare. Știa că se apropie din nou momentul în care v-a pierde controlul asupra ei. Acum în acest moment de nebunie Elisa aude clar vocile din capul ei. Era doar o singură voce. Nu erau mai

multe era doar ea. Se îngrozește la vorbele primite în mintea ei. E amenințată de propria ei voce și o disperare și mai mare o cuprinde. Doar fata o putea controla. Celelalte părți ale corpului erau manevrate de vocea din interior. Suferă îngrozitor la imaginile ce începeau să curgă în mintea ei... Se scoală din pat transpirată toată. Se uită la Daniel care e într-un somn profund. Se mai uita odată. Încet se îndrepta către bucurie. Nu vede nimic dar se lasa ghidată de vocea ce deveneau din ce în ce mai puternică și nerăbdătoare. Închide ușa bucătăriei asigurându-se că Daniel nu se va trezi. Începe să se lovească cu sălbăticie. Își pierduse complet mințile. Își dăruia suferința, răbindu-și corpul ce cândva era considerat de mulți superb. Se lovește și totuși nu plânge. Nici măcar o lacrimă nu îi curge. Ține bine durerea. Bestia din ea continua să se tortureze. scoate o mânășă dintr-un sertar. Dintr-un altul este condusă din nou de instinct. Cauta un cuțit și îl găsește. Vocea râde și o îndeamnă să continue ce a început. Își apropie cuțitul de șold. Știe că dacă totul depinde de asta. Respiră de parcă nu ar mai fi luat o gură de aer de câteva zile. Se apropie. Se apropie din ce în ce mai mult de pat. Luminițele o ajută pe Elisa să vadă puțin din Daniel ce dormea cu capul întors la fereastră cu burtă în sus. Tensiunea crește în fiecare secundă scursă. Elisa mai face încă câțiva pași mici, poziționându-se în locul în care putea acționeze așa cum vocea o îndemna. Inima mai are puțin și îi plesnește Elisei din cauza stresului neimaginabil... Era momentul. Era momentul să finalizeze prima parte a planului. Îi țintește inima lui Daniel. Daniel se trezește însă e prea târziu ca să mai acționeze. Cuțitul îi este deja înfipt în inimă. Sângele îi acoperă pieptul. Măinile îi sunt pe cuțitul ce i-a străpuns sufletul. Încercase atunci să blocheze dar era prea târziu. Elisa îl omorose cu o singură lovitură de cuțit direct în inimă. Devenise o criminală cu sânge rece ce își savura victoria. Însă totul era de departe de a se fi încheiat. Își scoate mânășă rupând-o în câteva bucăți. Se grăbește să ajungă la baie aruncând mânășă în apă din toaletă făcându-se nevăzută înghițită fiind de canal. Se întoarce din nou în locul în care s-a întâmpnat totul aruncând tot ce prindeau mainele ce deși omorâse un om nu erau pătate de sânge. Distrugea totul în camera făcând să pară că aici se dusese o bătălie. Deschide ușa apartamentului. Din nou se întoarce în dormitor. Vocea nu dispăruse o încuraja în continuare. Luminițele, Elisa le zărește din nou. Deschide fereastra și un vânt îi suflă părul și fata. Era riscant dar era singura ei

șansă. Țipă, țipa, tipa. Strigătul puternic este repede auzit de vecini. Cu o mare siguranță Elisa analizează cu atenție stradă. Zărește plasa hotelului și totul avea sens pentru aceasta. Nu ezită și se aruncă cu spatele în gol țipând ca și cum ar ști că i se apropie sfârșitul. În timpul zborului Elisa se simte liberă. O bubuitură puternică strica liniștea din jur. Corpul Elisei zace întins în fața hotelului. Ce-o doi paznici fură surprinși de repeziciunea cu care totul s-a întâmplat. În fața lor Elisa suferă și strigă de durere.

— M-a aruncat. A vrut să mă omoare. Opriți-l.

— Cei din hotel se adunaseră în jurul corpului ce suferea cumplit. Poliția și Salvarea ajunseseră în câteva minute din cauza traficului foarte ușor. Vreo 3, 4 polițiști intervin în forță în camera în care Elisa a fost aruncată. Erau gata să folosească armele din dotare. Dar nu era cazul. Omul era mort.

— Nu trageți. Strigă polițistul ce se afla în fruntea operațiunii. Se pare că s-a sinucis.

Chemații pe cei de la criminalistică să ia cadavrul. Nenorocitul.

În același timp jos Elisa plângea fiind luată pe targă. Nu arată deloc bine. Chiar dacă fusese atenuată de plasa rezistența a hotelului impactul fusese încă destul de puternic încât să o rănească pe lisa. Își pierde cunoștința în timp ce este urcata în ambulanță. Nu este singură. Un bărbat din departamentul criminalistică. O analizează atent pe tot parcursul drumului. Știa ce se întâmplase. Își scoate telefonul și sună.

— Puteți să nu mai investigați acest caz. Femeia asta a scăpat de Psihopatul ăla.

— Vrei să spui că el e...

— Da. Daniel Watford. Aceeași persoană care acum câțiva ani a fost condamnat pentru viol și omor calificat.

— Nu se poate.

— Uitate pe obrazul stâng. Vei descoperi că are un semn distinctiv. Tăietura aia deasupra ochiului.

— Așa e șefu'. Aveți dreptate. Ce să facem mai departe?

— Declarați caz închis.

— Cum spuneți dumneavoastră șefu'. Seară bună.

„Șefu'” închide telefonul, oftează și o privește pe Elisa inconștientă. Îi întreabă pe cei doi asistenți medicali din salvare dacă totul va fi în regulă. Aceștia îl asigură că femeia va scăpa cu viață dar că va avea mult de suferit. Îl roagă pe șofer să oprească. Promite că se va

Întoarce către dimineață să vadă starea Elisei și coboară din salvare. Noapte liniștită pentru unii, noapte de coșmar pentru alții.

Mirosul pătrunzător al camerei nu îi dă pace Elisei care își deschide cu greu ochii. Era extenuată și habar nu avea ce se petrece în jurul ei. Simte încă durere neștiind care e cauza. Se uită în jurul ei și nimic nu îi pare cunoscut. Doar mirosul o făcuse pe Elisa să conștientizeze unde se afla. Era pusă la pat și avea dureri mari. Pe scaun omul din salvare stătea așteptând de câteva minute să se trezească. Elisa era slăbită. Trecuse de boala și de data aceasta. Nu știe cine este bărbatul care tot o urmărește.

— Cine sunteți? Vă cunosc?

— Bună ziua doamnă. Nu mă cunoașteți. Sunt de la criminalistică. Dwain Bold.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu vă amintiți nimic?

— Nu. Cum am ajuns aici?

— Ați fost aruncată de la etajul 13 al hotelului. Elisa nu percepe informația. Nu știe despre ce vorbește bărbatul.

— Vă amintiți cum ați ajuns acolo?

— Nu nu îmi amintesc nimic. Îmi pare rău că nu v să pot fi de ajutor.

— Ne-ai fost deja. Dacă îmi permiteți. Știu că nu e momentul dar ce ați căutat ieri în camera de hotel al domnului doctor Daniel Watford.

— Cine?

— Nu știți cine este acest domn Watford?

— Nu am auzit de el.

— Este bărbatul care a fost găsit mort în camera de hotel.

— Chiar nu știu nimic. Aș vrea să îmi amintesc dar sincer nu știu.

— Gândiți-vă atunci la această întrebare. V-a pus ceva în băutură domnul Watford. Întreb asta deoarece probabil v-ați întâlnit la un restaurant.

— Presupun. Doar o singură dată mi-am întors capul.

— Aceea întoarcere a capului i-ar fi fost mai mult decât de ajuns pentru Watford să vă drogheze. De asta nu știți nimic. Am dreptate?

— Cred. Tot ce știu e că m-am trezit în camera lui de hotel și că a încercat să mă violeze. Am reușit să scap dar am ajuns doar până în bucătărie. Acolo a început să mă lovească de câteva ori și m-a dus

înapoi în dormitor. Apoi mă mai lovit încă odată și de aici am pierdut firul. Îmi amintesc că erau oameni în jurul meu țipând.

— Interesant ce îmi spuneți. Ați fost o femeie curajoasă.

— De ce spuneți asta?

— Pentru că ați ținut piept unei bestii. Vedeți dumneavoastră Daniel Watford era un tânăr pe care l-am cunoscut încă de când era stagiar la Spitalul Prezbiterian. Era un băiat bun „dar tot timpul în lumea lui. Știam că are probleme.

— Ce fel de probleme. Elisa se gândește că acest Daniel Watford să îl și cunoscut.

— Era o persoană închisă. Era nebun ce să mai. Era nebun dar ascundea acest lucru impecabil în fața celorlalți. Așa că a plecat din New York devenind un criminal, violând și omorând femei singure și disperate. Femei așa cum ești tu, care sunt lipsite de apărare.

Elisa se cutremură. Daniel Watford!! Era același Daniel pe care ea l-a cunoscut pe vremea când se afla la spital. Era același Daniel care o sunase brusc după o lungă perioadă. Instinctul ei era unul impresionant. Teatrul jucat în fața domnului Bold era unul de-a dreptul magistral. Când îl omorâse pe Daniel nu avea ca scop salvarea altor femei din mâna lui ci avea ca scop satisfacerea nebuniei ei. Vocea din interiorul ei care dorea să simtă sângele curgând din inima lui Daniel. Nu avusese control atunci dar acum își revenise. În mod normal ar fi dezgustată și terefiată de ce a putut să facă dar acum se simțea învingătoare. Tulburarea intermitenta explozivă acum era mai intensă ca niciodată devenind secretul Elisei. Jucase cu perfecție planul pe care și îl planificase cu grijă. Se transformase într-o criminală malițioasă, având grijă ca totul să iasă imaculat. Chiar și plină de durere, mintea ei sărbătorește victoria. Dar sărbătoarea e doar în mintea ei. Continuă să joace rolul victimei că o adevărată actriță. impresionându-l chiar și pe criminalistul Bold.

— În regulă atunci doamna Johnson. Îmi cer scuze că v-am deranjat. Vă puteți odihni în liniște de acum înainte. Totul se va încheia aici. Nu o să vă mai auziți de mine.

— Vă mulțumesc foarte mult domnule Bolț.

— Aveți grijă de dumneavoastră. Îi sărută mâna ranită și părăsește camera albă.

Ellisa zâmbeste. Faucse prima victimă și nimeni nu bănuia nimic. Domnul Bold spunea că Daniel Watford era nebun, dar nu știa că

În Elisa se afla o nebunie și mai mare decât a lui Daniel. Elisa avusese parcă un instinct al unei feline încercând să se apare de dușman. Dăduse iluzia de pradă în fața criminalistului în timp ce era de fapt prădătorul. Se transformase complet într-o diferită persoană. Avusese loc evoluția Elisei dintr-o femeie obișnuită având tot ce își putea dori, într-o criminală din umbră. Ar fi vrut să plece din spital dar știa că va atrage ochi dacă va părăsi pe ascuns. Era diabolică. William ar fi fost îngrozit dacă ar fi văzut-o devenind acest om. Ar fi turbat și el la vederea Elisei. Dorea din nou să simtă durerea celorlalți dar nu putea. Se hrănea cu Daniel. Vocea îi spune să nu se oprească aici și să își continue drumul. Un drum ce se va opri la persoana pe care a iubit-o cel mai mult. Doar atunci misiunea va fi completă și va putea renunța la această nebunie. Râde gândindu-se la toate acestea și la faptul că va trebui să renunțe la nebunie. Cum putea să scape de ea când îi dădea puterea pe care nu o mai simțise niciodată. Chiar și atunci când va străpunge acel ultim suflet își va păstra nebunia. În aceea seara în New York se născuse răul având trupul și frumusețea nebună a Elisei.

Limbile unui ceas se tot mișca fiind urmărită de Peter cu atenție, așteptând să se facă oră în care va trebui să plece. Știa că nu mai e mult și că va trebui să se afle în fața frestrei Larissei. Nu știa ce se va întâmpla după. Se tot gândea dar eșua la fiecare încercare. Doar presimțea că despre orice ar fi vorba, nu va fi de bine. Soarele se pregătea să părăsească orizontul. Era prea obosit să mai continue. Pe când secunde și limbile ceasornicului treceau, noaptea își intra cu grijă în drepturi. Este nervos și stresat când ceasul îi arăta că e și fix. Sare din pat ajungând cu capul aproape de tavan. Era nerăbdător să vadă ce plănuse Larisse. Casa era pustie. Nici doamna Peterson, și nici Ariana nu erau acasă. Coboară scările cu mult zgomot. Ușă o închide la fel. Era departe. Îi lua prea mult dacă mergea pe jos. Face cu mâna, oprind un taxi... Acum timpul zboară brusc. Taxiul depășind câteva din suratele ei. Ajunge aproape de domeniul White. Era foarte atent încercând să nu tragă atenția... Câini parcă îi ascultară rugămințile și tăcură din gură. Aproape de același gard uriaș ce proteja domeniul, se afla același bătrân care avea rolul de paznic. Citea ziarul atunci când Peter se tot uita către el. Se scoală. Își pune pălăria pe cap și se îndrepta către Peter. E mai supărat că ultima dată. Nu prea era disput de vizitatori. Foarte încet însă îl întreabă pe Peter:

— Băiete, ce cauți din nou aici.

— Vă rog lăsați-mă să intru. Larisse m-a chemat. Are nevoie de mine.

— Are nevoie de tine? Cu ce poți tu să o ajuți?

— Nu știu. Vă rog. Timpul e prețios. Dacă nu ajung la timp, totul nu mai are rost.

— Bine, bine. Te las. Dar aveți mare grijă copii. Nu știu ce aveți de gând dar vă asigur că nu se va termina cu bine.

— Mulțumesc din nou.

Nu era singurul care gândea că tot ce face acum s-ar putea întoarce împotriva lui, împotriva lor. Din nou, Peter era pe teritoriul uneia dintre familiile de clasa a New York-ului. Se apleacă în așa fel încât să nu fie văzut. Era agitație înăuntru, doamnă White plimbându-se de colo în colo, neavând stare. Mirosul ierbii de un puternic verde îi învăluie nările aproape înfundate reușind să le deschidă. Peter putând să simtă în întregime mirosul. Mai avea vreo 10 pași, asta dacă ar fi mers normal. Ajunsese să fie culcat la nivelul ierbii mișcându-se foarte lent. Știa că nu va accepta niciodată să se înscrie în armata americană. Nu era făcut pentru asta. Târâș, Târâș ajunge deasupra ferestrei, în care Larisse aștepta. Aceasta era cu privirile în jos așteptându-l de câteva minute. Peter observă că starea Larissei nu se schimbase ci din contră era mult mai rea. Transpirația era mai profundă și privirea lipsită de forță sau de o emoție. Se întrebă dacă toate astea nu i-ar face mai mult rău. Larisse deschide fereastra, anunțându-l să nu sufle niciun cuvânt. Dispare puțin din zona din care Peter o putea să vadă apărând din nou cu niște așternuturi de pat legate una de alta. Peter înțelesese despre ce era vorba. Larisse voia să iasă din acel tub. Dorind să simtă cu adevărat fericirile vieții. Ar fi plâns dar nu putea să îi fă auna că asta Larisse. Îi promisese că va fi puternic. Larisse arunca așa-zisa sfoară pe geam, legând-o mai întâi de piciorul patului. Cu o voce lipsită de vlagă rostește:

— Vin către tine.

De abia putea să se țină pe picioare. Cobora ținându-se cu toate forțele ei de sfoară. William o aștepta cu mâinile întinse în cazul în care Larisse și-ar fi pierdut forțele pe care le mai avea. Era uimit de forță și tăria cu care Larisse se luptă. Era surprins cât de mult poate să sufere și totuși să continue. La jumătatea drumului frica lui Peter se adevărește, Larisse nemaiputând să se țină de frânghie. ajungând în

brațele lui Peter. O ține în brațe și simte că arde. O sărută atingându-i fata și părul cu mâna.

— Acum? Pe unde ieșim.

— M-am gândit eu la asta. Poftim cheia. Este pentru ieșirea prin spate din curte. Repede. Tata trebuie să ajungă curând acasă.

— Ști că ești nebună nu?

— Da, dar sunt doar a ta. O ține în continuare în brațe știind că de abia va putea să meargă. O mică scăpare și este văzut de doamna White care se uită pe fereastră. Începuse să alerge cu Larisse în brațe și țuțul devenise de două ori mai greu. Se complicase și mai mult situația. Fuseseră demascați și nu știau cât timp vor mai avea împreună. Oprește un taxi. O pune cu grijă pe Larisse pe bancheta din spate și se urcă și el.

— Unde vrei să mergem? Mama ta va fi cu siguranță pe urmele noastre.

— Acolo unde m-ai adus pentru prima dată. Unde m-am simțit pentru prima dată cu adevărat liberă.

— La ora asta? E prea târziu nu mai circulă niciun feribot.

— Se pare că azi totul e împotriva noastră.

— Nu te întrista. Știu eu unde să mergem. Central Park vă rog frumos. O ține strâns încălzind-o. Era bolnava rău. Era secata și nu putea decât rareori să îi zâmbească lui Peter care simțea noduri. Transpirație, fața palidă, mâinile tremurând, toate astea îl îngrijorau pe Peter. care nu îi lăsa niciun moment mâinile. Le tot ținea încercând să îi arate Larissei că împreună totul va fi bine. Larisse însă știa exact ce se va întâmpla... Nu își făcea iluzii. Dorea doar să îi simtă respirație caldă, jocul degetelor pe pielea ei., sărutul pe fruntea ei. Micile lucruri ce erau în aceste momente lucruri mari. Fuseseră închisă, ascunsă de ochii lumii. Dorea din nou să simte aerul trecându-i prin față. În timp ce Larisse arăta un calm extraordinar, Peter era foarte stresat. La un moment dat vor fi găsiți și atunci totul se va termina. Tot ce el iubea mai mult îi va fi luat. Se gândea cu groază că Larisse va îndura durerea nu numai pentru ea ci va suporta durerea și pentru el. Nu putea. Nu avea ce să facă. Domnul White era prea mult pentru el. Cu ochii mici, deschiși, Larisse îi privește fata de adolescent speriat și îngrijorat al lui Peter. Avea ceva de zis, dar dorea să ajungă întâi în Central Park, locul în care se plimbau când ieșeau de la școală, locul în care hoinăreau ținându-se de mână. Și nu mai avea mult de așteptat. Mașina se oprește

chiar în fața parcului. Peter având-o în brațe pe Larisse se avântă în interiorul parcului. Lumina slabă era îndeajuns pentru că Peter să caute locul lor. Era un copac falnic, având pe trunchi semnul celor doi; două chitare în miniatură ce se contopeau una în alta.

— Uite! El e. Se așază ușor rezemându-se pe trunchi. Își pune ghiozdanul pe picioare făcându-i Larissei o mică pernă pentru a-și pune capul. El rezemat cu capul pe trunchi, ea odihnindu-se în poala lui. Așa își petreceau serile în care ceva nu mergea bine. Așa se odihneau și uitau de ce se întâmplă în jurul lor. Aici erau doar ei și nimeni altcineva. Momentele acestea era neprețuite pentru ei. Erau averea lor tot ce îi ținea împreună. Peter îi șoptește Larissei că dragostea lor ar fi trebuit să fie văzută și de alți, să fie un model pentru toți aceia care vor să iubească însă nu au șansa. Lipsită de puteri aceasta dădea doar din cap privindu-i ochii aceia albastrii de care se îndrăgostise în fiecare zi de 2 ori mai mult. Nu mai iubise pe nimeni așa cum îl iubea pe Peter. Dragostea ei era așa de mare încât pământul ar fi putut să se hrănească cu aceasta. Își ascunsese frică în tot acest timp „însă în aceste momente în care se odihnea cu Peter la plopul fără nume, nu o mai putea ține. Se adunase și acum izbucnise. Era momentul în care viața lui Peter se va schimba drastic, momentul în care totul nu va mai fi la fel. O Voce caldă și firavă îi mângâie urechile lui Peter.

— Peter?

— Da?! O sărută și nu poate să își țină în frâu lacrimile. Izbucnește în același timp cu Larisse. Lacrimile amandurara se unesc că 2 râuri ce se adună într-un singur. Lacrimile lor sunt profunde, un dans al pasiunii al ultimelor dorințe. Un tango în lumina lunii, un ultim dans al durerii și al dragostei eterne. Lacrimile ce curg șiroaie inunda Central Park. Se oprișe tot în jurul lor. Nici vântul nu mai suflă. Stătea pe loc privindu-i pe cei doi și această scenă a iubirii finale.

— Nu am vrut să se termine așa. Nu aș fi vrut să rămân în mintea ta în așa fel. Am vrut să mă vezi că o persoană puternică și plină de viață. Am vrut să mă vezi perfectă.

— Te rog. Nu spune asta. Pentru mine ai fost, ești și vei rămâne perfectă. Cine ar fi vrut să se termine așa? Se pare că iubirea noastră nu a fost îndeajuns pentru a învinge destinul. Și vei rămâne în mintea, inima, și oriunde voi merge așa cum ești; Fericită, nebună, tristă, îndurerată. Toate astea te fac perfectă.

Stelele nu mai suporta nici ele drama celor 2. Timpul se scurgea la fel și ce mai era din Larisse.

— Să nu mă uiți Peter. Mi-e frică că mă vei uita. Mi-e frică că te voi pierde. Mi-e frică că te voi lăsa singur.

— Nu îți fie frică. Tu m-ai învățat ce înseamnă să lupt pentru ce iubesc. Te-am întâlnit și mi-ai schimbat viața. Mi-ai dăruit iubire și înțelegere așa cum nimeni nu mi-a dăruit vreodată. Niciodată nu mă vei părăsi. Unde voi fi și eu, știu că prin preajmă vei fi și tu. M-ai învățat să iubesc. Nu îți fie frică.

— Peter aș fi vrut să fiu al tău pentru tot restul vieții mele.

— Ești... și vei rămâne. Inima mea îți va aparține mereu. Lacrimi și lacrimi... ce altceva poți să spui.

— E timpul Peter. E timpul să te las. Te iubesc iubitul meu.

Larisse se stinge în brațele îndureratului Peter. Lacrimile cresc și nu se pot opri. Mâinile ating trupul fără viață. Pământul se prăbușește. Elisa scăpase de durere, părăsindu-și trupul. Boala a fost prea puternică chiar și pentru ea. Peter o plânge, în timp ce inima ar vrea să iasă să o salveze pe Larisse. Era prea târziu. Totul se terminase. Larisse nu mai era alături de el. Îl părăsise fără voia ei. În plină bezna și liniște un strigăt de disperare tulbura liniștea.

— De ce tu Larisse, De ce tu? De ce Doamne ea și nu eu?

Elisa privește cu aceeași ochi tulburați peretele ce o desparte de lumea de afară. Suferea mai mult decât își imagina după cele întâmplate. Corpul îi era plin de răni. Se distruse de una singură, dorind să scape de tot. Stă în pat încercând să se miște. Cu greu reușește însă trupul resimte fiecare rana. Locul îi părea cunoscut. M-ai fusese aici și mintea ei nu se înșela. Aici fusese internată atunci când avusese pneumonie. I se părea că se întoarce în trecut. Totuși se schimbaseră ceva. Nu mai era la fel. Elisa se schimbaseră și asta o puteau observa cei care au fost în jurul ei. Liniște. Era singurul loc în care Elisa a avut liniște. Această liniște însă acum aducea numai lucruri rele. Tulburarea intermitentă explozivă nu mai era o boală mintală parțială. Tulburarea puse stăpânire completă, corpul și mintea Elisei neputând face față. Nici ea nu se mai recunoștea în oglindă. Femeia din oglindă era posedată de o dorință de răzbunare imensă. Răzbunare acumulată luni întregi. William era cel vizat de această dorință. Era nevinovat dar Elisa continua să abereze. Vorbește singură în cameră... William.

Obsesia Elisei era William. Îl voia înapoi. Greșise. Și-a cerut iertare „prea târziu însă că William să se întoarcă. William mai avea puțin și era un om cu adevărat împlinit în schimb ce Elisa era aproape de autodistrugere. Se tulbura, dând din picioare și din mâini ca o discreierata când razele soarelui îi bat în geam. Ai fi zis că îi străpunse trupul care îi este însă deja străpuns în urma crimei și a saltului din hotel. Arată groaznic în aceste momente. Ochii mari, corpul slăbit și lovit, părul nearanjat, zgârieturile de pe frunte, buzele crăpate. Era o imagine terifiantă. Elisa de altă dată se stinse. Se întinde către un pahar cu apă ce se afla pe o măsuță mică din lemn. Îi era sete. Soarbe apa de parcă ar fi ultimele picături de apă de pe planetă. Le simte cum își fac loc prin gâtlej ajungând în stomac. Se săturase. Trecuse prea mult timp de la incident și ea tot era legată de aparate. Se zbate încă odată de data aceasta cu mai mult succes. Își rupe perfuziile scăpând de strâmtoarea lor. Nebunia astupa durerea. Corpul lovit se ridică din pat. Se ține pe picioare uitându-se prin cameră. Cu disperare în ochii ei, caută ieșirea. Cumva trebuia să părăsească spitalul. Era cu greu să se facă nevăzută și să nu distragă atenția asistentelor. Trebuia un plan. Și de el avea nevoie acum. Încăperea albă lipsită de viață o săturase pe Elisa care voia să simtă din nou frică și durerea celor din jur. Brusc ușa camerei se deschide iar Elisa acționa din instinct. O frumoasă asistenta este luată de mâinile Elisei și aruncată jos. Ușa se închide. Elisa o privește ca un animal care este gata să își atace prada. Asistenta este speriată. Se târăște în spate în timp ce Elisa înaintează. Se oprește însă când spatele ei simte ceva rece. Nu mai avea unde să fugă. Era capăt de linie. Se teme și tremura tot. Elisa râde, simțindu-i frică. Putea să o manipuleze în orice mod pe tână și ghinionista asistenta. Nestând ce să mai facă strigă; Ajutor. Instantaneu zabetul diabolic îi părăsește fata Elisei. O strânge cu putere și o târăște aproape de pat. Vocea ei o îngrozește și mai mult pe asistenta.

— O singură dată dacă mai ții poți să îți iei adio de la această viață. O strânge puternic de gât sorbindu-l suferința și teamă. Vei face ce îți zic. Altfel vei muri. Ochii asistentei se dilată din nou, mărindu-se. Gândul că va muri, o sperie îngrozitor. Dă din cap disperată ca Elisa să înceteze strânsoarea. Bun. Văd că ești ascultătoare. Dezbrăcate. Asistenta tremurând toată se dezbraca de halat, holbându-se la Elisa. Elisa își mușcă buzele. Ai un corp grozav fetițo. Zi-mi numele tău.

— Julia.

— Julia, dragă. Dacă aş fi fost pe invers mi-ar fi plăcut să te cunosc mult mai bine dar, vezi tu, nu e cazul... Rămasă aproape goală, tremuratul asistentei era evident. Acum, îţi voi da aceste groaznice haine pe care le port de câteva săptămâni. Haine pe care eu m-am săturat să le port. Vom face schimb. Elisa se dezbrăca şi se apropie cu paşi mărunţi de Julia. Îi atinge buzele cu degetul arătător întinzându-l hainele. Julia le primeşte şi se îmbracă fiind urmărită de ochii Elisei. Aceasta se apleacă după hainele lasă-te jos. Aplecându-se pentru o fracţiune de secundă, spatele ei simte o durere. Julia se sperie la strigătul Elisei. Îi trece, uitându-se la asistenta şi zâmbindu-i la fel de ciudat ca şi până acum. Mirosul halatului era unul dulce. Era un miros de colonade, cu care era şi ea obișnuită acum mult timp. Se dădea mereu şi lui William îi plăcea. Îşi aminteşte în timp ce simte parfumul intens de clipele în care William nu se dezlipea de pieptul ei. Îi trece rapid şi acest moment de melancolie la fel că durerea de spate. Corpul plin de răni o îngrozi pe Julia. De fapt Julia era îngrozită de tot ce se întâmplă. de asistentă, pe podeaua camerei

— Vezi, draga mea, Julia. Cândva, am fost şi eu la fel ca tine însă viaţa m-a schimbat. Şi eu am fost normală dar după cum vezi acum, numai este cazul. Râde, singură în timp ce Julia se abţine să scoată vreun cuvânt. Elisa savura momentul, îmbrăcându-se având o viteză redusă. Într-un final îşi pune halatul acoperindu-i rănilor. Dă-mi clama din părul tău. Julia îşi desprinde clama primită de la mama ei din părul ce parcă se zbătea încercând să se oprească. În zadar însă se desprinde. Braţul Juliei este întins ținând în palma clama, care este luată de mâna dreaptă a Elisei. Aceasta îşi prinde părul nearanjat în fosta clama e Juliei. Cum arăt?

— Ezitând, Julia răspunde: Arăţi foarte bine.

— Mulţumesc, iubita mea. Acum ca să nu mai lungim această discuţie care pentru mine deja devine plictisitoare, te rog să te așezi pe pat. Vezi?! îi arată cu degetul în patul ce fusese ținută mult prea mult timp ca să mai suporte. Hai cu curaj, nu îţi fac nimic atâta timp cât mă vei asculta.

Julia, încercând să îşi salveze viaţa, se îndreaptă către pat cu paşi mărunţi şi temători, neştiind ce se va întâmpla. Viaţa ei depindea de mintea unei nebune, care caută să evadeze din spital. Se ruga în gând, la Dumnezeu, să fie cruţată. Ajunge în dreptul patului. O mai priveşte pe Elisa încă odată. Aceasta o încurajează să se întindă. Julia

fiind controlată se întinde pe pat. Tremura exact cum tremură Elisa cu câteva minute în urmă. Avea aceeași senzații ca ale Elisei. Era controlată și nu putea să facă nimic în privința aceasta.

— Mulțumesc Julia. Am stat și m-am gândit și nu îți voi face nimic rău. Am o idee mult mai bună... Îți vei face singură. Eu doar te voi ajuta. Asta ca să nu spui că nu am suflet. Te rog să iei pernă și să ți-o pui în față. Apoi vreau să împingi perna astfel încât să îți oprească respirație. Hai că nu e greu.

Julia știa că asta e sfârșitul. Nu împinge perna. Așteaptă și tot așteaptă. Nu vede nimic. Așteaptă să vină moartea. Nu voia să se omoare singură. Elisa sătulă să aștepte, cu o forță nebună împinge perna direct în fața Juliei care în câteva secunde, după câteva sunete ca ale unui câine turbat, încetează să se mai zbată. Elisa simțea din nou acel sentiment ciudat de liniște. Putea pleca acum de aici. Acum calea spre lumea de afară era liberă. Înconjoară pentru ultima oară cu privirea camera în care a fost închisă. Pășește în afara camerei. ajungând pe un hol lung. La final era liftul ce ducea jos la parter. Timpul ce era scurt pentru majoritatea celor care se aflau în lift, părea pentru Elisa clipe ce duc spre infinit. Își păstrează cu greu răbdarea și calmul. Ușile liftului se deschid iar Elisa îi bruschează pe cei din jur. Paresește val vârtej liftul. Era la câțiva pași de a părăsi spitalul. Se comportă normal. Ușă mare a intrării se deschide iar Elisa simte aerul invadându-i plămâni care par ar exploda din cauza cantității mare de aer proaspăt. Peisajul rămăsese la fel. Nimic nu se schimbase în timp ce Elisa se îndrepta spre vechiul apartament. Aceleași lucruri banale făcute de alte persoane la fel de banale și neinteresante. Totul era un mic sistem plictisitor, un sistem la care Elisa își duce aminte că se plictisea teribil în orele de fizică, în care aceea idioată profesoara îl tot menționa; spunând că fără acest sistem echilibrul nu ar mai exista. Pe aceleași străzi cunoscute, aceleași magazine care își așteaptă clienți, același câine care tot se roagă de oameni să îi arunce ceva. De cele mai multe ori rugămințile câinelui erau fără niciun rezultat. Din nou, câinele îi aduce aminte Elisei de William. El era unul dintre puținii oameni cu suflet care își făcea timp și pentru câine. Dacă ne uităm în mintea câinelui, William era singurul lui adevărat prieten care însă neuit a plecat și l-a uitat. Câinele se apropie de Elisa recunoscând-o din nopțile în care William și Elisa făceau plimbarea de seară. Aceasta se oprește uitându-se în ochii mari și sensibili al câinelui care așteaptă

ceva. Nu primește decât o lovitură, o lovitură care îl aruncă câțiva pași depărtare. Schelălăie și fuge din calea Elisei. Nici el nu o mai recunoaște, și credea că timpul petrecut cu cei doi era de ajuns. Câinele se uită cu o privire în care I se citea regretul și dezamăgirea. Un alt om îmbrăcat la patru ace și cu o servietă se grăbește să ajungă la taxiul din colț. Până și acest om reușește să o enerveze pe Elisa. Elisa atrăgea priviri ciudate din partea oamenilor. Elisa îmbrăcată într-un halat de asistentă, având un mers grăbit și furtunos, nu avea cum să nu atragă priviri. Ajunge în fața blocului. M-ai primește încă o porție de aer curat ce îi ajunge în plămâni. Urcă scările având câte un mic junghi în fiecare părticică a corpului supus rănilor. Deschide ușa ușor, intrând în apartamentul ce arată că după bombardamentul. Ziceai că cineva ar fi intrat în casă și ar fi distrus tot. Nu știe ce s-a întâmplat, dar nu prea o interesează trecând cu vedere diferite lucruri aflate jos, unele sparte altele încă întregi reușind să reziste. Chiar dacă era un soare puternic, aceste nu putea să pătrundă în apartamentul Elisei, făcând atmosfera camerelor să fie una întunecată, sumbră. O mică rază de soare însă își face loc oprindu-se pe masa din sticlă aflată în living. O mică foaie oprește drumul razei de soare. Acest lucru o distrage pe Elisa care se apropie de masă și privește încercând să deslușească scrisul. Realiză că foaia este de fapt o invitație de nuntă. Cu litere în stil medieval scria:

Când ne-a fost greu și am crezut că totul nu mai are rost, inimile noastre s-au întâlnit și au bătut în același timp.

„Dragostea este un lucru simplu și profund.

Este un fapt de viață, nu o iluzie”.

Ariana Petterson William Bade

Vă invită să luați parte la evenimentul la care sufletele celor doi v-or deveni

Un unul singur.

Marele moment va avea loc îndată de:

29 mai 2009

la ora 3 pm.

La

Brooklyn Botanic Garden

Vă așteptam cu brațele deschise.

Termină de citit, aruncând invitația pe jos, Nu îi venea să creadă că uitase complet. Nu știa nici în ce dată era azi. Își ia telefonul uitat pe masă și se uită cu ochi mari și cu mâna traversând părul. Nunta era azi.

William depuneau jurământul în doar câteva ore. Nu scoate niciun cuvânt. Se duce la baie dând drumul la apă fierbinte. Se dezbrăca și se rezemă pe chiuvetă privindu-se în oglindă. Începuse să se obișnuiască cu noua ei înfățișare. Însă trebuia măcar pentru câteva ore să revină la înfățișarea cu care lumea era obișnuită. Timp de câteva minute oglinda îi ține companie Elisei care oprește apa. Aburi plutesc oprindu-se în tavan. Se băgă în cadă iar trupul ei simte în fiecare vârf apă fierbinte ce îi alina rănile. Se gândește profund la decizia pe care trebuie să o ia. Luă un ultim strop de aer și încet se scufunda închizând ochii.

Într-o cameră închisă dar pătrunsă puternic de razele soarelui un bărbat așteaptă uitându-se la ceas. Așteaptă să treacă timpul acesta pierdut. Era emoționat și nerăbdător să o vadă. Era încărcat de stress și încordat. Se privește într-o oglindă în stil Victorian, având pe margini un aranjament floral ce de multe ori își lua privirea. Un candelabru din cristale îi ține companiei bărbatului ce începe să se plimbe prin cameră și să se oprească în fața oglinzii. Razele soarelui se reflectau în candelabru făcând camera să pară un târâm al jocului luminii. Costumul maro închis cu dungi albe îl deranjează vizibil. Gravată albă, strânsă de o doamnă grasă era prea mult. Îl sufoca de-a dreptul. În plus era mult prea cald. Își dă jos costumul. Bărbatul rămâne doar cu cămașa. Umbla la cravată, lăsând-o ceva mai deschisă, atât cât să nu îl deranjeze. Curând viața lui va fi completă. Soție, copil. Două lucruri pe care orice bărbat îl dorește. El în doar câteva minute le va avea pe toate. Pe lângă costum și căldură de afară, un nod adânc în stomac îl lovește. Închide o gură de apă ce para însă să își facă efectul.

— Intră. Spune el cu un glas în care se citeau enmotia și bucuria. Ușa se deschide. William se întoarce și chipul lui devine crispat. La câțiva pași de el, o veche cunoștință. Un bărbat îmbrăcat de asemenea gallant sta, având parcă un regret în privire. Mustața lui îi era cunoscută de William. Cândva îl consideră un bun prieten, chiar un frate. Acum nu știa ce mai înseamnă Shawn sau ce este. Shawn, fostul manager venise iar William era aproape șocat. După tot ce îi făcuse Shawn se indreba cum mai are curajul de a veni după tot acest timp în care nici măcar un telefon nu a primit de la el, în care să îi ceară iertare că s-a culcat cu Elisa. Shawn se comportase rece atunci de parcă ce se întâmplase între el și Elisa era un lucru firesc. Atunci nu înțelesese cât de mult l-a rănit pe vechiul lui prieten. Chiar dacă Shawn era cu câțiva

ani mai bătrân decât William acesta dăduse dovadă în acele momente de imaturitate. Timpul pune însă amprenta pe Shawn așa cum face cu fiecare într-un moment sau altul. Timpul, și lucrurile ce s-au petrecut în jurul lui l-au făcut să își de-a seama de suferință pe care a provocat-o nu unei persoane ci a doua. Timpul îl făcuse să realizeze că din vina lui o dragoste ce putea dăinui o lungă vreme se năruise. Venise aici să își ceară iertare și să îl vadă pe prietenul său. Știa că era posibil ca gândurile lui să nu se potrivească cu cele ale lui William care atunci plecase furtunos. O voce schimbată față de cea mai precedentă spune:

— Ce cauți aici? Ce cauți în ziua care va fi cea mai importantă pentru mine? Vrei să distrugi din nou dragostea a doua persoane?

— Te rog, Prietene.

— Nu mai sunt de mult prietenul tău Shawn.

— Lasă-mă să îți explic. Știu că am greșit acum. De asta am venit.

— Cine te-a invitat? Eu nu țin minte să îți fi trimis invitație.

— Viitoarea ta soție mi-a trimis invitația și m-a rugat să îmi cer iertare pentru ce ți-am făcut în trecut.

— Deci. Fă-mă să înțeleg, Ariana te-a invitat la nunta mea? La nunta noastră?

— Da.

— Și ai venit aici din obligație?

— Nu. Deloc. A trebuit să vin aici, să încerc să luăm de la capăt prietenia pe care am avut-o. În al doilea rând, soția ta ce este o femeie minunată m-a rugat să trec pe aici șiș a îmi recunosc greșeala din trecut.

— Și? Ți-o recunoști? Te-ai gândit destul la ce ai făcut?

— Cu siguranță mi-am învățat lecția. Am greșit. Eram prea amețit și am profitat de Elisa.

— Da, ai profitat de noi toți. Dumnezeu acum mă vede. În această zi ură și dușmănia nu trebuie să existe în sufletul meu așa că te voi ierta. Dar lucrurile cu greu vor fi la fel ca la început, atunci când te considerăm un adevărat frate mai mare.

— Mulțumesc William. Ai rămas cu un suflet mare chiar și după tot acest timp. Se pare că anii nici nu au trecut peste tine. Pari la fel de tânăr.

— Aici Shawn, greșești. Nu mai sunt deloc acela pe care îl știi.

Sunt un om și mai matur și mai responsabil decât am fost și asta nu e tot, uitate la piciorul meu. Își ridică puțin pantalonii în sus lăsând la vedere proteză care îi înlocuia piciorul drept. Shawn este uimit și de-a dreptul fără cuvinte. Nu îți fă grijă, (văzându-l fata și devenise palidă) Este în regulă. Merg aproape normal iar durerile au început să dispară în totalitate.

— Mă bucur să te văd că ești optimist și mă bucur că într-un final viața îți surâde și regret că eu ți-am furat sursul vieții mai devreme.

— Știi. Oricum nu mai are rost. Ariana este tot ce mi-am dorit iar clipele cu Elisa nu au fost decât niște clipe irosite în care puteam să fiu cu Ariană.

— Nu e timpul? Lumea s-a așezat și cred că te așteaptă.

— Ba da. A venit momentul în care voi fi cel mai fericit bărbat de pe pământ.

— Te las. Mă duc să îmi ocup locul între oamenii aceștia minunați pe care i-ai invitat. Fără frică William.

— Mulțumesc Shwan și mă bucur că te-ai întors.

Shawn iese și închide ușa, lăsându-l pe William singur cu gândurile sale ce curg ca o cascadă ce duce spre infinit. Își pune costumul ce fusese aruncat mai devreme pe un fotoliu. Își dă din nou părul într-o parte și se îndreaptă spre ușă. Deschide ușa iar razele soarelui îi invadează fața plină de emoții. Înconjurat de un verde intens și de sute de specii de trandafiri înfloriți, un drum de aproximativ 15 – 20 de metri era tot ce mai rămăsese ca el să ajungă în fața unui preot mic și grăsuț ce într-un fel era chiar haios.

Cu aplauzele din partea celor cunoscuți, William lua avânt spre preotul care era cu zâmbetul pe buze. Verdele ierbi și al boscheților se îmbină cu roșul, albul și rozul trandafirilor ca într-un tablou al unui mare pictor din „Renaștere „Preotul întinde mâna și îl felicita pe William ce îi zâmbește la rândul lui. În spatele preotului o poartă împletită cu mătase duce spre un singur drum. Drumul spre fericire și al unității eterne. Un singur drum simbolizând traseul ce sufletele Arianei și al lui William îl vor parcurge. Din colț în colț trandafiri îmbogățeau poartă spre fericire dându-l un strop de culoare. William după câteva vorbe cu părintele se așază aproape de poartă, în dreapta, așteptând ca să o vadă pe frumoasa lui Ariană.

— Dragi invitați, așteptarea a luat sfârșit. După cum vedeți

inima acestui bărbat este pe jar. Să nu îl mai facem să aștepte. Să intre minunată mireasa.

Dintr-un colț al acestui rai pe pământ, o tânără acoperită de o rochie albă, clasică, pășește cu emoții pe iarba cea verde și firavă. Este o frumoasă mireasă ce se îndrepta spre William. Ține în mână un buchet frumos de flori. Ariana era într-o armonie aproape perfectă cu tot ce o înconjoară. Până și gărgărița cocoțată pe unul din boscheții plin de trandafiri admira frumusețea Arianei. Gărgărița își adunase toată familia să admire această nuntă. Este o nuntă ce poate fi scrisă. Însă niciun scriitor nu ar fi în stare să scrie sentimentele și emoțiile celor doi. Ariana are pe fata același zâmbet cu care cu ceva timp în urmă, William se îndrăgostise. Părul este desprins, purtat de obicei de vânt. Astăzi însă părul nu plutește în aer ci sta frumos așezat pe umărul Arianei. Se ține de burtă râzând. Își simte copilul dând din picioare și știe că și el este vessel. Se bucura că părinții lui se căsătoresc și că vor petrece tot restul vieții împreună. Știe în căpșorul lui mic, că nu își putea dori alți părinți. Rodul iubirii dintre William și Ariană era pruncul ce nu mai avea mult și se naștea. Pe când trece pe lângă invitații, aaceasta zâmbește și le mulțumește. Priviri de admirație Ariană primește din partea tuturor. Nu era nici măcar o persoană care nu o plăcea pe Ariană. Era o femeie simplă, sensibilă, iubitoare, cu o inimă mare. Își iubea prietenii și ei o iubeau pe ea. Un drum scurt îi ia Arianei mult timp în mintea lui William care fierbe în razele soarelui așteptând să simtă mâinile fine ale Arianei. Dorința îi este îndeplinită iar mâinile Arianei se unesc cu ale lui. Este timpul, nimic altceva nu mai trebuie făcut. Toate sunt la locul lor. Nunta de basm poate începe însă câțiva porumbei albi zboară deasupra Arianei și lui William. Era surpriză lui Shawn, care părea cu adevărat schimbat. Era prietenul acela de care William avea nevoie. Piticul și grăsuțul preot își dreg glasul începând slujba de căsătorie.

— Ne-am adunat cu toții, astăzi, aici, în prietenie și fericire, să fim martorii jurământului iubirii dintre William Bade și Ariană Petersson așa cum nimeni de pe acest pământ nu o poate face. Dragii mei tineri. Realitatea este că viața fiecăruia dintre noi este limitată doar pentru o anume perioadă de timp. Așa cum spunea și Robert Ingersoll „Timpul în care trebuie să fiți fericiți este acum. Locul în care sunteți fericiți este aici”. Faceți-vă timp pentru a vă face partenerul să se simtă special. Niciodată să nu îl iei pe cel de lângă tine ca pe ceva

care ți se cuvine. Niciodată. Luați-vă timp să ascultați și să dăruiti. Dăruiti-vă reciproc dreptul la îndoială, deoarece comunicarea, va fi în unele momente, diferită. iar neînțelegerile sunt inevitabile. Aveți nevoie de timp, mult efort, curaj și obligații pentru a face un mariaj de succes. Doar așa puteți ajunge la fraza pe care mulți o visează dar puțini o realizează; „Până când moartea ne va despărți. „(Zâmbetul și ochii aceia stăteau ascunși de voalul brodat al Arianei.) Faceți-vă timp să negociați, să vorbiți despre temerile voastre, eșecurile și chiar dezamăgirile. Vorbiți despre așteptările, speranțele și visurile pe care le aveți din partea partenerului. Fiți flexibili și binevoitori să vă adaptați schimbărilor și circumstanțelor care se vor ivi de-a lungul anilor. Însă m-ai presus de toate faceți-vă timp să vă spuneți fiecăruia ce doriți. Asumați-vă riscul de a fi vulnerabil unul cu altul. Ariana și William țineți-vă de mână și schimbați-vă jurămintele.

Privirile invitaților sunt ațintite către mâinile celor doi îndrăgostiți. Pe fiecare dintre fețele lor este un zâmbet pur pe care nimeni nu îl putea lua. În timpul vorbelor de duh spuse de preot Ariana ca și William tremurau. Nu de teamă ci de fericire. Nu își puteau controla emoțiile și dorința de a se stange mai repede în brațe. Ariana este prima. Cu degetele ei, fine pe care William le simți de atâtea ori prin părul său, desface jurământul pe care William I l-a scris. Cu un glas de zână rosti:

— Suntem împreună acum. Noi doi, dacă nu ai observat am petrecut mult timp unul lângă altul. Ne-am scris chestii pe care doar oamenii îndrăgostiți le pot scrie. Am vorbit așa cum Romeo vorbea cu Julieta în fiecare seară la balconul ei. Ți-am fost aproape atunci când mi-ai cerut ajutorul și ți-am spus că oricând sunt aici. Am greșit că am petrecut atâta timp fără să îți spun că te iubesc și Dumnezeu era gata să mă ia din această lume. Doar un miracol m-a ținut în viață și acel miracol ești tu. Ai fost prima persoană pe care am văzut-o după ce m-am trezit. Ți-am spus atunci că te iubesc și că înțeleg dacă tu nu mă vrei. Credeam că o să pleci, dar tu în schimb ai rămas și mi-ai lovit inima cu un sărut pe care niciodată nu am să-l uit. Fără tine nu aș fi reușit să îmi revin și să îmi trăiesc viața din nou. Am fost de multe ori pe punctul de a renunța să mai lupt. Însă tu de fiecare dată m-ai ajutat să mă ridic și să merg mai departe. Pentru toate sacrificiile pe care le-ai făcut, pentru că mă iubești, pentru că și în pânțele copilul nostru pentru că ești așa frumoasă tot ce pot să zic este doar un sincer

MULȚUMESC și TE IUBESC ENORM. Viața are nevoie de noi. Vom lupta în continuare iar împreună vom avea tot ce am visat. Ariana Petersson nici nu știi cât de mult pot să TE IUBESC. William”. Termină de citit cu lacrimi în ochi. Sinceritatea lui William și felul în care acesta o aprecia, îi dăduseră lacrimi de fericire Arianei care săruta jurământul acestuia

Era rândul lui William să citească jurământul. Cu mari emoții rostește:

„Astăzi mă căsătoresc cu un prieten, prieten cu care am râs, am visat împreună. Prieten cu care am plâns de cele mai multe ori. Prieten care a avut nevoie de mine. Un prieten de care pur și simplu m-am îndrăgostit. Nici în cele mai frumoase vise nu am sperat că eu voi fi soția ta, și că m-ai iubi așa cum sunt. Am crezut prima dată că nu mă placi și am păstrat distanța încercând să nu mă dezamăgesc pe mine. Recunosc acum că am greșit. Nu știu ce aș fi făcut dacă în seara aceea în care m-ai condus acasă și mi-ai spus să am grijă, tu ai fi plecat și m-ai fi lăsat singură. Cred că m-aș fi aruncat în fața unei mașini, să te urmez oriunde ai fi fost și să îți spun că te iubesc. Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunile și tu te-ai trezit. Nici bine nu m-am bucurat că te-ai întors și mi-ai spus că mă iubești. Așa cum erai, întins în pat, cu piciorul distrus, cu fața nebirbierită, pentru mine tot erai perfect. Te-am văzut cum te-ai schimbat în fiecare zi. Te uitai în ochii mei și parcă acești îți dădeau putere. Am dovedit împreună ca nimic nu e imposibil atâta timp cât există iubire. Și asta nu a fost totul. Ai crescut odată cu copilul nostru și ți-a revenit zâmbetul. Ți-am adus cel mai de preț cadou pe care o femeie îi poate oferi celui pe care îl iubește; un copil și asta mă face să fiu fericită. Promit că voi continua să am grijă de tine și să te IUBESC cu fiecare părticică a sufletului meu. Te voi proteja așa cum m-ai protejat și tu pe mine. Voi fi lângă tine mereu și nimeni, și absolut nimic nu ne va face rău. TE IUBESC. Ariana”.

William termina și el de citat sensibilul jurământ al Arianei și îi trimite prin zbor un sărut și un Te iubesc. Aplauzele invadează grădina botanică din Brooklyn. Fiecare invitat este în picioare și aplauda cu putere din toată inima. Preotul așteaptă ca aplauzele să termine.

— William, te rog să repeți după mine:

Ca și soț și prietenul tău

Îți promit că voi fi lângă tine

În boală și în sănătate

La bine și la greu

În bogăție și în sărăcie

Până când moartea ne va despărți.

William repetă iar preotul îl întreabă:

— Tu, William o iei pe Ariana să îți fie soție și îi promiți respectul tău și dragoste cinstita începând cu această zi pentru totdeauna?

— Da, Promit. Fără nicio ezitare William răspunde, invitații izbucnind în urale.

Măinile lui tremura în timp ce pune inelul pe degetul Arianei care privește prin voal. Se încurcă puțin însă reușește, inelul ajungând pe degetul Arianei care și ea apoi repetă după preot cuvintele:

Ca și soție și prietena

Îți promit că voi fi lângă tine

În boală și în sănătate

La bine și la greu

În bogăție și în sărăcie

Până când moartea ne va despărți.

— Tu, Ariana, îl iei pe William să îți fie soț și îi promiți respectul tău și dragoste cinstită, începând cu această zi pentru totdeauna?

— Da. Ca o femeie care știe ce vrea această nu pierde timpul punându-l inelul pe deget.

— O să vă amintiți în fiecare zi de acest angajament la acest mariaj cu purtarea acestor inele de logodnă. În prezența noastră ați jurat iubire veșnică. Tot ce mai pot face pentru voi este să spun asta... Vă declare soț și soție. Vă rog imbrasisati-vă și sărutați-vă pentru prima dată în calitate de soț și soție.

Din nou invitații sar în aer și încep să aplaude și să fluiere. Shawn și mulți alții încep să danseze caraghios bucurându-se că burlăcia lui William luase sfârșit. Momentul acela pe care cei doi îl așteptară atâta amar de vreme venise. Cu grijă voalul îi este dat din față. Acum William este în fața ei și îi privește îndelung frumusețea aceia care o făcea specială. Prin ochii ei albaștri William vede marea. Rămâne cu mâinile ținându-l fata tot privind-o. Pare hipnotizat... Sărută-mă „șoptește Ariana iar William se trezește din șoc „aproape uitând ce se întâmplă. O sărută și gustul acela al primului sărut este și mai dulce. O sărută îndelung apoi își îndreaptă atenție către burta Arianei, sărutând-o. Invitații sunt distrași însă de cineva care se îndreaptă către William și Ariană. O femeie îmbrăcată în negru, având

o pălărie și un voal de aceeași culoare se îndreaptă cu repeziciune având în mână un pistol. Nimeni nu face nimic. Cerul ce era cu câteva clipe curat se schimba într-un cer invadat de nori gri. O atmosferă mistică se pune în jurul tuturor. Femeia ce pare a fi nebună și lipsită de control se oprește la 10 metri de proaspătii căsătoriți. Rochia neagră nu îi acoperă rănila mâinilor și a picioarelor. Singura parte a corpului care arată normal era fata pe care William o recunoaște uluit. Elisa se afla în fața omului care nu i-a mai dat o șansă la iubire. O linste sumbră în care doar aerul se aude trecând. Este interrupt însă de râsul acela de femeie disperată. Îndreaptă pistolul către William. Încearcă să o oprească dar e prea târziu. Din pistol glonțul scapa ducându-se direct spre inima tânărului. Ariana se aruncă în fața lui William, glonțul ratându-și direcția. Se oprește însă într-o altă inimă. Cea a Arianei care dintr-un instinct de mama s-a aruncat salvându-și ființa iubită. Cade ca un fulg alături de William. Se prăbușește ținută în brațe de acesta. Nu da niciun semn de viață. William o strigă disperat și o roagă să stea în viață dar strigătele lui rămân fără răspuns. Pentru prima dată Elisa își revine. Se uită îngrozită la pistol și apoi la William care o plânge pe Ariana și pe pruncul nenăscut. Realizează că glonțul îi perforase inima Arianei în loc de cea a lui William. Strigătele ei sunt ale diavolului ce se afla în ea. Se ține de cap și durerile o pun la pământ. Nu mai suporta și printr-un gest disperat își duce pistolul la tâmplă. O bubuitură îngrozește lumea care țipă și este aproape de William care refuză să creadă că Ariana este moartă. Elisa își zbură creierii. Era moartă într-o baltă de sânge. Ploaia curge din cer. Martorii de sus plâng, își dăruiesc lacrimile lor pământenilor ce suferă. William plânge, la fel cum plânsese atunci când și-a pierdut mama; ca un copil. Sărută trupul fără viață, străgându-l cu putere la piept. Trebuia să fie ziua în care el și Ariana pornea către un nou drum. Drumul însă se opri înainte de a începe. Ragneste și se uită la cer: De ce tot ce ating se distruge? Doamne ia-mă și pe mine acolo unde ai luat-o pe scumpa mea Ariana și pe fiul meu nenăscut.

Lovește cu puternic pământul ce se transformase în noroi. Zace ținând în brațe trupul Arianei și plânge, derulând pasiunile ce rămân doar niște pasiuni trecătoare.

— Sfârșit